

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sayı 42/Haziran 1985/2.-DM

DERSİM'DE DEVRİMCİ İNTİKAM EYLEMLERİMİZ HER TÜRLÜ İHANETE DARBE VURARAK YÜKSELİYOR

Mayıs ayı içinde ve Haziran'ın ilk haftasında gerçekleştirilen bir dizi saldırıda sömürgeci kolluk kuvvetlerine ağır darbeler vurulurken, devrimci güçler kayıp vermeden eylemleri başarıya götürmüşlerdir. "Ana Fatma" adı verilen fuşuş merkezine düzenlenen saldırı eyleminde burası dağılırken, Dersim merkezinde de 2 ayrı eylem gerçekleştirilmiştir. Birinci eylemde polis otosu taranırken, diğer saldırıda da karakol haline getirilmiş Ziraat Okuluna baskın düzenlenmiştir. Çok sayıda ölü veya yaralının olduğu belirtilen bu eylemlerin ya-

nısıra, 25 Mayıs'ta Çiçekli Karakoluna da bir baskın düzenlenmiş 1'i subay, 2 assubay ve 6'sı asker olmak üzere toplam 9 kişi öldürülürken, birçoğu da yaralanmıştır. Yine bu eylemde 3 tane MG-3 ve 20'nin üzerinde çeşitli çap ve marka silah ve bunlara ait çok sayıda mermi ve diğer bazı araç-gereçlerin kamulaştırıldığı da belirtilmektedir. Haziran'ın ilk haftasında Munzur Çayı üzerinde 1 polis otosu pusuya düşürülmüş, içindekiler öldürülürken, araba da Munzur'a yuvarlanmıştır. Bunlara bağlı olarak henüz kesinliği doğrulanmamış

daha bir dizi eylem haberi de gelmektedir.

İçinde bulunan dönemde peşpeşe gelişen bu eylemler, Bahar Anılımı ile yeni bir evreye giren Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin direniş temelinde geçmiş ve mevcut olumsuzlukları hangi boyutta olursa olsun her alanda temsil edileceğinin ve geliştirileceğinin açık bir kanıtını oluşturmaktadır. Dersim'de yaşanan geçmiş (40'lar sonrası) ne kadar olumsuz olursa olsun, özellikle de bugün sömürgeci Türk devleti, bu alan üzerinde ne derecede oynamaya çalışırsa çalışsın burada da ekilen direniş tohumları filizlerini vermektedir.

Bilindiği gibi tarihten beri teslim alınamayan ve direnişin simgesi olan Dersim, kemalist diktatörlük tarafından "ezilmesi gereken bir çaban başı" olarak görülür ve en acil mesele olarak buranın ele geçirilmesi gündeme alınır. Kürdistan bu dönemde, köy köy, şehir şehir, Urfa'dan Van'a kadar işgal edilmiş ve sömürgeci yönetimin idari heyetleri yerleştirilmiştir. Yine bu işgale karşı başta Şeyh Said olmak üzere, Ağrı'da, Zilan'da direniş gösterilmişse de, bunlar da kanla ezilerek yanılmak zorunda bırakılmışlardır. 1938'lere gelindiğinde bir teslim alınamayan alan olarak, Kürdistan'ın "Gümüş Kapısı" Dersim'i kalmıştır. Aşiretlerin direnişçiliğine

devamı Syf: 11'de

ORTADOĞU'DA YENİ DENGEE DOĞRU

Kökleri tarihin derinliklerinde bulunan mevcut toplumsal yapıdaki bir çok öge, günümüz Ortadoğu'sunda yeni bir dengeye doğru gelişim göstermektedir. Dengenin başlıca yönü ve bunda temel rol oynayan güçlerin özellikleri, yeni dengenin yapısı hakkında da gerekli sonuçlara ulaşmada bilgi sunmaktadır. Özellikle Filistin-Lübnan sahasındaki gelişmelerde belirli bir sonucun alınması bu dönemde kaçınılmaz gibi görünmektedir. Bölgedeki oluşumları etkileyen önemli bir odak olan bu saha, şimdiye kadar bölgede meydana gelen değişimleri yakından tahrik eden bir öge durumundaydı. Bu gelişmeler gözönünde bulundurulduğunda bölgede oluşacak yeni dengenin nereden, nasıl ve ne zaman devreye gireceği ve bunun hangi etkenleri beraberinde getireceği sorularını da birlikte getirmektedir.

Dünya genelinde oluşan denge en yakıcı tarzda yansımaları bölgemizde bulmaktadır. Gerek emper-

yalist sistem açısından olsun, gerekse sosyalist sistem açısından olsun, dünya çapında yürüttükleri politikaları en belirgin biçimiyle kendisini bu alanda da göstermektedir. Birbirlerinin mevzilerini geriletmek, güçlerini dengelemek için, ne gibi politikalar yürüttükleri, Ortadoğu'daki girişimlerinden açıkça ortaya çıkmaktadır. Bu da genelde varolan dengenin bölgedeki dengeye de nasıl yansıyacağını ortaya koymakta ve bu çerçevede bölgede varolan mevcut güçlerin de tüm konuları ile açığa çıkmasına yol açmaktadır. Gelişmelerden görüldüğü gibi artık hiç bir güç bu alanda kendisini kamufle etme ve gerçek çıkarlarını gizleme gereği duymadan rollerini açtıkları oynanacaktır. İşte bu roller nasıl oynanacak, nasıl yerine getirilecek, ne düzeyde gerçekleştirilebilecek vb. bir çok soruya da cevaplar verilebilecek bir gelişme aşaması bölgemizde yaşanmaktadır.

devamı Syf: 12'de

KADROYA BAZI POLİTİK UYARILAR

Partimizin günümüzde de bütün ya da parça parça girdiği taktik ilişki ve dayanışmalar bulunmaktadır. Bu ilişkilerin mücadelemize küçümsenmeyecek katkılar sonuçlarıyla bilinmektedir. Ancak biz kadrolar açısından yeterli kadar kavranamayan bu dayanışmaların rolünü oynayabileceği koşulların yeterli kadar görülebilmesi ve dayanışmaları daha verimli kılmanın yollarını bulmak için daha fazla çabamız sorfedilmesi zorunda olan "dostluklar" kadroların çok uyanık, politik temel çıkarlarda katı, yaklaşımda esnek ve yapıcı çabalarıyla daha verimli kılınabilir. Asgari bir sınıf bilinci bile gerçeği görmeye yetecektir. Fakat yeterli duyarlılığı göstermiyoruz. Bazı arkadaşlarımız soruna, sanki kaynaşacak güçler gibi yaklaşıyor, ve hertürlü siyasal gerçeği dışlayacak saflıkla yaklaşıyorlar. Beraberlik hep devam edeceğimiz gibi yaklaşıyorlar, bulunulan alanlarda hep kalınabilecekmiş gibi rahat davranıyorlar, aynı örgütlermiş gibi proletaryanın disiplinini zedeliyor, örgütün çıkarlarından taviz veriyorlar

Yazısı Syf: 20'de

Partimizin En Önde gelen Milanlarından Sabri GÖZÜBÜYÜK (Hacı) Yoldaş ve Berberindeki Bir Grup Yoldaşı Daha Yitirdik

Yazısı Syf: 6'da

Sömürgeciler KUKH'nin Meşruluğunu İtiraf Ettiler!

Kürdistan'da yaşanan gelişmeler, önemli bir aşamaya ulaşarak, UKM'nin lehine yükselişini sürdürmektedir. Bir çok gücün inanılmaz gördüğü ve "kışkırdırmak imha olurlar" dediği Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz, bugün güçlü biratılım kaydetmenin yanısıra, yaygın bir kitle tabanına ulaşarak varlığını korumaktadır. Daha Eruh ve Şemdinli'de ilk silahlar patlatıldığında, sömürgeciler büyük bir telaşa kapılırken, sol maskeli bir çok güce ise, "provakasyon", "katliama götürür" diye teslimiyeti dayattılar. O zaman direnişin bu derece güçlenemeyeceğini veya çıkarlarından dolayı gülenmemesi gerektiğini hesaplayan bir çok güc, adeta yaygın bir kampanya halinde "PKK yeniden terörist eylemlerini başlattı. Buna engel olunmalı" diyerek, saldırı kervanına katılıyorlardı. Ama tüm bunların sonuç vermediği, direniş eylemlerimizin yalnız Eruh ve Şemdinli ile sınırlı kalmadığı, Bingöl, Dersim, Siirt, Urfa, Hakkari, Diyarbakır, Bitlis ve daha birçok il ve ilçeye yayıldığı bu gün çok açık olarak görülmektedir.

Her tutuklama ve şehit düşme olayından sonra "bitirdik, işin sonuna geldik" diye açıklamalara rağmen, bir türlü dinmek bilmeyen direniş, bu gün sömürgecilerin en yetkili ağızları tarafından bile itiraf edilmektedir. Bu yıl Kürdistan'da kışın çok sert geçtiği bilinmektedir. İşte, sömürgeciler bu dayanarak, giriştikleri yaygın operasyonlarla devrimcileri dağıtma çıkıştırıp teslim alacaklarını umut ediyorlardı. Atılan adımların boşa çıktığını ve sömürgecilerin umut ettiklerini bulamadıklarını gözlerimizle görüp, gelişmelerden izleme olanağımız oldu.

ERNK'nin ilanı ve yaşanan Bahar 85 Atılımı mücadelemize yeni güçlü mevziler kazandırırken, her türlü komployu da boşa çıkarmıştır. Kıştan bahara doğru geçerken, bazı gruplarımızın imhası ile umutlanan sömürgeciler, Mart-Nisan ve Mayıs aylarında yoğunlaşan eylemlerle cevaplarını bir kez daha aldılar. Ve direniş mücadelemizin bir kaç saldırı ve tutuklama operasyonu

devamı Syf: 2'de

Partizan Mektubu:

Güney Kürdistan'da Kitleler Ne İstiyor?

Yazısı Syf: 18'de

BAHAR ATILIMIYLA TAÇLANDIRILAN ULUSAL BAĞIMSIZLIK MÜCADELEMİZ DÖKÜLEN ŞEHİT KANLARIYLA DAHA DA GÜÇLENİYOR

●Şırnak'ta Meydana Gelen İki Ayrı Çatışmada Yiğit Devrimci Ali Kaya ve Büyük Yurtsever Savaşçı Hasan Cabadek Şehit Düştüler

○Sömürgeci Kolluk Kuvvetlerinden de Çok Sayıda Kayıp Var

Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesinin güçlü atılımlar yaptığı son bir yıllık süreçte, meydana gelen sayısız çatışmada düşmana ağır kayıplar verdiren HRK savaşçıları, önlerine koydukları hedefe zamanında önce vararak, tarihsel bir atılımı gerçekleştirdiler. Kitlelerle kaynaşan ve mücadeleyi halka mal eden devrimciler, güçlü siyasal çalışmalarının yanısıra gerçekleştirdikleri askeri eylemlerle de bir yandan halka moral kazandırmış, diğer yandan da faşist Türk sömürgecileri ve onun yandaşı olan emperyalist sistemi büyük bir panik içerisinde sokmuşlardır. Sömürgeciler bu paniğin yarattığı kudurganlık-

Devamı Syf: 8'de

●Şırvan'da Sömürgeciler Hüsrana Uğratıldı

28 Mart 1985 günü Şırvan'ın Simxor mıntıkasında meydana gelen çatışmada sömürgeci kolluk kuvvetlerinden bir asker öldürülmüş çok sayıda asker ve devrimcileri yakalamak isteyen beki de ağır şekilde yaralanmıştır. Çatışma sonunda geri çekilen HRK savaşçılarından Seyitxan adlı Partizan aldığı kurşun yaralarıyla kurtarılmayarak şehit düşmüştür. Olayın gelişimi şöyledir:

28 Mart günü Simxor köyüne giden 3 kişilik Partizan birimi işlerini tamamladıktan sonra köyden ayrılmış ve gündüze geçirmek amacıyla yakındaki bir mağaraya gitmişlerdir. Köyden ayrılan savaşçıları gören ihbarcı muhtar Hacı Osman, onların yakındaki mağaraya gidebileceklerini tahmin ederek karakola beki aracılığıyla haber göndermiş ve gelip devrimcileri yakalamalarını istemiştir. Karakol çavuşu, ihbarı değerlendir-

Devamı Syf: 8'de

●Bozova'da Çıkan Çatışmada Kahramanca Bir Direniş Sergilendi

21 Mayıs 1985 günü Urfa'nın Bozova ilçesi yakınlarında meydana gelen çatışma sonunda 5 yiğit devrimci şehit oldu. Sömürgeci kolluk kuvvetlerinden 4 ölü ve çok sayıda yaralının bulunduğu olay şöyle gelişmiştir.

20 Mayıs akşamı bir arabayı durdurarak binen ve başka bir alana gitmek isteyen 5 kişilik Partizan grubu, Bozova'ya bağlı Kanlıhavşer nahiyesine geldiklerinde kimlik kontrolü yapan kolluk kuvvetleriyle karşılaşmışlar. Kendilerine kimlik sormak için yaklaşan askeri vuran ve diğerlerini de yaralayan Partizanlar, hızla eylem yerinden uzaklaşmışlar, ancak karakolda kalan askerlerin tüm çevre bölük ve karakollarından alı yardım istemesi üzerine, alana binlerce sömürgeci kuvvet yığılmış ve devrimcilerin takibine başlamışlardır. Sabaha doğru devrimcilerin izini

Devamı Syf: 8'de

Sömürgeciler KUKM'nin Meşruluğunu İtiraf Ettiler

baştarafı Syf: 1'de

öyle kolay kolay engellene-meyeceği, yoğunlaşan her düşman faaliyetine karşı daha da güçlü eylemlerle cevap verileceği bir kez daha kanıtlanıyordu. Nitekim bu gelişmeler sonucundadır ki, sömürgeci faşist yöneticiler, ulusal kurtuluş savaşımızı ve yoğunlaşan direniş eylemlerini itiraf etmek zorunda kaldılar. 15 Ağustos'tan sonra "72 saatlik iştir. Kahraman Mehmetçimiz gerekli dersi verecektir" diye sürekli açıklamalarda bulunan cunta başları, gerekli dersi batımları karşısında ağızlarını değiştirmek zorunda kalarak, "bu iş biraz daha uzayacak" vb. açıklamalarla bulunmaya başladılar. Bunu da çeşitli coğrafik etkenlere dayandırarak açıklamaya çalışan faşist yöneticiler, ülkenin her alanında ve ordu birliklerinin son derece modern teçhizatına ve özel eğitilmiş olmalarına rağmen; günlerce süren çatımları karşısında ağır kayıp vererek, güçten düşmesi karşısında "doğuda organize ceteler var. Bunlar son derece iyi eğitilmiş" demeye başladılar. Tüm bu gelişmeler karşısında giderek bir çok gerçeği kabul ve itiraf etmek zorunda kalan faşist yöneticiler, sonuç alamamanın telâşi ile yaygın bir saldırı geliştirmektedirler. Bir yandan silahlı militariye eğitim ceteleri oluştururken, diğer yandan da pişmanlık yasasını alelacele çıkararak sonuç almaya çalışmaktadır. Fakat, bunlar karşısında başarısız kalan sömürgeciler, kısa sürede direnişi ezemeyeceklerini ve bunun sandığı kadar da kolay olmadığını yazmaya başladılar. Hürriyet gazetesinde çıkan bir haberde "eşkiyanın yeri ve örgütleniş biçimi hakkında bilgilerin elde var olduğu" belirtildikten sonra, "Ancak tüm bu bilgilere rağmen eşkiyanın tümüyle hemen yokaltılması ya da yok edilmesi kolay değil. Yörenin geçit veremeyen yalçın dağları, insanın görmedikçe inanamayacağı doğa şartları düzenli bir harekate olanak tanımıyor. Üstelik yöreyi avuçlarının içi gibi de biliyorlar. Yakaladığımız sandığımız bir eşkiya sızdan 50 metre uzaklaşsa, artık ele geçirmemiz neredeseyse imkansızlaşıyor" denilmektedir. Bu itiraflar da açıkça gösteriyor ki, düşman savaşımızın ulaştığı boyutlar karşısında, istemeye istemeye olsa da gerçekleri kabul etmek zorunda kalmaktadırlar.

"Bu bir nevi savaştır. Gerilla savaşıdır" (Milliyet 24 Mayıs) bu sözleri İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut'un itiraflarıdır. Mayıs ayının sonlarında yaptığı açıklamalarıyla, bir çok tepkinin oluşmasına da yol açan İçişleri Bakanı bir başka konuşmasında "karşı tarafın, yani bölücü çetelerin hareketi. Bunlar zaman zaman harekete geçip hem vatandaşta, hem de karakollara ve askeri kesime karşı saldırılarda bulunuyorlar. Bunların iyi silahlarla teçhiz edildiğini görüyoruz. Bozukları var, kalasnikof tüfekleri var, dürbünleri ve el bombaları var... Mataraları var, su botları var... Tam hazırlıklı bir ekip. Yani bizim buna gerilla savaşı dememizin nedeni orada bir organize grupla, organize edilmiş ekiplerle karşı karşıya olmamızdır. Bunlar iyi eğitilmiş..." (Milliyet 27 Mayıs) demektedir. İçişlerini böyle itiraflara zorlayan ne tür gelişmeler yaşıandı? Daha dün kadar yaptığı açıklamalarında "devletimiz özellikle Güneydoğu'da yoğunlaşan yıkıcı ve bölücü çete mensuplarının hakkından gelecektir" diyen bu bakan neden böyle birden ağız değişikliğine gitti? Açık ki bu her geçen gün kendisini dayatarak gelişme olanak-

larını yaratan mücadelemizin ezilememesinden kaynaklanmaktadır. Her şey egememmiş gibi gösterilmeye çalışılan o devlet ve kolluk kuvvetlerinin ne kadar acz içine düştüklerinin göstergesidir. Sömürgecilerin açıklamalarından da görüldüğü gibi, düşman bugün karşısına çıkan gücün geçmişin aşiret ve feodal beylerin düzeyi ile değeriendirilmekte; başlangıçta içine girdiği bu hatasını önemli darbeler yedikten sonra düzeltmeye çalışmaktadır. Verilen savaşın bir aşiretin, bir bölgenin mücadelesi olmadığı; bugün tüm Kürdistan genelinde kitlelerin ayağa kalkarak, direnişe katıldıkları sömürgeciler de kabullenmek zorunda kalmışlardır. İşte burada bir kez daha gerçeklerin inatçılığına gösterdiğini, hoşla gidilse de gidilmesinde kabul edilemez zorunda kaldığını görmekteyiz.

İçişleri Bakanının büyük tepkilerle yolaşan bu konuşması, basında günlerce tartışma konusu haline geldi. Bir çok çevre düşüncelerini açarak, tepkilerini dile getirdiler. Bunlar bile, sömürgecilerin acizliğini ve direniş mücadelemiz karşısında nasıl bir korkuya kapıldıklarını sergilemekten öte sonuç vermedi. Uluslararası alanda ulusal kurtuluş mücadelemizin geçmişten daha fazla ses duyurmaya başlaması, bunun Cephe silahıyla daha da meşru zeminlerde yürütülerek, önemli gelişmelerin sağlanacağı şimdiden görülmektedir. Avrupa parlamento toplantısında alınan son karar, uluslararası bir çok gücün mücadelemizi tanıma doğrultusunda girişimlerde bulunduğunda bir ortamda, içerde de meşruluğunun itiraflarla kabul edilmesinin yaratacağı gelişmelerden ürkmüş olacaklar ki, birçok sicilli usak adeta: "büyük bir gaf işlendi" diyorlar, bu açıklamaları geri alınmasını istediler. Hemen belirtelim, bu açıklama İçişleri Bakanının bir anlık "süreç-i lisan"ı değildir. Gelen tepkilerden bazılarına baktığımızda bu gerçeğin daha da teslim edildiğini görüyoruz:

-Bitlis Milletvekili Faik Tanrımcıoğlu: "Bu sözler vahim bir hatadır. Olaylara hukuki statü vermiş olur. Demek ki bakanın aukaat olması bile bu büyük gafı önlememesi... Bu olaylara karşın kişiler sadece teröristlerdir. Gerilla ile alakaları yoktur. Devletin bir bakanı olayları böyle gerillalar savaşı diye nitelerse Cenevre sözleşmesine göre hareket etmek gerekir. O sözleşmenin 49. maddesine göre, yakalananlara savaş esiri muamelesi yapmak icap eder. Bu kişilerin istedikleri de zaten budur. Tek tip elbise giyip, bir de radyo yayını şekli değişir. İçişleri Bakanı Akbulut bu hatasını hemen düzeltmelidir."

-Urfa HP Milletvekili Vecihi Ataklı: "Gerilla savaşı öyle üç-beş kişiyle olmaz. Orada da büyük kuvvetler vardır... Doğuda meydana gelen olaylar ise o da ayrı bir çok gücün son kalıntıların hareketlerinden ibarettir ve eninde sonunda kurutulacaktır."

-Siirt MDP Milletvekili Abdürrezak Ceylan: "yaşanan olaylar bir gerilla savaşı haline gelmiştir. Bunlar bir çete bile oluşturamazlar."

-Güneri Cıvaçoğlu Güneş Gazetesi: "...Bu bir gerilla savaşıdır" demek, Türkiye'de bir iç savaş olduğunun kabul edilmesidir de... Hele

bu sözler, Türkiye'nin iç güvenliğinden sorumlu Bakan'a aitse, daha ciddi boyutlar kazanır. Zaten, bölücü çetelerin arkasındaki güçler de böyle bir manzara çizmek çabasında değiller mi? ...Gerçek bile olsa söylemeyecek olanı, sayın İçişleri Bakanının telifaz edebilmesi üzündür."

Tüm açıklamalardan da anlaşıldığı gibi, Bahar Atılımı ile birlikte yoğunlaşan direniş eylemlerimiz sömürgecilerde büyük bir panik yaratmakla kalmamış, meşruluğu giderek daha da açığa çıkan gerek uluslararası alanda, gerekse de, ülke içine daha fazla destek bulan mücadelemizin varlığı resmi ağızlarından itiraf edilmiştir. Gerilla savaşını "tek tip elbise ve bir radyo kurma ile tanımlayan" Tarımcıoğlu da istemeyerek de olsa ve hem de Bakan'a karşı çıkarken, aynı şeyleri değişik bir biçimde de olsa kabul etmiştir. Hemen belirtelim, ulusal kurtuluş mücadelemiz, ölümdüki dönemde bu olanaklara da kavuşacaktır o zaman da sanırız, aynı itiraflar sürdürülecektir.

Geçmişten bu yana sürekli olarak, Kürdistan gerçekliğini inkar etmiş, onun varlığını bile kabul etmemiş olan Türk devleti, aynı tavırını pratikte karşılaştığı tüm karşı hareketlere, direniş eylemlerinin yarattığı etkiye rağmen, sürdürmek istemektedir. Ama görüldüğü gibi bunda başarılı olamamakta, kendi içinde bile bir yığın çelişkiyi taşımaktadır. Mücadelemizin daha da gelişmesi ile var olan bu yapının derinleşeceği de açıktır. Cuntanın başından başbakanına varana kadar, faşist yöneticilerin yaptıkları açıklamalarda, mücadelemizi dile ne almamaya özen gösterdikleri fakat bundan kaçınmadıkları görülmektedir. Cunta başı Kenan Evren yaptığı bir çok konuşmasında bu konuya değinmekten kaçınmamıştır. "Cumhuriyeti yıkmak, milleti bölmek, parçalamak, sonunda yok etmek için, üç güçlerin sarfettikleri haince girişimleri ve bunlara yardımcı olan vatan haini halk düşmanı, kanı bozuk satılmışları milletçe gördük ve görmeye de devam ediyoruz," diyor başı Evren, aynı zamanda mücadelemizin sürekliliğini de kabul etmektedir.

Tarihinin hiç bir döneminde karşısında böyle bir direnişi görmeyen TC, bu dönemde gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize karşı komplolarını bundan sonra da devam ettirecek ve giderek bunlara hız da verecektir. Bir türlü bitiremediği mücadeleyi zekim için, CIA'ya da oluşturulan ve Özel Harp Dairesi eliyle bizzat kontr-gerilla faaliyetleri biçiminde uygulanan özel savaş yönteminin bir çok özelliğini geliştirmektedir. Katliamlardan tutulmuş da psikolojik savaşın çeşitli biçimlerine varan kadar bunları adım adım geliştirmektedir. Bu konuda da radyosundan, basınına kadar bir çok araçları da kullanmaktan geri durmayacaktır. Şimdiden bunları yaygın bir biçimde kullandığını ve sistematik bir biçimde bunları aracılığı ile bir uygulama geliştirildiğini görmekteyiz.

Kendi kayıplarını hemen hemen hiç yansıtmayan Türk faşist cuntası, devrimcileri bir kayıp verdimi? Haberi manşette vererek günlerce işlemektedir. Karakol baskınları başta olmak üzere, son üç ay içerisinde (Bahar döneminde) Kürdistan'da gerçekleştirilen onlarca eylemde sömürgeciler ağır kayıplar verdirilirken, yüzlerce asker öldürülmüştür. Bunların çok az bir bölümünü ancak basına yansıtan TC, devrimcilerin kaybını olduğundan

daha fazla göstermek istemektedir. Bunun da psikolojik savaşın bir yöntemi olduğu açıktır. Bununla da nihyet hedeflenmek istediği gün gibi ortadadır. Bir yandan kendisini güçlü göstermeye çalışıp, "hergün yakalanıyor ve öldürülüyorlar" demogojisini yaygınlaştıran, diğer yandan da halkta devrimcilere karşı güveni zayıflatıp, partizan gruplarını tek başına bırakmayı amaçlamaktadırlar.

Sömürgecilerin bile itiraf etmek zorunda kaldığı bu gerçekler karşısında, sosyal-şoven ve küçük-burjuva reformist güçleri bilinen tavrılarını sürdürmekte, kendilerine sürekli direniş çağrılarını yapan PKK'ye, "bizimle fazla uğraşma" demektedirler. Sayfalarını sıradan ve halkımızın gerçek kuruluşuna hiç bir katkısı da olmayacak gelişmelere açan bu güçler; Kürdistan'da yükselen savaş karşısında adeta kulaklarına pamuk tıkayarak, hiçbir şey olmuymuş gibi, davranmaktadırlar. 15 Ağustos'tan bu yana, Kürdistan'da bir dizi direniş eylemi gerçekleştirildi, ERNK'nin ilanı ve Bahar Atılımı'yla da daha üst seviyelere ulaşıldığı halde bu güçlerden tek bir değerlendirmeye rastlamak mümkün değildir. Anlamsız bir suskunluğu sürdüren bu sosyal-şoven ve reformist güçlerin neyin hesabını yapmaktadırlar? Açık ki, bu tavırda ulaşmak istedikleri bir çok amaçlarının gizli olduğu anlaşılabilir. Ama hemen belirtelim, bu tavrılarla yurtservirlik, ilericilikle bağdaşmamaktadır. Bugün en sıradan insanlar bile bu direniş eylemlerinin kendilerine yüklediği görevleri tartışıp sonuçlar çıkarmaya çalışırken, bunlar hala direnişe gölge düşürmenin çabası içine girmektedirler. Safflarını tamamiyle Avrupa'da bulunan "yabancı düşmanlığı, işsizlik" vs. sorunlara açıklıkları için, bunlara övünecek kadar soysuzlaşan bu çevreler, Kürdistan üzerine yaz-dıkları bir kaç satırda bile, inkarcılığı işlemekten öteye gidememektedirler. Kendilerinde direniş geliş-tirme gücünü görmeyebilirler.

PKK, illahi de "gelin silahlı savaş yürütün, bizim gibi dağlara çıkın" demektedir. Ama en azından, bağımsızlığı ve özgürlüğü için ayağa kalkın ve çağın şimdiki kadar unutulmuş olan halkın direniş mücadelesine saygılı olmanızı istemektedir. Faşist cuntanın temsilcileri bile, "bir gerilla savaşı" veriliyor derken, sizler hala neyin savaşının verildiğini düşünmüyorsunuz? Bu savaşın hakkı ve vazgeçilmez bir savaş olduğunun kabul ediyor musunuz? Evet bugün kendisinde biraz da olsa yurtservirlik, ilericilik duyguları görenler bu sorulara cevap vermediler.

Görülen odur ki, bu güçler hala en yakın tarihlerinden bile gerekli dersi çıkarmış değildirler. Sosyal-şoven ve reformist küçük-burjuvaların geçmişte nasıl ezildikleri, cunta karşısında nasıl dağıldıkları unutulmuş değildir. Okun hedefinin bu-ruya yöneltilmesi gerekirken, "Türk devrimcinin görevi bu terör destekleyme, dolaylı ya da dolaysız biçimde bu örgütlere arka çıkan bütün kişi ve kuruluşlara karşı açık savaş girmektedir. Bu hem insanlık hem de

yurttaşlık görevidir" diyen Uğur Mumcuların çağrısına uyarak, "milli birlik ve bütünlük ruhu" içinde, PKK'ye karşı bir haçlı seferi başlatmışlardır. Esas adıyla "sol'u tasfiye" birliği kurulup, Kürdistan halkının haklı savaşına dost olmak isteyen güçlere açık çağrılarda bulunarak, "PKK'nin terör eylemlerine destek olmayın" denmektedir. Bu çağrılara birçok örnek verileceği gibi, yayın organları ve dağıttıkları bildirilerin bunlarla dolu olduğu da açık olarak görülmektedir. Evet, tüm bu yapıların kime hizmet ettiği su götürmez bir tarzda netliğe kavuşmuştur.

Bunlardan biri geçenlerde çıkarılan yayın organlarının yeni sayısında, "PKK'yi başka örgütlerin tarihiyle uğraşmakla" suçlamaktadır. 60. yılları kutlayan bu partiler ve onun izdüşümleri, görüldüğü gibi, tarihi suçlarının açığa çıkmasından epey rahatsız olmuşa benziyorlar. Evet bu tarihin suç yükü bir dosya olduğu ve bugün de bunların halkımıza dayatılmak istendiğini unutmak kadar hafızalar eskimiş değildir. Eğer gerçekten bunlar söylediklerinde samimiyse, kendi tarihlerini aştırmalı günahlarını ve sevaplarını kamuoyuna da olduğu gibi açmalıdır. Ama bunu yapmadıkları oranda, halkımızın direniş mücadelesine çeşitli komplolar dayatmada ısrarlı oldukları müddetçe, PKK devrimci-direnin bir gereği ve yüce enternasyonalist ruha ve Marksizm-Leninizm bağliğın bir ifadesi olarak görevlerini yerine getirecektir.

Bir kez daha bu güçlere sesleniyoruz: Halkın gerçek zafer çağrılarına kulak verin. Bugün Kürdistan dağlarının doruklarında yükselen direniş, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük çağrısından başka bir anlamı taşımamaktadır. Eğer, hala bir şeyler yapmak istiyor ve halka karşı görevlerini gerçekleştirmek amacındaysanız, hiç bir anlamı olmayan bu suskunluğunuza terkederken, gerçek zafer çağrılarının yanında yerinizi almalısınız.

Şu gerçek; beyinlere, hem de silinmemesine bir kez daha kazılmalıdır. PKK gerek sömürgecilerden, işbirlikçilerinden ve gerekse sosyal-şoven, reformist küçük-burjuva güçlerden gelen tüm saldırı ve komplolara rağmen; devrimci-direnin ve şehitlerinin anısına sonuna kadar bağliğ temeline görevlerini gerçekleştirecektir. Ve hiç bir gücün de kendisini bu tarihi adımdan geri döndüremeyeceğini ilan etmektedir.

PKK ve önderliğindeki ERNK'nin yol göstericiliğinde yükselen direniş eylemlerimiz, sömürgecileri de itirafa zorlayarak, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinin meşruluğunu ve vazgeçilmezliğini bir kez daha kanıtlamıştır. İşte, bugün böyle bir gerçekliği bir hayli de aşan ulusal kurtuluş savaşımız, ölümdüki dönemde de ke-sintisiz olarak devam edecek ve başta Türkiye halkından olmak üzere, uluslararası güçlerden de gerekli desteği bulacaktır.

Ulusal Kurtuluş Savaşımız

Kendi Gerçekliğini Dayatacak ve Zafer Halkımızın Olacaktır

HRK SAVAŞÇILARI AZGIN BİR İHBARCIYI HALK ADINA CEZALANDIRDILAR

Yıllardan beri Hakkari'de muhbirlik yapan ve tüm uyarılara rağmen bu işten vazgeçmeyen devlet uşağı Abdülkerim Kurt adlı hain, 19 Nisan'ı 20'sine bağlayan gece, Merkez köyü Maryunus'un Hare mezasında HRK Partizanları tarafından yapılan bir baskında ele geçirilmiş ve halk adına ölümle cezalandırılmıştır.

Bu halk düşmanı hainin cezalandırılması yöre halkı üzerinde oldukça olumlu bir etki yaratmış; halk adeta bayram etmiştir. Bugüne kadar halka karşı işlediği suçların cezasını canıyla ödeyen birçok muhbir ve hainin, HRK Partizanlarınca cezalandırılmasından ders çıkarmayan ve işlediği suçlardan vazgeçmeyen bu tescilli uşak, gelişen Ulusal Bağımsızlık seli önüne dikilmeye çalışan ve sömürgecilere uşaklığı meslek edinen sayılı uşaklardan biriydi. Yöre halkının güçlü yurtsever yapısı, bağında bu gibi urları barındırmayan sağlam bir bünyeye benzediğinden, hainlikte ısrar eden bu tipte, kendisine en yakın bildiği çevrelerde dahi barınma olanağını bulamamış ve gittiği her yerde kovulduğu gibi, attığı her adım da Partizanlara bildirilmiştir. Bu unsurun Maryunus'ta olduğunu haber alan Partizanlar, alana küçük çaplı bir operasyon düzenlemiş ve haini kolayca ele geçirmişlerdir. İşlediği suçların bedeli olarak halkımızın bu gibilere verdiği ceza olan ölümü

hakeden uşak Abdülkerim Kurt'da bu cezaya çarptırılmıştır.

Hain Abdülkerim Kurt'un ajanlık yaptığı süre içerisinde işlediği sayısız suçtan bazıları tespit eden HRK güçleri, bunları kamuoyuna da açıklamışlardır. Bu suçların başlıcaları şunlardır;

- 1) Maryunus ve çevresinde 70'in üzerinde silahlı ihbar etmek ve bizzat yakalamak,
- 2) Cuntanın işbaşına gelmesinden buyana, Maryunus ve çevresinde 50'nin üzerinde sömürgeci operasyona sebebiyet vermek, bizzat ihbarda bulunmak,
- 3) Aynı çevrede 70'e yakın insanı yakalamak ve bu insanlara adam öldürme, asker-subay öldürmek, kaçakçılık yapmak, örgüt üyesi olmak gibi suçları yükleyip, iftira etmek,
- 4) Yurtsever yöre halkı ile faşist Türk ordusu arasında çıkan birçok çatışmaya sebep olmak, bizzat asker elbisesi giyerek yurtseverlere kurşun sıkmak, alanda sömürgeciye rehberlik yapmak,
- 5) Maryunus köyü ileri gelenlerinden Mehmet Kurt ve Mustafa isimli yurtseverlerin faşist ordu birliklerine öldürülmesini sağlamak,
- 6) Tutuklandığı günlerde, tutuklular

arasında, "devlet sizi affeder" diyerek teslimiyetçiliği geliştirmek, 7) Yöredeki ajan-milis örgütlemeye çabalarında Türk devletine yardımcı olmak,

8) Devrimci mücadeleye yönelik yalan haber yaymak, anti-propaganda yapmak,

9) Hakkari şehir merkezinde sayısız ihbar yapmak, insanları tutuklatıp, para karşılığı yeniden serbest bırakmak,

10) Geçmişte bu alana gelen Güney-Kürdistanlı yurtsever tüccarları ve I-KDP peşmergelerini ihbar ederek yıllarca Diyarbakır zindanlarında kalmalarına neden olmak,

11) Birisi bayan iki Kürdistanlı yurtseverin faşist ordu tarafından katledilmesine sebep olmak.

Bunların haricinde saymadığımız birçok suçun da faili olan hain Abdülkerim Kurt'un cezalandırılması, Hakkari merkezinde de büyük sevinç yaratmış, halk, Ulusal bütünlüğümüz önünde engel olmaya çalışan bu ayrıntıların temizlenmesiyle mücadeleye daha sıkı sarılacağını bizzat göstermiştir.

Bu eylemden sonra Hakkari ve çevresinde ihbarcılık yaptıkları tespit edilen birkaç uşak daha uyanılmıştır.

***Halk Düşmanları Cezasız Kalmayacaktır!
*Yaşasın Ulusal Bağımsızlık Mücadelemiz!**

**22.4.1985
Alem-Hakkari**

Nusaybin'de Zorba-Muhbir Nuri Akat PKK Partizanları Tarafından Ölümle Cezalandırıldı

Bilindiği gibi, Mardin bölgesi yurtseverliğin en güçlü olduğu alanlardan birisidir. Hem Kürdistan'ın diğer parçalarıyla ilişki içinde olması, oradaki halk hareketlerinin etkilenmesi, ayrıca halkın ekonomik hayat seviyesinin düşük olması böyle bir yapılmayı ortaya çıkaran nedenlerdir. Hem cunta öncesi ve hem de sonrasında bölge halkı, Ulusal Kurtuluş Mücadelesine sempati duymuş ve desteklemiştir. Ama her bir olumluluk, olumsuzluğa da beraberinde getirir. Bu alan, yurtseverliğin güçlülüğüne karşılık, kompradorda, işbirlikçilik ve ajanlaşmanın da en güçlü olduğu alanlardan birisidir.

Bölgenin çeşitli yerlerinde metropolde hırsızlık, gasp, kiralık katil ve lümpen geçinen Nuri'yi devrimci hareketin gelişmesiyle otoritelerini kaybeden Ömeryan aşiretinin lider ailesi Hasan Ağa ve çevresi otoritelerini tekrar kazanmak ve bu fırsatı yararlanarak kompradorda olmak istemiyeli, 1982'de Çalı köyüne getirdiler ve kendisine sınırsız yetkiler tanıdılar. Nuri denilen kişi fırsatları iyi değerlendirdi. Otorite sağlamak için vahşet ve barbarlığın katmerlisini uyguladı. Faşist cuntanın ekonomik sömürüsü ile zaten dayanılmaz hale gelen hayat şartlarına, Nuri'nin maddi ve manevi baskıları da eklenince, Çalı ve çevre köyleri halkı hayatın bıkması ve çaresizlik içinde kaldılar.

Adi geçişin köylülükbıhassa yurtsever halkın üzerindeki zorbalığı yalnızca malını ve emeğini gasp etmekle sınırlı değildi. Gözü dönmüş ve kudurmuş salıyın bir köpek gibi, esrar ve rakı gibi şeyleri içiyor ve hergün köylülerin kapılarını dayanarak, en adi ve insanlığın kabul edemeyeceği küfür ve hakaretlerle bulunuyordu. Halkın en kutsal değerlerini ayaklar altına alıyordu. Karşı koymak ve direnmek isteyen kişilerin gücü Nuri'nin gücünü aştığından da, rezilini ilk başvurduğu yer ağalar ve sömürgeci kuvvetler oluyordu. Ağalar "adami-

mıza karşı koyuyorsunuz", sömürgeciler de, "teröristlere yataklık ediyorsunuz, Apocuları destekliyorsunuz" suçlamaları ile karşı koyanları tehdit ediyor ve en ağır işkencelere tabi tutuyorlardı.

Evet, bu çilekçe ve yaşananlar hayatı Çalı ve çevre köyleri halkı tam iki sene yaşadı. Partinin dışında kendilerini hiç bir gücün kurtarmayacağı ve PKK'nin mutlaka bir gün yardımlarına yetişeceği umuduyla pasif direnişlerini sürdürdüler.

PKK Partizanlarını gören köylüler, partizanlara sınıksı sarıllar hem öpüyor, hem ağlıyor, bir yandan da "aman ümitlerimiz, kurtarıcılarımız, bizi bu zalimden kurtarın" diyorlardı.

Zorba Nuri bu kadar ile yetinmedi. Devrimcilerin bölgeye girişlerini sezinle, hareketi gelişmeden boğmak istemiyeli devrimcileri ve sempatanları hedef aldı. Çalı köyünde 3 yurtseveri yakalattı. Devrimci avı adı verilen sömürgeci operasyonlarda askerlerin önüne düşerek devrimcileri yakalamak istedi.

Bu alçağın yaptıklarına dayanmayıp halkına sahip çıkan PKK partizanları, 29.12.1984 tarihinde pusuya düşürerek Nuri Akat'ı ölümle cezalandırdılar.

Nuri'nin cezalandırılması, tüm yurtsever halkı neşeye boğarak önderlerine olan güvenlerini daha da artırdı. Nuri Akat'ın cenazesini kaldırmaya giden yurtsever bir köylü neşesini şöyle anlatıyordu: "Nuri bize zulüm yaptığı için, devrimcilerin bize sahip çıkıp onu vuracaklarını biliyordum. Bir an silah sesleri kulağıma geldi. O an Nuri'nin vurulduğunu anladım. Cenazeyi görmek için yola düştüm ve cenazeye yetiştim. Bir baktım ki ne göreyim, kellesiz bir cenaze yerde yatıyor. Gözlerime inanmadım. Bir an duraklayarak bu bir rüyamıdır acaba dedim. Ama bu bir gerçektir ve yerde yatan cenaze bizde namus ve şeref bırakmayan Nuri'."

nen cenazesiydi. O an içim ferahlandı ve devrimcilere olan güvenim daha da arttı."

Evet, Nuri Akat eylemi, devrimci mücadelemizde ne ilk ve nede son eylemimizdir. Her kim ki yurtsever hallumza karşı şu işlerle ve düşmanla işbirliğine girerse, Kürdistan halkının tek kurtarıcısı durumunda olan PKK'nin hedefi olmaya mahkumdur diyoruz.

-Yaşasın PKK'nin Devrimci Eylemleri!

-Kahrolsun Sömürgeci Faşist Cunta

-Ajan ve Muhbirlere Ölüm

PKK'nin Bir Yerel Partizan Birimi Tarafından Gerçekleştirilen Eylemlerin Gazetemize Ulaşan Haberleri Şunlardır

İntikam Eylemlerimiz Devam Edecek

1) 10.4.1985 günü saat 22³⁰ sıralarında polis devriye arabasına puslu kuran HRK militanlarının gerçekleştirdiği saldırıda, bir polis olay yerinde ölmüştür. Diyarbakır Devlet Hastahanesine kaldırılan 5 polisten, komiser olan bir kişi yolda öldüğü, iki polisin ise ağır yaralı olup, durumlarını ciddi olduğu gelen bilgiler arasındadır.

2) 27.4.1985 tarihinde saat 21 sıralarında Cizre Tank Taburu Komutanının arabasına HRK militanlarınca kurulan puslu neticesinde çalınmış olan bir erin kurtulduğu, diğerlerinin ise olay yerinde öldüğü saptanmıştır. Olayı haktan gizlemek amacıyla derhal sokağa çıkma yasağı ilan edilerek, arabada kimsenin bulunmadığı imajı yaratılmak istenmiştir. Fakat edinilen bilgilere göre yüzbashi olan tabur komutanı ile 3'er olay yerinde ölmüş, sadece bir er kurtulmayı başarmıştır.

3) Cizre'nin Baziftê (Katran) köyünde oturan ve cunta öncesinden

Rızgarı-Alarızgarı Davası Sonuçlandı

Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesinde görülen ve sonuçları yargıtaya gönderilen dava, yargıtaya bozulmuş ve bu dava tutukluları yeniden

yargılanmaya başlamışlardır. Faşist mahkeme yargıladı 56 kişiden 22'sini beraat ettirirken diğerlerini de 5 ila 12 yıl arasında değişen hapis cezasına çarptırmıştır.

7 Kişi Hakkında İki Kez İdam İsteniyor

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesinde görüşülmesine başlanan, 113 kişilik 6. Dev-Sol davasında savcılık tarafın-

dan 7 kişi hakkında iki kez idam, 8 kişi hakkında idam ve diğerleri için de 3 ila 36 yıl arasında değişen hapis cezaları istenmiştir.

Dev-Yol Davası

I.Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığına bağlı askeri mahkemede açılan davada savcılık, Dev-Yol'cu

oldukları iddiasıyla 7 kişi hakkında 3 ila 20 yıl arasında değişen hapis cezaları isteminde bulunmuştur.

THKP-C Yeni Çeltak Davasında 1 İdam, 12 Müebbet

Amasya'da askeri mahkeme tarafından sonuçlandırılan THKP-C Yeni Çeltak davasında faşist yargı organlarının 1 devrimci idam, ce-

zasına, 12 devrimci müebbet hapis cezasına çarptırılmış, 261 kişi de beraat ettirilmiştir.

Devrimci Kurtuluş Davasında 3 İdam 10 Müebbet

6. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülen THKP-C Devrimci Kurtuluş örgütüne ait dava sonuçlandırılmış ve Osman Kara-

bulut, Ramazan Deniz ve İrfan Huyutemiz adlı devrimciler idam cezasına çarptırılmış, 10 devrimciye de müebbet hapis cezası verilmiştir.

Denizli Dev-Yol Davasında 1 İdam 1 Müebbet

Ege Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Nolu Askeri Mahkemesinde görülen ve 27 kişinin yargılandığı dava karara bağlanmıştır. Karara göre 1 kişi idam, 1 kişi

de müebbet hapis cezasına çarptırılırken, 21 kişi de 3 ila 24 yıl arasında değişen hapis cezalarına çarptırılmıştır.

THKP-C Kurtuluş Davası Sonuçlandı

Aynı mahkeme, 40 kişinin yargılandığı THKP-C Kurtuluş örgütü davasında da Erdal Ertuğrul'u idam, Zafer Ünal Dinçer'i de müeb-

bet hapis cezasına çarptırmış, 17 kişiye de 3 ila 5 yıl arası değişen hapis cezaları vermiştir.

Mustafa Kemal Kaçaroğlu'na İdam Verildi

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülen ve THKP-C Kurtuluş örgütü davasında örgüt lideri olarak yargılanan Mustafa Kemal Kaçaroğlu, faşist mahkeme tarafından idam cezasına çarptırılmıştır. Tutuklu bulunduğu süre içerisinde kararlıca direnen ve ilkelerinden

taviz vermeyen M. Kemal Kaçaroğlu, son olarak çıkarılan "Pışmanlık Yasası"ndan da etkilenmemiş ve teslim olan birçok örgüt lideri ve ileri kademelerinin tersine, davasında pişman olmadığını, inancı uğruna savaş devam edeceğini belirterek, yürünmesi gereken doğru yolu birkez daha göstermiştir.

itibaren muhbirlik yapan Şeh Murat isimli şahıs, cunta sonrasında daha da hızlandırdığı bu faaliyetleriyle köy halkının başına bela kesilmiş, ve seyyar jandarma bölüğüne bitişik olan evinde sömürgeci tarafından iyi korunduğundan oldukça azgınlaşmıştır.

Yaptığı bir çok ihbara ek olarak, en son, Irak sömürgeci ordusundan kaçarak, Güney Kürdistan'dan gelen, Suriye'ye geçmek isteyen bir yurtseverin Baziftê köyüne gelmesi ve tesadüfen bu şahsın evinde misafir olması üzerine yaptığı ihbarla bu yurtseveri yakalayan hain Şeh Murat, işlediği suçların dozunu biraz daha arttırmıştır.

Ancak önceleride bu işten vazgeçmesi için HRK Savaşçılarınca yaptıkları uyarıları dikkate almayan Şeh Murat, bu olaydan sonra köye gelen Partizanlar tarafından ölümle cezalandırılmıştır. Olay esnasında yanında bulunan iki arkadaşı da yarananmıştır.

Olayla ilgili aynı akşam ope-

rasyona girişen sömürgeci güçler, çevreyi kordon altına almışlardır. Ancak eylemden dönen HRK Militanları sömürgeci güçlerle karşılaşınca çatışmaya girmiş ve bu çatışmada, 2 er vurduktan sonra kayıp vermeden üstlerine dönmeyi başarmışlardır.

Olayı, haktan gizlemek isteyen sömürgeci güçler, cesetleri olay yerinden alarak petrol boru hattına götürmüşler ve erlerine yılan soktunu söylemişlerdir. Fakat gerek idil tabur erleri ve gerekse idil yöre halkı erlerin HRK militanlarınca vurulduklarını bilmektedir.

4) İdil Herbaç köyünde muhbir Hacı Cevher ve Sabriyê Dervêş ile muhbir tekollu Yusuf Hasan teslim alınmışlardır.

5) Cizre ilçe merkezinde halk arasında Miho Kulub diye tanınan ajan Mihemê Cengir teslim alınmıştır.

Şirvan her alanda geri bırakılmış Siirt'in bir kazasıdır. Kaza merkezi oldukça küçük (3 bin nüfusa var), kırsal kesimi yoğun bir nüfusa sahip olup, Siirt ile Bitlis arasında yer almaktadır. Bu yoğun nüfusun geçimini sağlayabilecek yeterli arazi yoktur, her hangi bir işletme bulunmamaktadır. Buna sömürgeci baskı da eklenince geçim oldukça zorlaşıyor. Ve böylece metropol kentlerine (İstanbul, İzmir, Adana vb.) büyük bir göçü meydana getiriyor. Öyleki, Şirvan'daki nüfusun 2/3'si geçimlerini sağlamak ve biraz da devlet baskısından

disi bile, birkaç PKK partizanının birkaç aydaki faaliyetlerinin, küçük-burjuva teslimiyetçilerinin 3-4 yıllık faaliyetlerinin çok çok üstünde bir gelişme sağladığını örnekler vererek açıklamaktadır.

PKK partizanlarının Şirvan alanına ilk girdiği dönemde; faşist sömürgeciler, halk üzerinde estirdiği terörle kitlelere gözdağı vermiş ve onların devrime olan inancı tamamiyle kırılma noktasına gelmişti. İlk etapta partizanlar için bazıları, "bunlar Mit'tir", "bunlar kötülük yapmak için gelmişler" diyorlardı. Bazıları da (bize yakınlık

uzak bir yerde yaşamak için, Anadolu kentlerine göç etmişlerdir. Bunlardan bir kesimi geçici, bir kesimi ise, temelli olarak gitmişlerdir. Devrimci mücadelenin alanında gelişmesiyle, bu göçü son dönemlerde, bizzat devlet bilinciyle uygulamalarıyla yapmaktadır. Çünkü genellikle yoksul olan bu nüfusun alanda kalması halinde, faşist sömürgecilere büyük bir sorun olacağını bildiğinden bu nüfusu, çeşitli uygulamalarıyla alandan uzaklaştırmaktadır. Bu uygulamalar sonucu bazı köyler tamamiyle ve bazı köylerin de yarısı harebe olmuştur.

Yoksulluk ve sömürgeci baskıya, sanayi mamullerine her gün yapılan zamlar ve köylünün elinden çok düşük bir fiyatla alınan ürün ve rüşvet de eklenince, halk büyük maddi sorunlarla karşı karşıya gelmektedir. Halkımız yalnız faşist sömürgecilerin sömürü kaynağı değil, aynı zamanda işbirlikçi ajan-muhbir kesimlerin de geçim kaynağı gözüyle değerlendirilmektedir. Ve bugüne kadar bu hain ve zorbalı karşılarında hiçbir güç bulamadığı için, bu uygulamalarını hiçbir engelle karşılamadan yapıyorlardı. 1980 öncesi Şirvan alanındaki teslimiyetçi-reformist küçük-burjuva milliyetçilerinin faaliyetleri olmasına rağmen sömürgecilğe, işbirlikçiliğe, ajan-muhbirliğe yönelmek ve halk bilincindirmek bir yana, onlar da dernekler vasıtasıyla ve "Kürtçülük" maskesiyle halkın sırtından geçinmiş ve Şirvan halkına teslimiyet ile reformizmi aşılamaya çalışmışlardır. Burada, reformist küçük-burjuvaların 3-4 yıllık çalışmaları olmasına rağmen, bir arpa boyu kadar gelişme sağlanamamıştır. Şirvan halkının ken-

gösterenler) "Bırakın şu sanatınızı, bir kaç kişiyle ve bir kaç silahla devlete karşı ne yapabilirsiniz? Kürt haindir, başarıya ulaşamayız. Devletin imkanı vardır. Bizim ne topumuz, ne tankımız ve ne de uçumuz vardır. Başımız, (önderimiz) yoktur" diyorlardı. Halk üzerindeki faşist sömürgeci terörün etkisini kırabilmek, ekilen güvensizlik tohumlarını ortadan kaldırmak, kitleleri eğitip, örgütleyerek ayağa kaldırmak ve böylece güçlü bir direniş temeli atabilmek, ancak büyük bir sabır, inatçı bir çalışma yürütmekle ve eğitici olmakla mümkündür. Ve PKK partizanlarının yaptığı da bu oldu.

Düşmanın Şirvan'da yarattığı korku çemberi, partizanların faaliyetleri sonucu kısa bir sürede kırıldı. Alan ve halk önemli oranda tanındı. Halkın desteği sağlandı. Bunlar karşısında düşman acz ve çaresizlik içinde bir taraftan devrimci faaliyetler hakkında bilgi almak umuduyla ajanlaştırma faaliyetlerini (muhtarlar vasıtasıyla) geliştirirken, öte yandan da halkın partizanlara sağladığı desteği geri çektiğimiz için rastgele insanları sorguya çekmeye, ölümle tehdit etmeye başladı. Tabi ki bu da düşman için bir çare olmadı. Ne ajanlaştırmaya yatkın insanları buldu ve ne de halkın partizanlara olan desteği kesildi. Gün geçtikçe halkın partizanlara olan desteği arttı.

Bu sefer düşmanın faşist başçavuşları ve subayları, karşı-devrimci propaganda geliştirerek, halkın kurtuluş umudu haline gelmeye başlayan PKK partizanlarını halkın gözünden düşürmeye ve halkı partizanlardan uzaklaştırmaya çalıştı. Soruşturmayla alınan insanlara,

ŞİRVAN DEVRİMCİ DİRENİŞİN KALESİ OLACAK

"bunlar müslüman değil Ermenidir. Bunlar bir kaç kişidir, kısa bir sürede onları bitireceğiz. Bunlar yabancı devletlerden, Rusya'dan gelmişler, Türkiye'yi parçalayıp Rusya'ya katmak için savaşılıyorlar. Falan yerde bir kadına tecavüz ettiler, filan yerde bir kadını kaçırdılar" diyerek halkı soğutmak için alçakça çaba harcadılar. Fakat, devrimci pratik ve propaganda karşısında bunların tutması mümkün değildi. Halk, partizanlara evlatları gözüyle bakıyordu. Yurtseverler, devrimciler zarar gelmemesi için aylarca işkençeyi ve zindanda kalmayı göze alıyordu. Partizanlara sunulan söylüyordu: "Kendinize gayet dikkat edin iyi bir biçimde çalışmalarınızı sürdürün, bu gençlerin tümü sizindir. Size bir şey olursa bizim için çok zararlı olur, bizim durumumuz önemli değildir. Bizi en çok bir kaç ay tutuklar veya öldürürler. Ölürseniz bizim gibi çok insan var. Ama sizin gibi tecrübeli insanlar kolay bulunmaz." Devrimciler böylesine bir bağlılığı hangi karşı-propaganda kırabilir ki?

Halkın en çok yakındığı faşistlerin, ajan ve muhbirlerin cezalandırılmasıyla Partiyeye olan güven ve bağlılıkları daha da arttı. Ağustos ayında Siirt çapında ajanlıkta ikinci sırada yer alan, halkı ihbar edip, daha sonra da bıraktırmak için rüşvet alan, Diyarbakır zindanlarında tutuklu bulunan arkadaşların (PKK partizanları) hiç bir mahkemesini katırmayan, tutuklu arkadaşlar üzerinde gizli düzmece ifadeler veren halk ve devrim düşmanı Hacı Ali Kalkan'ın, (H. Aliyê Dreki) Parti tarafından Siirt merkezinin içinde, polis karakolu, hapishane ve alay arasında akşama doğru kaleşnikoflarla cezalandırılması ve 15 Ağustos, Hezên Rizgariya Kurdistan (HRK) kuruluş gününde kaza karakollarının basılmasıyla, halkın desteği daha da arttı ve inancı pekişti. Bu eylemlerle halk, partizanların neden ve kimin için savaşışını daha iyi anladı.

15 Ağustos kaza baskınlarının gerçekleştirilmesinden sonra düşman daha da azgınlaştı. Partiyeye kesin darbe vurmak amacıyla en seçkin komando birliklerini gönderdi. Şirvan kazasına bir "Bolu hava indirme taburu" (1000-1500 arası) yerleştirildi. Hergün köyler basıldı, insanlar tutuklanıp işkençeye alındı. Bazı köylerde sökağa çıkma yasakı konuldu. Her köyün iki koyun verme zorunluluğu getirildi ve alındı. Saraz, Deştê Dêrê, Dêrê Avul, Ende, Maveka, Cumuş, Mezraşê, Mercik, Zuzah, Hormûz, Madan, Pinzar, Mercê, Hesko, İskambo, Zinzik, Avo, Sermê, Kurşinç, Dêrik, Kerna Heso, Awin, Erün, Bombat, Saas vb. köyler sık sık basıldı. Basılan köylerde bir çok yurtsever insan soruşturmayla alındı, tutuklandı ve işkençe gördü. Hala tutuklu olanlar vardır. Baskınlarda köy halkını meydana toplayan faşist binbaş ve subaylar, faşizmin propagandasını yaptılar. Bir kaç köyde Urfaî Kemal Binbaş tarafından, "Apo, benim okul arkadaşım. Okulda bize hakaret ederdi. Bizden zorla çeşitli şeyler alırdı. Ben, kendim de Kürdüm. Bu işin başıyca ulaşacağın bilseydim herkesten önce ben bu işi yapardım" biçiminde propagandalar yaptılar. Mağaralar, ormanlar bombalandı ve tarandı. Türkiye'nin yayaları için yapılan en uzun asma köprüsünü bombalayarak yıktı. Hergün köyler üzerinde çok sayıda helikopterler alçak uçurlar yaptı.

Bu saldırılarda geçmişteki-lerine ek olarak yeni uygulama ve

planları birlikte getiriyorlardı. Doğru ve canlı varlıkları bombalayıp kurşuna dizme, ahlaksızca ağır dolusu küfürler savurma, namertçe kadınları çıplak soyma (Bana köyünde bir kadın yüzlerce asker ve sivilin önünde çıplak soyularak işkençe yapılmış) köylüleri toplu olarak tutuklama, (sadece Guina köyünden 21 kişi tutuklanmış) halkı katliamlarla tehdit etme vb. gibi faşist uygulamalar vahşetin başlangıç aşamasını teşkil ediyordu. Bununla da içleri soğumuyordu. "Terör"ün baş sorumluları ve gönüllü destekleyicileri olarak gördükleri yurtsever köylüleri kışkırtıcı içerisine alarak yaşamlarından bezdirmeyi amaçlıyorlardı. Ve ilk elden gece saat altıdan sonra sökağa çıkma yasağıyla köye girip çıkmayı yasaklıyorlardı. Böylece komşu komşuya gidemeyecek, gece havanlara bakılmayacak, iki kişi bir arada sohbet edemeyecek, tuvalet ihtiyaçları karşılanmayacak, gece yabanda kalmış bir kişi hiç bir köye misafir olamayacak vs vs. Bilindiği gibi bütün bunlar bizim köylülerimiz için katlanılması mümkün olmayan en büyük işkençelerdir. Hem en ardından gündüz araziye çıkma yasağı konuluyor, beşyüz metre köyden uzaklaşan kişilerin kurşuna dizilecekleri bildiriliyordu. Bu karar gereğince çift sürme, bağ ve bahçe çalışması yasaklanıyordu. Bununla toplumu aklıktan kırdırtmaya ve göçe zorlamaya çalışıyorlardı. Üçüncü bir karar gereğince cobanlar gece dağda kalmayacak, gündüz de köyün çevresinden uzaklaşamayacaklardı. Halkımızın en önemli geçim kaynaklarından biri olan

hayvancılığa da böylece son vermek istiyorlardı.

Faşistler bu kararlardan hiç birisinin uygulanabilir olmadığını, bunun yaşama kastetmenin değişik bir biçimi olduğunu, halkımızın buna onay vermeyeceğini iyi biliyorlardı. Ancak bunu bir tehdit aracı olarak kullanarak, "ne kadar korkutur, ne kadar işinden alıko-yarak zarara sokarsam kardır" anlayışıyla hareket ediyorlardı. Ayrıca gündüz veya gece istedikleri kişiyi istedikleri yerde kurşuna dize-meyi yasallaştırıyorlardı. Zaten hiç bir zaman yaşama garantisine kavuşmayan insanlarımız, bu kez katliamları onaylayan, kışkırtıcı ve kinlerini daha da arttırmaya yardım etmekteydi. Sömürgecilerin silahları ters tepmiş, halkımız gerçek kurtuluşu nereden geldiğini artık kavramıştı. Şirvan halkı da tüm saldırıları geri püskürtmeye kararlı ve bu alandaki dikleri destekle-bunu kanıtlamışlardır.

*Yaşasın Halkımızın Devrimci Direniş Mücadelesi!

*Kahrolsun Sömürgeci faşist Barbarlar!

Bir PKK Taraftarı

Bir Yurtsever Köylünün Ulusal Önder Abdullah ÖCALAN'a Çağrısı:

Serok Apo

Diyorsunuz ki; karşısında savaş-tığımız düşman çok zalimdir, güçlü bir orduya sahiptir ve arkasında emperyalistler var. Bu düşmana karşı tüm halkımız, köylülerimiz direnmelidir, savaşmalıdır. Bu çağırında çok haklısın ama, biz neyle düşmana vuralım, Türk devleti silahlarımızı da elimizden almış, ne yapacağımızı bilemez duruma gelmiş, bize yol gösterecek gücü ışıklazımdır. Düşmana nasıl vuracağımızı bilmemiz lazımdır. Yani her yönüyle silahlanmamız lazımdır. Bu güne kadar kaç saat uyuduğunuzun bilmiyoruz ama, bundan sonra geceli-gündüzlü çalışmamız gerekir. Gezip gördüğümüz kadariyla köylülerin durumu çok iyidir. Mücadeleye katılmaya hazırlar. Yeterki Parti yol gösterebilir. Gördüğümüz kadariyla düşman kolay kolay Kürdistan'a bize vermez. Çok kan dökülmesi gerekiyor. Bunun için de başta Siz olmak üzere, çok çalışması gerekir. Köylüleri, aşiret aşiret, kabile kabile kazanmak, birleştirmek zorunludur.

Partimizin kahraman peşmergeleri, Erub ve Şemdinli'de eylemler yaptılar. Bu eylemlerden sonra bugüne kadar görmediğimiz askeri birlikler, Kürdistan'a yığıldırdı. İlk başta sömürgeciler çok korkuyorlardı, köylere girmekten bile çekiniyorlardı. Halkın isyan etmesinden çekindikleri için baskı da yapamıyorlardı. Biz köylüler, kendi aramızda yaptığımız değerlendirmeye

göre, peşmergelerin saldırılarının aralıksız devam edeceğini ve düşmanın püskürtüleceğini düşünüyorduk. Ama öyle olmadı. Peşmergelerimiz ciddi saldırılar yaptılar, fakat yetersiz kaldılar. Bu durum, düşmanın ciddi cesaretlendirdi. Dağlarımız girdiler, ormanlarımız girdiler, halka çok zulüm ve baskı yaptılar. İşte bundan da ders çıkararak, önumüzdeki dönemde yapacağımız saldırıları sürekli kılmalı, düşmana nefes aldırmasın.

Eruh ve Şemdinli eylemleri çok iyi kazanımlardır. Ama yeterli değildir. Bir kaç yüz asker öldürmekle Kürdistan kurtulmaz, her şeyden önce biz köylüleri birleştirmelisiniz. Çok çok güçlü bir kuvvet oluşturmalı, Kürdistan'ın kurtuluşu için milyonlarca insanın ölümü hiç bir şeydir. Botan suyundan daha fazla kan akmalı, her dağda, her ağacın altında, her taş kovuğunda şehitler verilmelidir. Eğer böyle yapmazsak, davamız ne ileri gider, ne de sahipsiz Kürdistan halkı sesini duyurabilir.

Peşmergelerimizin çalışmalarından, dürüstlük ve yiğitliklerine, fedakarlıklarına hayranız, ve onlara büyük umutla bakmaktayız. Kürdistan mutlaka kurtulacaktır. Bunun için Siz, önderimiz olarak bizim ihtiyacımız olan silahları bize temin etmeli, bizim için tehlike arzeden uçak ve helikopterlere karşı silahlar da göndermelisiniz.

Biji Pêşmergên Me yên Qehreman!

Biji Hezên Me yên Çekdarî-HRK!

Biji Ronîya Çavên Me, Serok APO!

PKK'nin önderlik ettiği ulusal kurtuluş savaşı gelişip güçlendikçe, uykuda uyuyan mazlum Kürdistan halkını uyandırarak, işgalci Türk sömürgeciliğine karşı kendi öz çikarları doğrultusunda ayağa kaldırarak kutsal direniş mücadelesini sürdürmektedir. Bu haklı ulusal direniş savaşı köhnemiş düzinen nihai çöküşünü getirecek tarihin çok sepetine atacağına bilincinde olan düşman, mücadelemizi durdurmak istemedi. Bunu başarabilmek için ise akla-hayale gelmeyen yol ve yöntemlere başvurmuştur.

Pratikteki mücadelemizin haklılığı da kanıtlanmıştır ki sömürgeciler, içine düştükleri acizliğinden verdiği dehşetle uyguladıkları tüm katliam ve vahşete rağmen; Partimizin önderliğinde ulusal kurtuluş mücadelemiz dikilen engellerin üstesinden gelebilecektir. Partimiz ve halkımız tüm bu oyun ve komploları fiyaskoyla sonuçlandırma kudretine sahiptir.

Zalimliğiyle ul salmış sömürgeci Türk devleti, mücadelemizi durdurup yörüngesinden saptırmaya çalışmış bilincinde olmasının verdiği çalgınlıkla generalinin mantığına ögür bir tarzda "ne kadar kan dökersen kar" dir anlayışını taşıyan zehirini mazlum halkımız üzerine kusmaktadır. Düşman, saklı tutulan savaş halini açığa vurarak, yurdumuzu operasyonlarla bir terör havası estirdi. Birçok mazlum insanımızı alçakça katletti. Bir çoğunu tutukladı. Bir

PERVARI VE ÇEVRESİNDEKİ OPERASYONLARDA SÖMÜRGEÇİLER VAHŞET UYGULAMALARINA BAŞVURUYORLAR

çok suçsuz insanı köy meydanlarında işkenceye tabi tuttu. Bir çoğunu da sakat bıraktı. Bunun en açık örneklerini Siirt'in Pervari ve diğer kazalarında yapılan en son operasyonlarda görmek mümkündür.

Siirt'in Sirvan ilçesinin Maden köyünün Hürmüz mezarında 9 Şubat 1985 günü işgalci Türk ordu birlikleriyle, Partimizin Kurtuluş Güçleri arasında çıkan silahlı çatışmada birçok subay ve er öldürülürken, hoc krahraman savaşçımız (Kemal, Hoğır, Ali) şehit düştü, üç savaşçı da düşmanın eline esir düştü. Olaydan sonra özel eğitimli ve Siirt, Şırnak, Erzurum alanlarında konuşlandırılmış sömürgeci birlikler, Siirt'in Pervari kazasında operasyon yapmaya başladılar.

Bu operasyonlarla amaçlanan Pervari mıntıkasındaki Kurtuluş Birliklerine darbe vurma, halkı sindirip, operasyonlarla kendi güçlülüğünü göstermeye çalışmaktır. Yine elverişsiz kış koşullarından ve hava üstünlüğünden yararlanarak, silahlı kuvvetlerimizin ana kaynağı olan halkımızın savaşçı vermesini engellemek içindir.

12 Şubat 1985 günü sömürgeci ordu birlikleri 7 helikopterle Pervari'nin Kizok, Mezre, Sanlı, Saruh, Borm köylerine indirme yaparak operasyon yapmaya başladılar.

Halkımızın engin desteğiyle savaşımlar operasyonu püskürtüldü. Bundan sonra alamayan düşman 22 Şubat günü 5 helikopterle Semekare, Hacı Yusuf, Emrak, Bestika, Kimyanus orta kesiminde bulunan ve bu köy ve çevrelerini denetleyebilecek en yüksek tepesine indirme yaptılar. Amaç, dağlarda bulunan peşmergeleri kar izlerinden bulmaktır. Sabahtan akşama kadar bu yöntemi izleyerek ve bazen de G-3'lerle sağa-sola ateş ederek, panik yaratarak savaşçıları yerlerinden çıkarmak ve böylelikle izlerini tespit etmeyi hedefliyordu. Ancak bu yöntemi de sonuçsuz kalmaya mahkumdur.

Bu yapılan operasyonlarda sonuç alamayan ve Kurtuluş Kuvvetlerinin izine bile rastlayamayan düşman, büyük bir acizlik içine giriyordu. Azılı faşist bir subay şöyle diyor: "Buralarda bize karşı savaşan Apocular vardır. Kime soruyorsak bilmiyoruz, görmedim diyor. Bu açık olarak Apoculara destek, devlete ise düşmanlıktır. Gösterim size bunun hesabını ergeç." Bu faşist canı bununla yöre halkına insanlık dışı uygulamalar yapacağını işaret ediyordu.

23 Şubat 1985'te Omyanusta M...nin Gömü beş helikopterle basıldı. M'yi birçok şeyi üstlenmeye zorladılar. Söylenen şeyleri itiraf

etmeyen M'nin oğullarını köy ortasında çıplak bir vaziyette, bayılınca kadar saatlerce dövdüler. Ardından bu şahısların bıyık ve vücutlarının belirli yerlerine yanmış odunun külleri konulması sonucunda korkunç bir acının çekilmesi rağmen söyleneni kabul etmeyenlerin üzerine bu kez, A ve M'nin eşleri tüm serseri ve lümpen askerler içinde köy ortasında zorla çıplak edilerek saatlerce bekletildiler. Ne var ki dayatılan tüm bu iğrenç uygulamalarına rağmen, düşmanı kahr eden bu kahramanca direnişi gösteren iş kardeşli, helikopterlerle Siirt'e götürdüler.

Omyanus baskının bir benzeri de Cemê Karo'da uygulandı. Aynı gün (23 Şubat) sömürgeciler yedi helikopterle birlikte A...nın Cemê Karo'daki evini bastılar. "Siz Apoculara yataklık yapılmaktasınız. F. H. isimindeki Apocuları tanıtmaktasınız, yerlerini hemen söyleyin, yoksa sizi doğduğunuzda pişman ettiririz" demesi üzerine; evdekilerden tanıtmıyor cevaplarını alacak halk düşmanı sadist subay "getirin bu genç kıyı köy ortasında soyun, yanına da bu genci getirin" diyerek ürkütmeyle bilgi almaya amaçlıyordu. Genç köylünün boğazına bıçağı dayayan faşist subay "söyle yoksa keserim seni" sorusuna "bilmiyorum" cevabını alınca boynundan ve kulağından biraz kan akıtarak bilgi almak istedi. Bu korkutmalanla da hiçbir bilgi alamayınca genç köylünün karısını çıplak-çıplak soyarak Kürdistan insanının namusuna olan bağlılıkla tehdit etmeye başladı. Bunun verdiği kin ve öfkeyle, yüksek bir sesle haykırdı genç köylü: "Bilmediğimiz iş söyleyecek birşeyimiz yok. Ne yaparsanız yapın, zaten bundan fazlasını yapamazsınız da."

Yapılan operasyonların sonuçsuz kalınca, bu sefer de kesin sonuç almak için 15 Mart'ta bir alaya yakın "özel eğitimli" askerlerle Omyanus, Girê Sor, Aker, Oşyan, Hoz, Kumal, Cemê Karo, Emrak Bestiko Kimyanus köylerine 23 helikopterle indirme yaparak konuşlandırma yöntemini uygulamaya başladılar.

15 Mart kış operasyonları, devrimcileri aşan, tamamıyla kitileyi karşısına alan bir operasyondur. Operasyonda başvurulan yöntemler bunu açık olarak gösteriyordu.

Bu operasyonların esasında değil Kurtuluş Kuvvetlerine darbe vurma, genellikle izlerine bile rastlamaları mümkün olamamıştır. Bu durum karşısında daha da acizleşen sömürgeci ordu elemanları sefiliklerini halk önünde itiraf etmekten kendilerini alamamaktadırlar. Bu canlı birçok örnekte tanık olma mümkündür.

Bir operasyon esnasında umduğunu bulamayan faşist ordu birliği Binbaşısı Muzaffer, acizliğini şöyle dile getiriyordu: "Hangi insana, hangi kadına, hangi adama sorsak, buralarda Apocular geziyor mu?", sanki hepsi tek cevapta şartlanmış 'gezmiyorlar, gelmiyorlar, onları tanıtmıyoruz' demektedirler."

Evet, operasyonlarda umduklarını bulamayan sömürgeci ordu birlikleri tüm kin ve öfkelerini halk üzerinde vahşi uygulamalara başvurarak, sorgusuz sualsiz, hiçbir suç olmayan sirdan her insanı tutuklamaya koyulmaktadırlar. Bu operasyon ve tutuklamalar sırasında tüm insanlık dışı vahşetlerini sergileyen sömürgeciler; halka en ağır küfürler emekte, tehditler savurmakta, köy meydanlarında korkunç dayaklar atmaktadırlar. Köylülerin gidip erzak almaları engellenmekte, ellerinde var olan yiyecekler ise gaspedilerek açık tehlikesiyle karşı karşıya bırakılmaktadırlar.

Gerçekleştirdikleri tüm bu sal-

dırganlıkların yanısıra tam bir bozgun yaşadıkları açıkça görülmektedir. Yöreden alınan bilgilere göre E... köyünde A.M. ve İ.N. adlı yurtseverler yüze yakın insanın önünde köy ortasında bayılınca kadar falaka dayatıldığı tabi tutulmuşlardır. Yine H. ve K'de yapılan baskınlar halka en alçakça hakaretlerle bulundurulmuşlardır. Bu arada F.N., M.Ş., G.M., C.M., adlı yurtseverleri tutuklamışlardır. Bu yurtseverlerden F.N. koma haline getirilince kadar subaylar tarafından dövülmüştür. Maryunus'ta ise köy meydanında birçok kişinin ağır şekilde dövülmesinin yanısıra 13 kişi tutuklanmıştır.

Sürdürülen bu operasyonlar esnasında halkın en çok dikkatini çeken husus sömürgeci faşist ordu birliklerindeki korku, panik ve heyecandı. Bu telaşları anları her köy baskınında, devriyeye çıkışlarında ve her nöbetlerinde görmek mümkündür. Onların bu ruh hali, halk arasında fıkraların konusu olabilmektedir. Yaşanan birçok kanlı gerçeği halktan dinlemek mümkündür.

Oşyan karakolu tam savaş kurallarına uygun savunma sistemiyle donatıldığı halde ve 40 asker, 60 özel eğitimli komando bulunmasına rağmen, Kurtuluş Birliklerinin muhtelem saldırılarına karşı önem olarak karakolda yatmakta çekinen sömürgeci er ve subaylar, geceleri gizli bir şekilde karakolu terk ederek, köydeki herhangi bir eve gidip orada yatmayı yeğlemektedirler. Karakol başçavuşu Ali Ekber köyde bulunan dört kabile reisini çağırarak, kendilerine korkaklığın şu sözlerle ifade etmiştir: "Eğer o acımasız, subay düşmanı Apocular, bizlere saldırırlarsa sizleri sorumlu tutarız ve tabi hesabını da sizlerden sorarız. Bunun için gidin onları görün, bize saldırma kararını sağlayın."

Yine 1 üsteğmen ve 20 er'den oluşan bir birlik, Katoye Xerika dağlarının eteklerinde ki kırmızı mağaraya aramak için yola çıkmışlar. Ancak daha mağaraya varmadan kayalarından düşen bir taşla üsteğmenin kolu ve kafası kırılınca birlik geri dönmüştür. Operasyon yerine ulaşılmadık dönmek zorunda kalan üsteğmen ise, aldığı yaralarla rağmen sevincini dile getirmekten de geri durmamış ve bu memnuniyetini şöyle ifade etmiştir. "İyi ki mağaraya yetişmeden bu olay başıma geldi. Belki de sağlam bir vaziyette oraya varsaydık, Apoculara çatışma çıkabilirdi. O zaman da çoğumuz ölmüş olabilirdik. Bu operasyonları çok-salim atlattırsam büyük bir mevlüt okutacağım."

Diğer bir olay, halk arasında şöyle anlatılıyor: Holun arkasında Masuri Suyu deresinde bulunan bir değirmene baskın yapmak için bir askeri birlik gidiyor. Kendileri tarafından da değirmenin boş olduğu tahmin edildiği halde; Ulusal Kurtuluşçu Güçlerden duyulan korku nedeniyle, çevresini kuşatıkları değirmene yanaşmaktan çekiniyorlar. Ve uzaktan üç roket attıktan sonra, içeri girip arama cesaretini dahi göstermeden geri dönüyorlar. Bu baskında ilgili korkusunu gizlemeyen üsteğmen, köylülerin önünde şunları söylüyordu: "Sizin şu dağların tam da Apoculann istediği gibidir. Anlaşıyor ki Apocularda boşuna bu tür yerleri seçmemişler. Bu dağlarda, bu askerlerle, Apocularda başa çıkılmaz."

Yine bir ihbar sonucu Gre Sorda bulunan bir barmak üç helikopterle basılıyor. Barmak tümüyle çember altına alındığı ve üç helikopterle destek verildiği halde; Ulusal Kurtuluşçu Kuvvetlerden duyulan korkudan ötürü, uzaktan iki-üç koldan roket-atarlarla ateş ederek barmakı tahrir etmelerine rağmen, cesaret edip ateş bile yapamamışlardır.

Pervari'den Bir PKK Sempatizan

Faşist Cunta Kuzu Postuna Giren Kurt Olmaya Çalışıyor

2/5 ocak 1985 tarihleri arasında, Hakkari'deki sömürgecilerin üst düzeydeki siyasi ve askeri yetkilileri, kalabalık bir askeri güç ve modern silahlarla, Maryunus ile çevre köylerine gelecek operasyon, baskın, konuşma, toplantı, ve çeşitli sahtekarlıklar düzenlediler. Hakkari Valisi, Tugay Komutanı, birkaç subayın ve bir doktorun içinde bulunduğu heyet gelmeden önce, 7-8 helikopter ve 500'e yakın askeri güç, Maryunus köyü, mezarı, Maryunus vadisindeki Anitos, kütlos, Hare vb. köylere sabah üstü baskın düzenledi. Bu operasyon alanında birçok silahlı güç, mahkum ve kaçak ticaret malları bulunmasına rağmen baştan sona kadar başsansızlıkla sonuçlandı. Alanda "Apocular barındırıyor" iddiasıyla birkaç masum insan yakalandıysa da, bunlarda bırakıldı. Kısacası, operasyonun ilk hedefi olan "yakalama ve öldürme" hedefi boşa çıktı.

Bu operasyonun çok ilginç yanları vardı. 15 Ağustos 1984'den, hatta 12 Eylül 1980 askeri-faşist darbelerinden sonra yapılan baskın ve operasyonlardan ve özellikle Maryunus alanındaki düzenlenen baskınlardan çok ayrı özellikleri taşımaktaydı. Bu operasyonun temel amacı halkı korkutarak ve etkileyerek tarafsızlaştırmak veya Partiyale olan ilişkilerini zedelemektir.

Operasyon esnasında bir yüzbaşının yaptığı propaganda şöyledir: "Biz sizin devletinizi, İslami bir devlettir. Apocular size bir devlet kuracaklarını söylüyorlar. Ama bu devlet çok uzun sürecek. Hem de kan dökülecek, birçok insan ölecek. Mahluzdan yurdunuzdan olacaksınız. Bunlar rahatınızı bozacak. Onlara yemek vermenin, barındırmanın. Biz hanginize Apoculara buraya geldimi diye sorduğumuzda, Apocular nedir, insan mıdır, cin midir, diye bizimle alay ediyorsunuz. Bu alanda birkaç köy vardı. Ve bu alanda birçok Apocunun barındığını biliyoruz. Ama siz inkar ediyorsunuz. Apocular çok gaddardır. Birisi ihbar yapınca hemen öldürüyorlar, baz onları buraya geldiğini biliyoruz. Ama sizi öldürmüyoruz" vb.

Hakkari valisi ve diğer yetkililerin yaptıkları konuşmalar da biraz değişiklikler göstermesine rağmen

yüzbaşının yaptığı propagandanın içeriğini taşımaktadır. Valinin yaptığı konuşma ise şöyledir: "Biliyorsunuz, Apocular ortaya çıkmış. Askerleri, polisleri ve yurttaşlarını öldürüyorlar. Apocular halkın huzurunu bozmaya çalışıyorlar. Devletinize size yol yapmış, elektrik getiriyor, telefon getirmiş. Devletinize size iyi bir yaşam kuracak. Ama siz Apoculara yardımcı olursanız bu yaşamınız yıkılacaktır. Varolan silahınızı teslim edin. Kaçakçılık yapmayın. Mahkumları söyleyin, gelsin adalete teslim olsunlar. Bakın beraberimizde size doktor getirmişiz. Hasta olanları tedavi etsin" vb...

Evet, sömürgecilerin şu sahtekarlıklarına dikkat ediniz; Sanki Maryunus kadınlarını, erkeklerini gözü önünde çirli çıplak soyan, ayaklarından asan, Maryunus'a işkence eden, birçok insanın öldüren, birçoğunu da mahkum eden, dün köyü ateşe vereceklerini söyleyen, Maryunus köyüne Gavar köyü ismini takan onlar değildir.

Doğru, bugün Maryunus'a yol getirilmiş. Ama niçin? Sadece operasyon, baskınları için. Maryunus'a telefon getirilmiş, fakat neden? Sadece ihbarı aniden almak için (Çünkü telefon, atama yoluyla tayin edilen muhtarın evindedir). Maryunus'ta bugün hidro-elektrik yapılıyor. Ama niçin? 120 hanelik köye dün değilse bugün hidro yapıyor; çünkü bugüne kadar hep baskı, işkence, öldürme ve namusa el uzatmakla Maryunus'a geldi. Ama karşılarında Maryunus köylülerinin direnişini de gördü. Dün bu alanda PKK faaliyet yürütmüyordu. Ama bugün yürütüyor. Bundan sonra yapılacaklar her baskının, PKK önderliğinde bilinci bir direnişeye olacağına bildikleri için, kendilerini halka şirin göstermeye çalışıyorlar.

Operasyonun diğer amacına baktığımızda faşist-cuntanın uzun süreli halk savaşımıza göre kendisini örgütlemeye çalıştığını görüyoruz. 15 Ağustos 1984 eyleminden sonra bütün gücünü harekete geçirmesine rağmen, en ufak bir başarı elde edemedi. Halka ne kadar baskı yaptıysa devrimci mücadeleyle birleşmesini engelleyemedi. Şimdi ajanların vasıtasıyla

halkın içinde asılsız ve yalan haberleri yayarak, partiyeli ilişkisini zedelemeye çalışıyor. Diğer yandan muhtar, imam ve ileri gelenlerle partilantı düzenliyor. Demogojiler yapıyor. Yani sömürgeciler mücadelemize karşı salt askeri ve kısa vadeye göre faaliyet yürütmüyor. Aynı zamanda siyasi, kültürel, propaganda, yalan, iftira vb. metodlarla da mücadelemize engel olmaya çalışıyor.

Maryunus köyü ve çevresindeki köyler Hakkari merkezine bağlı olmasına rağmen, operasyonu düzenleyenler Çukurca alanına üslenmiş olan komandoları olmasa, bize sömürgecilerin çeşitli bölgele saldırı üslerini kurduğunu göstermektedir. Segirka (Şenova) da kurulan saldırı üssüne benzer bir saldırı üssü Çukurca'da kurulmuştur.

Sömürgeciler bir yandan Maryunus köyünde kendilerini şirin göstermeye çalışırken, diğer yandan da, suçsuz sebepsiz insanları kurşunluyor, işkenceye öldürüyor. Ya da insanlarımız basit hastalıklarla ölüyorlardı.(Faraçin ve Levine alanında 6-7'yi çocuk olmak üzere, son bir ayda 10' un üstünde insanımız basit hastalıklarla öldü.)

Maryunus'a düzenlenen operasyondan birkaç gün önce Maryunus'a komşu olan, Beytüşşebap'a bağlı Hemka köyünden, kendi hayvanları için dağdaki harmanınan ot getirmeye giden bir masum köylü uyarılmaksızın, bir faşist subayın açtığı ateşle öldürülmüştür. Yine operasyon günlerinde Çukurca'nın Biyader köyünde, bir köylünün kafasına dipçikle vuran başka bir faşist subay bu zavallı köylüyü de katletmiştir.

Tüm bu baskı ve sahtekarlıkların yakından gören ve tanık olan devrimciler olarak yaptığımız çağrı şudur: Bütün devrimci ve yurtseverler; faaliyetlerimizde profesyonel olalım. Düşmanımız dünyadaki en sinsi oyunları olan bir düşmandır. Eğer bugün büyük meziyetleri içinde barındıran bir halkın (Kürdistan halkının) tek umudu ve önderi isek uyanık olalım. Düşmanımızın bütün düzensizliklerini ve barbarlıklarını usta bir şekilde boşa çıkaralım.

15.2.1985

Sabri

PARTİMİZİN DİRENİŞ HATTININ EN ÖNDE GELEN MİLİTANLARINDAN SABRİ GÖZÜBÜYÜK (HACI) YOLDAŞ VE BERABERİNDEKİ BİR GRUP YOLDAŞI DAHA YİTİRDİK

Dil, dilê bi qul û xem
pêl bi pêl agir pêgîrîr agir...
tebat nayê.
Disa bûyereq giha min
ji deşta Ruha'yê
ji çemê Ferat'ê.
Gul hejî li ber bayê
darên şîn
cênên ciwan
xortên bedew ketine...
Tekoşerên welatê min
şervanên hêviya min
mizginên hatina min.
Roja rêş
şevên diz
ewrên bêbext
berên şaş...
Xwe nexapîne dijmin;
çavên westa vebûne
yên raketi hişyarî
yên razayî ronibûn.
Dijminên delalîyê
rindiyê
dixenîqîn nav lehiyê
nav lehiya sor...

12 Eylül askeri faşist darbesinden bu yana, Kürdistan halkı tarihindeki en amansız baskı, sömürü, işkence ve imhaya yaşamaktadır. Halen içinde olduğumuz süreç bu yaşamdan kurtulmak için, Partimizin, halkımızı ideolojik-politik ve örgütsel bir önderliğe kavuşturmada büyük çabalar sarfettiği soylu bir direnişin de sergilendiği bir süreçtir. Aynı zamanda karşılıklı olarak yürütülen bar savaş, bugün, görülmeyiş boyutlarda devam etmektedir.

Sömürgeci Türk faşizmi, çağımızdaki en tehlikeli emperyalist efendilerinden büyük destek ve yol göstericiliği alırken, halkımız, dost olması gereken güçlerin büyük bir sorumsuzluğu ve yetersizliğiyle karşı karşıyadır. Buna bir de öncüsünün genç ve tecrübesiz oluşunun yanı sıra, sorumsuz, ne idüğü belirsiz, halka ve soylu değerlere bağlılık nedir bilmeyen, bunları haraç-mezat satmayı politikacılık sanan, devrimci fedakarlığı ve cesaret ruhundan son derece yoksun, bundan da öte en tehlikeli işbirlikçi-ajan eğilimlerden medet umacak kadar sefilce bir karşı koyma cephesi de eklenince, muazzam bir güç dengesizliği ortaya çıkmaktadır. Buna rağmen görülmeyiş soylu bir direnme gösterimi ve bu, 1985'le birlikte atılan yeni bir hamleyle daha da boyutlandırılmıştır.

Tarihimize dayatılan karanlık ynmak, içine girilen aydınlık yoldan geri dönülmeyeceğini yoldan düşman herkese bir kez daha kanıtlamak ve kabul ettirmek için başlatılan 1985 Bahar Atılımı, ERNK'nin ilanıyla birlikte yeni bir anlam kazandı. Ülkemizi ve ulusumuzu bağımsız, toplumumuzu özgür kılmak için attığımız bu soylu adımın ve elde ettiğimiz kazanımların elbet ki bir bedeli olacaktı ve nitekim öyle de oldu.

Her tarafın karla kaplı olduğu ve hareket etme imkânının hemen hemen hiç olmadığı 1985 kışının en ağır tabiat koşullarını ve diğer kendi lehine olan tüm avantajları da kullanan düşman, Partimize ve özellikle de O'nun kadrolarına yönelerek karşı-devrimci bir hamle başlatmak istedi. Bir yandan, en ücra dağ köşelerindeki en küçük bir birimi tespit eden, operasyon ve imha seferleri düzenlemek için, özel kar birliklerini harekete geçirirken; diğer yandan da "teslim oluyorlar", "aç kalıyorlar", "gayanamıyorlar", "aç kalıyorlar", gibisinden en iğrenç psikolojik savaş

yöntemlerini geliştirdi. Bunu daha da körüklemek için, teslimiyet ve ihanet yasası olan "pişmanlık yasası"nı çıkardı. Böylece, halkımız herşeyi olan direnmeden vazgeçirtirek, bizim için gelişmelerle dolu geçecek olan 1985 yılı, tarihimizin eski karanlık sayfalarına dönüş-türülmek istendi.

TC'nin sol içindeki uzantıları ise, hiç de ondan geri kalmadılar. PKK'ye, 15 Ağustos'tan sonra ikinci bir adım "attırmayacak"larını ve bunun için ne gerekiyorsa yapacaklarını belirttiler. Her türlü karalama, provakasyon, teşhir ve tecrit faaliyetini, yüce sosyalizm ve yurtseverlik sıfatlarına sığınarak en utanmazcasına yaptılar. Salt bu amaçlarla bir çok toprakları düzenlendi, 5'li, 6'lı, 11'li, ve 16'lı bildiriler çıkarıldı. Fakat buna rağmen, Partimizin değerli militanları kış mevsiminin en ağır tabiat koşullarında, düşman baskısı, kar, soğuk, açlık demeden daha 1985 yılının ilk başlarından itibaren Partimizin direniş geleneğine yararış bir şekilde direnişin esas aldılar. Şanlı Şanlı direniş, ardından Şırnak, Karlova-Bingöl, Midyat, Mutki-Bitlis, Siirt, Hakkari'nin bir çok yöresi ile ülkeyi boydan-boya saran ırili-ufaklı bir çok direnme eylemleri, Partimizin şanlı direniş yolundan asla geri durmayacağını, direnişini daha da yaygınlaştıracığını açıkça ortaya koydu ve bunu dost-düşman herkese kabul ettirdi. Sömürgeci faşist rejimin ve tasfiyeci solun her türlü örtbas etme ve çarpıtma çabalarına karşın halkımız ve dünya kamuoyuna bu gerçeklik yansıtıldı.

Gelişen bu eylemler karşısında "bellerini doğrultamazlar", "yeni bir atılım başlatamazlar", "teslim oluyorlar" biçiminde yaygaralarda bulunan düşman, bu kez rejiminin başı faşist Evren'in ağzından "eylemler durmayacak ve devam edecektir" diyerek gerçeği itiraf etmek zorunda kaldı. Hemen akabinde İçişleri Bakanı, "bu bir gerilla savaşıdır ve devam edecektir" Yollu açıklamalarda bulundu. Böylece "olayların önündeyiz", "birkaç hadutluk vakıa" -ki bunu solculuk adına, ama özünde cuntanın uzantısı olan çevreler de iddia ediyordugibisinden eski açıklamalarını yalanlamak durumunda kaldılar.

Tüm ülkeyi kapsayan sistemli bir direniş hareketinin bu adımları, halkımızın Ulusal Kurtuluş Cephesi Bayrağı altında, direniş temelinde yer almasına yönelik büyük bir çağrı idi. Bu çağrıyı, Partimizin militanları en değerli yaşamlarını vererek yaptılar. Halkımız da, Partinin etrafındaki tecrit, komplo ve provakasyon faaliyetlerine rağmen, en güçlü desteğini sonuna kadar sunarak, oluk oluk aktılan kan temelindeki bu çağrıya tereddütsüz karşılık verdi. Ve daha şimdiden, düşmanın ve sol içindeki uzantıların her türlü engelleme çabalarına karşın, 1985 yılı atılımı başarıyla gerçekleştirildi.

1985 yılı atılımı tarihimizde, faşist sömürgecilğin dayattığı karanlık ortamı daha da parçalayan; halkımızın durdurulamayan bir arzusu haline gelen ulusal kurtuluş yolundan alıkonulamayacağını; bir yığın iflah olmaz ve dönegin, işbirlikçi ve boyun eğmeçinin yalana ve sahtekarlığa dayalı teşhir ve demagogik faaliyetlerine rağmen direnişin soylu anlamından hiçbir şeyin yitirilmediğini kanıtlandığı ve böyle kabul edileceği bir yıl

olacaktır.

İşte böylesi bir atılımın en değerli önder gruplarından birisi de, 21 Mayıs 1985'de, Urfa-Bozova sahasında, onbinlerce varan düşman askerinin kuşatması altında, görülmemiş bir direniş ruhuyla, sonuna kadar savaşarak Partimizin önderlik ettiği halkımızın Bağımsızlık ve Özgürlük çizgisi içinde kendisini eriterek ölümsüzleşti.

Beş Partizanımızın kahramanca çarpışarak şehit düştüğü Urfa-Bozova alanı, aynklar düzenleyen Türk egemen beyleri ile halkımız arasında 900 yıldan bu yana süren çatışmalara sahne olmuştu. Bozova adı da, bir Türk akıncı beylerbeyi olan Bozan Bey'in adından gelmektedir. Urfa'nın dört bir tarafında, Hilvan, Siverek, Viranşehir, Suruç, Birecik, Halfeti ve en son halka olarak eklenen Bozova'da su gibi aktığımız kan, o çok bitek olan, ancak beslenmediği için çatlaklaşan topraklarında özgürlük tohumlarının yerşermesini sağlayacaktır. Tüm ülke topraklarımızda olduğu gibi, Urfa yöremizde de, yılların acısına, işkencesine ve zulmüne karşı Halil ÇAVGUNLARI başlanan ve en son olarak bu Partizan Grubumuzun direnişine devam eden 7 yıllık direnişimiz, bundan sonra daha da güçleşerek sürekliliğe hale gelecektir.

Kuşkusuz, her direniş militanınızn bilmek-tüklemek bilmeyen cesareti, yiğitliği, halka ve partiye olan bağlılık değerini vurgulamak, açıklamak büyük bir öneme sahiptir. Ve tüm bilincimizi zorlayarak, bilgilerimizi kolaylarken bu görevimizi yerine getirmeliyiz. Bağlı kalmınasız gereken en yüce değerlerimiz olarak şehitlerimizin yaşamını, halkımızın öz yaşamı haline getirmek için ne lazımsa o yapmalıdır. Bu açıdan, bu atımlarda şehit düşen, yakinen tanımadığımız, ancak birçoklarımızca tanınan her değerli yoldaşımızın tüm özelliklerini -ki bu özellikler, halkımızın direniş geleneğinin en seçkin özellikleridir- Partimizin düşüncesine ışığında yorumlamak, olumlu yanlarını alabildiği yücülleri, yoğunlaştırmak, aynı zamanda eksik yanlarını da ortaya çıkartıp, nasıl daha gelişmiş bir militan üretilebileceğini belirlemek, anılarına layık olmanın vazgeçilmez bir gereği olduğu kadar, başanlı olmanın da zorunlu bir koşuludur.

Biraz yakinen tanıyabildiğimiz 21 Mayıs direniş ve saldırı şehitlerini önderi Sabri GÖZÜBÜYÜK (Hacı) yoldaşın, büyük ve değerli özelliklerini biraz açmak gerekir. Hacı yoldaş, Kürdistan halkının yüz yıllardan beri dinmeyen ve sindirilemeyen soylu isyan geleneğinin, doğru bir ideolojik-politik hat altında aydınlatılıp örgütlendirildiğinde, nasıl kahramanlaşacağına, yere-göge sığmaz bir kapasiteye ulaşılacağına en seçkin bir örneğidir. Hacı yoldaşı öyle sıradan bir değerlendirmeye tabi tutmamak gerekir. Ve O'nun özelliklerini salt kişisel özellikler olarak da ele almak gerekir. O, büyük bir direniş hamlesiydi. Halkımızın el değmeyen, susturulamayan ve haksızlığa boyun eğmeyen özelliği bilinçlendirilip yol gösterildiğinde, hiçbir engel tanımadan ve hiçbir kırkicikliği düşmeden nasıl büyük bir Parti değeri önüneleceğini, muazzam güç dengesizliğine rağmen yine nasıl sonuna kadar direnilebileceğini, halkımızın bu yanının mutlaka görülecek Partimize ve mücadelemize egemen kılınması gerek-

tiğini şahsında ispatlayan en belli-başı bir değerimizdir.

Denilebilir ki, daha ilk adımın itibaren büyük bir susamışlık, kin, öfke ve isyanla mücadele saflarına katılmıştı. Partimizin benzer bir çok değeri var. Bir çok direniş eğilimi gördük. Ve halen direnen birçok değerimizin olduğunu biliyoruz. Fakat Hacı yoldaş, daha farklı özellikler taşıyordu. Gerek İsrail siyonizminin elinde tutsak iken, gerek esaretten kurtulutan sonra Filistin sağına, Arapçılığın elinde adeta ikinci bir esaret durumu yaşatılarak ülke ülke dolaştırıldığı dönemde ve gerekse de, ülkeye döndüğü aşamada olsun, gece-gündüz direniş ve Partiyeye değer katmaktan başka hiçbir para, bir-iki mermi yetiştirmek ve bir-iki dost kazandırmanın yaman bir savaşçısıydı.

Dış bir ülkede kalmasına rağmen, yılları bulan çalışmaları yapıldığı halde oldukça sınırlı bir sempatiyan topluluğunu aşmayan çevreyi bir-kaç haftalık bir süre içinde binleri bulan bir sayıya çıkardı. O, nerede bir insanımız varsa orada olan, onları Parti taraftarı haline getirmek için gece-gündüz demeden uğraşan, bu nedenle de haklı olarak Partimizin ruhunu ve özünü temsil eden abidesel bir değer olarak adlandırılmaya layıktır. O'na ve önderlik ettiği gruba ölümler diyemeyiz. Onlar, halkımızın ve Partimizin soylu birer değeri olarak yaşıyorlar. Onlar, halkın ve Partinin dışında başka bir ölümü anlamızs buldular ve bunu en yetkin, görkemli direnişleriyle ölümsüzleşerek kanıtladılar. Onlara öldü denilemez! Onlar, aradaki mesafeleri de ortadan kaldırarak, adeta zamanı da hiçe sayarak, her zamankinden daha fazla kendilerini bize katarak Partinin ve halkın direniş ruhu haline geldiler ve yaşamı kolektifleştirerek bizlerde genelleştirdi. Ve anılarıyla, bizim de kendileri gibi olmamızı emrettiler. Böyle olacağız ve bundan başka çaremizin olmadığı her zamankinden daha fazla inanıyoruz.

Hacı yoldaş başta olmak üzere, Hidir, Bawer, Mehmet ve Faik yoldaşların anılarının çıkartılması gereken biricik öz budur.

Kuşkusuz Hacı yoldaş ve önderlik ettiği grubun birçok örgütsel ve eylemsel görevi vardı. Yer ve zaman koşullarını dikkate almadan, sürekli bir saldırı ve fethele ruhuyla bu görevlerini yerine getirmek için korkunç bir hızla çalışma gereğine inanıyorlardı. Ve bu, neredeyse düşmanı ve kuracağı muhtemel tutakları ciddiye almama noktasına kadar götürülebiliyordu. Fakat, mücadelenin devam ettiricisi olan yoldaşlar, görevi başarmak için en tehlikeli noktalara bile gözünü kırpmadan yüksek bir saldırı ruhuyla girmenin nasıl büyük bir anlam taşıdığı düşünerek, fiziki anlamdaki kayıpların bile, fiziki yaşamlarında muazzam değerlerin üretilileceği sonucunu çıkarıyorlardı. Onlar, bu anlamda başarmak istedikleri görevlerin, kesin başarısı için yola çıktıklarını ve bunun için de son nefeslerine kadar çarpışmak gerektiğini biliyorlardı. Eğer yoldaşlık bağı, görevlerin birbirine zincirleme devredilmesi şeklinde sürekli bir olay olarak kavranıyorsa, onların en son olarak soludukları nefesi

kendi nefesimize dönüştürüp soluyarak, bükülmeyen güçlü iradelerini irademize katıp devam ettirerek vefa borcumuzu yerine getirmek zorundayız.

Partimizin bir çok militanının yakından tanıdığı yoksul köylü kökenli Hidir yoldaş, ağır bir hastalığa yakalanmış olmasına ve yürürmenin bile çok sakıncalı olduğunu bilmesine rağmen, dondurucu soğuklarda, sahip olduğu müthiş irade gücüyle dağ-ova, kar-kış demeden faaliyet yürüttüğü birkaç bölgeyi boydan boya dolaşarak nasıl bir direnişin sergilenmesi gerektiğini, bize yaşamıyla kanıtladı. Mehmet YEŞİLLER (Hidir) yoldaş, 900 yıldır Türk egemen beylerine karşı savaşarak yiğitçe direnişlerin sergilendiği ve bu nedenle de halkımızın, çatışmadan kendi eceliyle ölüm olayını murdarlık (haram) olarak değerlendirdiği, doğal ölüm olayını adeta küçümsemediği yörelerin bir evladı olarak, tarihin bu alandaki tüm direnişçiliğini şahsında somutlaştırarak, kahramanlık pâyesine ulaştı. O, murdar ölmevi lanetleyerek, ne kadar zayıf, güçsüz ve bilimsiz olursun olursun, halkımızı her ferдинin kahramanlık destanları yaratabileceğinin bir abidesi ve aynı zamanda tüm bir halk olarak bizi bu yola davet eden, emir veren manevi bir komutanımızdır.

H. Hüseyin (Mehmet) yoldaş, genç yaşına rağmen Adıyaman bölgesinde yıllarca dağlarda kalarak, 12 Eylül faşizmine karşı direniş ruhunu yaşattı. Direniş bayrağını en yükseklerde dalgalandırdı. O, oldukça genç bir militan olmasına rağmen, halkımızın sorunlarına ve bağımsızlık çizgisinin geliştirilmesine derinliğine bakan ve gelişmeye açık olan bir özelliği taşıyordu. 12 Eylül faşizmine karşı en ufak bir teslimiyet eğilimi göstermeden sonuna kadar direndi.

Faik yoldaş da, iki yıl kadar zindanlarda yatmasına rağmen, Partiyeye ilişkin kurma olanacağı doğduğu anda hiç tereddüt etmeden yeniden direniş saflarına katıldı. Son nefesi-ne kadar direniş ne kadar bağlı olduğunu kahramanlık destanları yaratan eylemiyle kanıtladı.

Bawer yoldaş, Kürdistan'ın çok farklı milliyet ve mezhep yapısı ve kan davalayıyla yüklü bir bölgeimden içinden gelmesine ve Türk milliyetine mensup olmasına rağmen, proletaryanın enternasyonalist devrimciliğinin ruhuyla, ailesinin tanıdığı bir yığın rahat yaşam olanağını reddedip, bu tür ailecilik değerlerine inan veremeyerek içiçe yaşadığı Kürdistan halkının sorunlarının çözülmesi gereğinin derin bilinciyle, gözünü kırpmadan halkımız uğruna yaşamını feda eden büyük bir insanlık değeridir.

Partimizin direniş tarihinde Bawer yoldaş gibi büyük direniş şehitleri var. Fakat O'nun gibi bir değere kavuşmakla halklarımız, milliyet, mezhep gibi farklılıkları ve hiç bir gerici engeli tanımsızın birlikte savaşımın militanca birliğinin en yüce bir örneğini yaşıyor. Partimize, O'nun bu özelliğini daha da geliştirip geliştirecek ve bunda zaferi yaratacaklar. O, kısacık mücadelenin yaşamına rağmen, bundan sonraki geliştireceğimiz mücadelemize bu özellikleriyle paha biçilmez değerler katarak din, milliyet, mezhep, bölge farklılıklarını hiçbir biçimde engel görmeden halklarımızın mücadeledeki militanca birliğinin sağlanmasını emreden yüce manevi komutanımız olarak mücadele-

mizde yaşayacaktır.

Benzer bir direniş de daha önce-
leri Siirt-Şırnak alanında sergilendi. Hasan ve Yaser yoldaşlar başta olmak üzere, dört yoldaşımız, faşist Türk ordu sürüsünün helikopterli bir kuşatmasına karşı giriştikleri çatışmada kahramanca bir direniş sergileyerek şehit düştüler.

Hasan yoldaş, yoksul köylü kökenli, Türk sömürgeciliğine hiçbir zaman boyun eğmeyen, girdiği sayısız çatışmalarda başarı kazanan, Partimizin uzun bir süredir bölgedeki bağlanmaların sağlanmasında, muazzam bir direniş gücünün gösterilmesinde ve Partimize yeni yeni değerlerin kazanılmasında önemli bir rolü olan köyden yetişme büyük bir kahramandı. Partimizin bir çok militanının tanıdığı bu halk kahramanı, fiziki olarak aramızdan ayrıldı. Fakat halka ve Partiyeye, hiçbir karşılık beklemeden ve hiç bir şeyle kıyaslanamayacak yararlar gösteren bu büyük soylu insanlık değeri, gerçek yaşamın nereden ve nasıl elde edileceğinin güçlü bir örneği oldu.

Hasan ve Yaser yoldaşlar, anılarıyla tüm ulusal ve yöresel çapta direniş kuvvetlerinin daha da sağlamasını ve derinleşmesini sağlayacaklardır. Onların şahsında, halkımıza sıradan bir destek verildiğinde ve yol gösterildiğinde, bağında ne yaman kahraman evlatlar çıkacağı bir kez daha kanıtlandı.

1985 Direniş Şehitlerimizin, her birisinin iyi bilemediğimiz, ama son derece güçlü bir nitelik taşıyan özellikleri önünde tüm halkımızı ve Parti Militanlarını saygılı olmaya davet ediyoruz. Ve Onların tüm yönleriyle kavranıp özümsemesini istiyoruz. Onlar, tarihimizin bu evresini, büyük bir cesaret ve fedakarlıkla, en çok verim sunacakları gençlik yaşlarında aktıktıkları kanlarıyla direniş tarihimize ve beyinlerimize naksettiler. Onların vedaşlarına, mücadelelerinin sürdürücü olarak emanet devralanlara düşen görev ve sorumluluk, onların çiğnetmemek, Onları gözbeğimimiz gibi koruyarak bize devrettikleri direniş bayrağını daha da yükseltilmekle dalgalandırmak, daha gelişkin bir örgütlenmeye dönüştürmek, içte ve dışta her türlü olumsuzluğa rağmen, Partimizin gelişimini sürekli kılmak, dayatılan yıkıcılığı bozuncusluğu bir daha dirilememesini söküp atmak, girilen doğrultuyu daha da pekiştirip güvenilir adımlarla yürümek ve bunu sadece sözde değil, başarılı adımlarla bir gerçekliğe dönüştürmek gerekir.

Direniş şehitlerimizin anlamların başka türlü değerlendirilmesine ve örtbas edilmesine asla izin verilmeli. Düşman kamp bile, hergün "bir gerilla savaşıyla karşı karşıya olduğunu", bölücülüğün bitmeyi devam edeceğini" belirtirken, yine tüm dünya, halkımızın yiğit direnişini artan bir ilgiyle izleyip değerlendiren, "sol"culuk, "yurtseverlik" adına yola çıktığını iddia eden ucubeler ise, tüm bu gelişmeleri görmemezlikten gelmekte, bundan da öte "provakasyondur", "maceradır" diyerek en alçakça saldırılarda bulunmakta ve mücadelemizin gerçek özünü saptırıp değerden düşürmeye, yol açtığı gelişmelerin üstünü ört-bas etmeye çalışmaktadırlar. Bu nedenle bunlara, düşmanın yurtsever saflardaki uzantıları, demekle yanlışlık yaptığımızı sanmıyoruz. Bir daha hatırlatıyoruz ki; bu yüce değerlere kara kalımayla kalışmayınız. Buna gücünüz yetmediği gibi, daha fazla teşhir ve tecrit olmaktan öteye geçemezsiniz.

Bugün, tam da 1985 Atılımımızın

gelişme kaydettiği bu aşamada, yine teşhir ve tecrit kampanyalarına hız verildiğini görüyoruz. Güya bununla PKK'yi dize getirecekler, bu olmazsa bir kenarından tutup direniş ortak olmaya çalışacaklar. Boşuna bir çaba. Bir şairin dediği gibi, "Toprak, eğer uğrunda ölen varsa vatanıdır". Evet! Biz de Kürdistan'ı içinde özgürce yaşayabilecek bir vatan haline getirmek için en değerli varlıklarımızı toprağa düşürüyor ve adeta her karış toprağımızı halkımızın ve Partimizin en sadık evlatlarının kanıyla suluyoruz. Biz, bu soysuzların yaptığı gibi vatan değerlerinin haraç-mezat pazarlanarak değil, ancak bu temelde konurarak kurtuluşu görülebileceğine inanıyoruz.

Bu baylara soruyoruz: Bu ülkenin bir başka biçimde kurtarılması mümkün müdür? O utanılsaydı yaşamızla, sömürgeci emperyalist metropollerdeki kirli ilişkiler geliştirerek sürdürdüğünüz faaliyetlerle bu vatan kurtarılabilir mi? Hele bu vatan uğruna kar-kış, soğuk-sıcak demeden tabiatın en ağır koşullarında, ülkemizin muazzam örgütsüzlük ortamında büyük fedakarlıklar gösteren, en değerli militanlarını şehit vererek oluk oluk kan akıtan PKK'ye karşı savaşarak, O'na karşı teşhir ve tecrit kampanyası geliştirerek yurtseverlik görevleri yerine getirilebilir mi, yada böyle yurtsever olunur mu? Bir yandan sizlerin vatani haraç-mezat pazarlayan soysuz yaşamı, diğer yandan direniş şehitlerinin anısı. Karşılaştıralım. Kararı bizler değil, halkımız, ilerici insanlık ve kamuoyu, ideolojik-politik hatlarımızı da, mücadelelerimizi de inceleyerek versin. En gerçekçi çözümün bu olduğunu ve bu yöntemle değerlendirilmesi gerektiğini söylüyoruz.

Bezyazı siyah göstermeye daha ne kadar devam edeceksiniz? Yüce gerçekleri hala nasıl karartacaksınız? Bir ülkeyi bağımsız, halkı özgür kılmak için bundan daha büyük fedakarlık ve cesaret gösterilebilir mi? Buna yol gösteren PKK kadar daha değerli örgütlenme tanımlanabilir mi? O her türlü demogojik yöntemlerinizi bırakarak biraz insaf gelin. Sizin de, ülkemizdir, halkımızdır diye uğrunda mücadele ettiğiniz iddia ettiğiniz bir ülke ve halk adına tüm bu fedakarlıklar yapıyor. Belki bizler, yüce şehitlik mertebesine ulaşarak ayrılmacağız, ama sizler, sizler olmasanız bile çocuklarınız, biraz daha Bağımsızlık ve Özgürlük yaklaşan bir ülkenin adıyla yaşayabilecekler, dolaşabileceklerdir. İşte bu, direniş bu noktaya saygı duyuyun, direniş şehitlerini doğru anlayıp yorumlamıyorsanız, sahiplik edemiyorsanız en azından saygı duyuyun.

Gözü kara bir biçimde sürdürdüğünüz saldırılar hala devam ettirmekten kaçınıyorsunuz. KOMKAR adındaki derginizde PKK merkezini "bir cinayet sebekesi" olarak nitelendirmelerde bulunarak alçaklıklarınıza yeni alçaklıklar katmakta ısrarlı davranmak istediğiniz belli oluyor. Biz, vatan için ve halkımıza bağlılığın bir gereği olarak gözü-müzü kırpmadan canımızı feda ediyoruz. TC faşizmine karşı 1985 Atılımından bu yana en değerli militanlarımızdan 30'a yakınına şehit verdik. Bu, bizim vatanın Bağımsızlığı, halkın özgürlüğü için her şeyi göze aldığımızı kanıtlamıyor mu? Pekala sizler, cezaevinde ve yurtdışında PKK aleyhtarı her türlü provakasyon ve tasfiyeci faaliyetlerden başka ne yaptınız? Bu vatan uğrunda bir damla kan aktırmaz mı? Herhangi bir fedakarlıkta bulundu mu? Tüm yayınlarımızdaki yalan ve demogojilere, parti aleyhtarı faaliyetlerle kendi eylem çizginizi

gizlemeye çalışmanızla rağmen bu konuda en ufak bir örnek dahi gösteremezsiniz. Ama utanmadan, en alçakçasına, kurdugunuz tasfiyeci "sol birlik"lerle, faşist Türk sömürgeciliğine karşı en kahramanca direnişleri yönetip örgütleyen Partimizi bir "cinayet sebekesi" olarak nitelendirebilmek cürretini kendinizde bulabiliyorsunuz. Pekî, sizin o çokça övündüğünüz parti merkezleriniz vatan ve özgürlük için, halka bağlılığını kanıtlamak için, hangi fedakarlıklarda bulundu, hangi fedakarlıkları yaptırabilirdi?

Gerçekler çok inatçıdır ve her zaman hesap sorucudur. Çokça ağzınıza alıp kıldığınız o yüce kavramlar olan Bağımsızlık ve Özgürlük değerleri uğruna kan akıtanlar, sizden daima hesap soracaklardır. Bu hesabı sizlere ödetirinceye ve yüce değerlerimizle oynanamayacağına öğretinceye kadar ellerini yakanlarınızdan çekmeyeceklerdir.

Zamanı gelince, ilerde bize canımızı feda ederiz diyemezsiniz. Hayır, zaman çoktan gelip geçmiştir. Çok karışık olduğunuz iddia ettiğiniz faşist rejim 5. yılını da geride bırakıyor. PKK'yi yıkmak için yürüttüğünüz çabanın hiç olmazsa 1/4 ünsü faşist rejime karşı yürüttüğünüz olayınız yine de elle tutulur bir yanınız olacaktır. Bir-iki provakatore yönelik diye, en biraraya gelmesi mümkün olmayan örgütlerle biraraya gelerek toplanarak yaptınız, bildiriler çıkardınız, koalisyonlar oluşturdunuz. Ama, faşist rejime karşı kahramanlık destanları yaratan PKK'nin yüce direniş şehitlerinin bir tekini bile adını ve direnişini ağzınıza almadınız, haber niteliğinde de olsa tek satır yazmadınız. Bu büyük bir utanmazlık, yüzkırtarıcı bir suç değil midir? Bu durumunuz nasıl izah edeceksiniz? Halen sağ olan bir-iki provakatorün yaşamını garanti altına almak için her türlü destek ve yardımı sunarken, halkımız için gençlik yaşlarında en şereflice yaşam olan şehitlik mertebesine kavuşan yiğit direnişçilerinden neden en ufak bir yardım ve desteği esirgisiyorsunuz? Neden bunları katleden faşist rejime karşı en ufak bir protestoda bulunmuyorsunuz? Yoksa siz de mi Kenan Evren gibi bunların "PKK terörünün" (Bay Burak'ın kitabı) kurbanı olduğunuz iddia ediyorsunuz? Faşist cuntanın, "terörün kurbanı oldular" yolu hergün yaptığı açıklamalarla neden bu kadar bütünleştirmişsiniz?

Tüm devrimci, demokrat kamuoyuna ve bu utanmazlara bir kez daha sesleniyoruz: Partimizin seçtiği direniş mücadelesini ve bu mücadelelerin şehitlerinin anısını doğru tanımlarını, doğruları etrafında saf tutmalarını, bunun karşısında yer alan, yalan ve demogojilerle iki yüzlülüklerini gizlemeye çalışan tasfiyeci sahtekar unsurlardan kendilerini arındırmalarını, onları teşhir ve tecrit etmelerini istiyoruz. Bunu, yalnızca devrimci dürtülüğün bir gereği olarak değil, aynı zamanda dürtüst bir insan olmanın da ölçütleri bunlar olduğuna inanarak belirtme ihtiyacını hissediyoruz. Halka bağlılığı, yazılı düşünceleriyle ve ortaya koyduğu eylemleriyle ve bu uğurda verdiği yüzlerce şehidiyle fedalarca kanıtlanan Parti ve Ulusal Kurtuluş Cephesi gerçekliğimiz iyi tanınmalı ve ona göre tartışılarak tavrı alınmalıdır.

Biz, halkımızın Bağımsızlık ve Özgürlük savaşını, sıradan bir burjuva demokratlığı ölçüsü taşıyanlara bile kabul ettirirken, o hergün yalvarıp yakardığınız Avrupa Parlamentolarında karar haline getirip mücadelemizi kendi öz

gücümüzle onaylatırken, sizler hala bu inkarcı tutumlarınızdan vazgeçemeyecek misiniz? Bu düşkünlüğünüzü ısrarla sürdürücek misiniz? Halkımız, büyük bir vefakarlıkla direniş şehitlerine ve onların Partisine kutsallık derecesinde saygı çuuyup desteğini sunarken, dünya kamuoyu da her zamankinden daha fazla özgürlüğü için savaşan bir halk olarak değerlendirmelerde bulunurken, tarihimizi açısından büyük bir olay demek olan bu gerçeklik karşısında, en dürtüst ve namuslu tutum bunun böyle olduğunu kabul etmek değil midir?

İdeolojiniz nereye götürdü sizleri? Durmadan direnişin kara çalmakla, kötülemekle nerelere vardınız? Kürdistan'ın soylu değerleri olan direniş şehitleri karşısında bir nefis muhasebesi yapın, kireçleşmiş beyinlerinizi biraz iletin ve kararımı yüklerinizi biraz aydınlatın. PKK'nin teşhir ve tecriti yerine biraz yüce değerlere doğru açılım yapın. Yine PKK'ye karşı uğursuz faaliyetlerinizi sürdürün, ama hiç olmazsa bu yüce değerlerimize karşı biraz saygılı olun.

Sizlere, PKK'yi dağıtıp bitirme gibi boş bir faaliyete itibar etmemenize bulunuz. Bunun sonu yok. PKK'nin yarattığı değerlere ortak olmak istiyorsanız, çeşitli güçleri devreye sokmaktan ve provakasyon yöntemlerinden vazgeçin. Bunun yolu, direnişimize, toprağımızı bağımsızlaştırmak için katkı edilen kanımıza saygılı olmaktan geçer. Eğer birlik kurulumak isteniyorsa, onun da yolu buradan geçer. PKK demek bu değerlere bağlılık demektir. Hiç bir eksiğimiziz ve hatamız, bizi bu yüce değerlere bağlılığın alıkoymaz ve binbir bahaneyle bu gerçekliğin üstü örtbas edilemez. Sadece Kürdistan halkının değil, Türkiye halkının ve devrimcilerinin de onurunu kurtaran şehitlerimizin, her türlü boyun eğmeciliğe, teslimiyet ve ihanete karşı yüksek bir saldırı ruhuyla elde ettiği değerlere saygılı olduğunda, işte o zaman sizlerle yurtseverlik, demokratik ve birlik sıfatları üzerine tartışma imkanı doğar.

PKK nerede ve nasıl olursa olsun, sayısının azlığına ve çokluğuna bakmadan gösterdiği direnişle, düşmanın dayattığı tüm ihanet yollarının önünü tıkamıştır. Evren-Özal faşistlerinin "örgütünüze dağıtın, silahlarınızı terkedin, sizi affederiz" diyerek dayattıkları "pışmanlık yasası", 1985 Atılımımızı engellemek için alelacele çıkarılmasına karşın, direnişimiz bu ihanet yasasını yırttı. Kurtarıp güvence altına alınan salt halkımızın özgürlüğü, direniş hattımız ve soylu değerlerimiz değildir, aynı zamanda Şeyh Bedrettinlerden, Baba İshaklara, yirmi yılını zindanlarda geçiren Dr.Hikmet KIVILCIMLAR-DAN Mahir ÇAYANLARA; Deniz GEZMİŞLERE ve İbrahim KAYPAK-KAYALARA kadar devam edegelen Türkiye halkının soylu direnişleri ve bunun önderlerinin direniş ruhu da kurtarıldı.

PKK'ye tüm iç ve dış gericiği yedeğine alarak halklarımızı kap-kara koyu bir faşizmi dayatan 12 Eylül rejiminin, demokratik ve sosyalist hareketi ezerek esamesinin bile okunmamasına çalıştığı ve bunda da önemli oranda başarıya ve istikrara kavuştuğuna inanıldığı bir aşamada, suratına bir tokat gibi patlayan direniş eylemlerine, tüm eksiklik ve hatalarına rağmen

ancak saygı duyulabilir. Bu anlamda, yerli-yersiz dayatılan her türlü tahrik ve provakasyon da boş çıkartılmış oldu.

Partimiz, kendi önderliğinde sergilediği direniş eylemleriyle kardeş Türkiye halkına ve O'nun devrimci öncülerine hangi değerlerle bağlı olmasını gerektiğini en yüce örneğini, enternasyonalist görevini yerine getirecek göstermiştir. Söyleyip yazdığıyla yetinmemiş, dostluğun pratikte de kanıtlanmıştır. Devrimciliğin bitirilemediğini TC'ye dahi itiraf ettirmiştir. Türkiye'nin tüm tutarlı, namuslu demokrat ve sosyalist güçleri Partimizin bu gerçekliğiyle yeniden gözden geçirmelidir. Bu konuda kendilerine hakim olan yanlışlıklardan ne pahasına olursa olsun anımlı, faşizme karşı Türkiye halkının da onurunu temsil ettiği gerçekliğiyle hareket ederek Partimiz ve onun direniş değerleriyle sağlıklı bir diyaloga yönelip, dayanışma içine girmelidirler. Aynı zamanda Türkiye halkının direniş şehitlerinin de son halkası olan direniş şehitlerimize saygılı olma ve sahip çıkma göreviyle karşı karşıya olduğuna bilinmelidir. Bugün ülkemizin değişik parçalarında, çeşitli güçlerin içinde bulunduğu olumsuzluklar, her türlü yetmezlikler, ilkel ve küçük-burjuva reformist milliyetçiliği ve ondan kaynaklanan sorunlar, özellikle de egemen ulus sol güçlerinin tüm bunları daha da ağırlaştırıcı konumları asılarak, ulusal kurtuluş gerçekliği-mize doğru temellerde yaklaşımalar geliştirilmelidir.

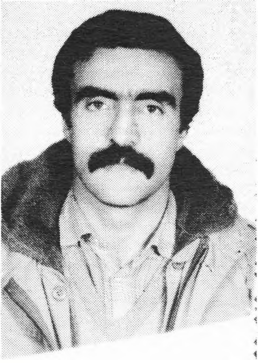
Kürdistan, bugün tarihin en kritik aşamalarında birisini yaşamaktadır. Ve Partimizin, ağır sorumlulukları olan bu süreci başarıyla atlama için yoğun bir çaba içinde olduğu biliniyor. Tüm yurtseverlere düşen görev ve sorumlulukların neler olduğu belirtmeye gerek duyulmayacak kadar açıktır. İlan edilen, ERNK (Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi) şehitlerimizin kanıyla toprağa kazınması ve yine ERNK'nin yükseltilen bayrağı artı ağırlaştırıcı kanla kızıştırmıştır. Dönüşü ve geri adım atılması mümkün olmayan saygın ve soylu bir aşamanın içine girilmiştir. Kanlarıyla bunun harcıncı döşeyen direniş şehitleri, bu adımı daha da ilerletmekle emretmektedirler.

Halkımızın, özellikle de Partimizin tarihinde Mayıs ayı şehitlerinin büyük bir yeri vardır. Birçok değerli önderimiz, militanımız ilk büyük direniş önderimiz Haki KARER'den başlayıp Mehmet KARASUNGURLARLA devam eden ve en son olarak da Hacı yoldaş ve önderlik ettiği gruba notaklanan direniş halklarımız hep bu ayda doruğa kavuştu.

Tüm direniş şehitlerimizin anılarında olduğu gibi, Sabri, Ali Kamber, İ.Hüseyin, Mehmet ve Ahmet yoldaşların anılarından çıkarabileceğimiz en önemli sonuç, bu saldırı ve direniş ruhunu asla elden bırakmadık, fakat salt bununla da yetinmeyip bilinçli ve örgütlü bir devrimciliğe dönüştürmektir. Bunu ise, somut koşulları yetkin bir biçimde dikkate alarak planlı ve tedbirli ve günlük taktik çalışmayla hayata geçirmek. PKK çizgisini taktik uygulamada yetkinleştiğin tamamlamak, anın devrimci görevlerinde başan için vazgeçilemez, ama şimdiye kadar en önemli eksiğimiz olan bu yönümüzü de aşp yaratıcı ve başarılı uygulamaları gerçekleştirmek gerekmektedir.

***Direniş Şehitlerimizin Anısının Gereklerini Mutlaka Yerine Getireceğiz!**

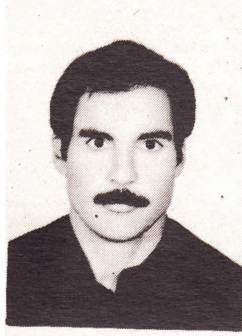
***Hiç Bir Faşist İmha Seferi Devrimci Atılımımızın Gelişimini Durduramayacaktır!**

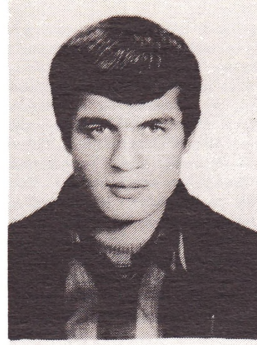
Adı ve Soyadı: Sabri GÖZÜBÜYÜK
Kod Adı: Hacı
Doğum yeri ve yılı: Ahmet Hacı Köyü
Adıyaman, 1956

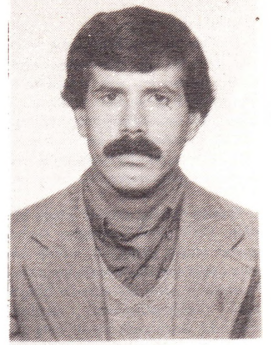
Adı ve Soyadı: Ali Kamber DEMİR
Kod Adı: Bawer
Doğum yeri yılı: Mİlelis Köyü-
Yavuzeli-Antep, 1963

Adı ve Soyadı: Mehmet YEŞİLLER
Kod Adı: Hıdır
Doğum yeri ve yılı: Çoğan Köyü-
Birecik, 1948

Adı ve Soyadı: İmam Hüseyin
COŞKUN
Kod Adı: Mehmet
Doğum yeri ve yılı: Kayaönü Köyü
(Kazni Mezrası) Adıyaman, 1964

Adı ve Soyadı: Hacı Ahmet YAPICI
Kod Adı: Faik
Doğum yeri ve yılı: Kahta-Adıyaman,
1960

Bozova'da Çıkan Çatışmada

Baştarafı Syf: 1'de **Kahramanca Bir Direniş Sergilendi**

bulan kolluk kuvvetleri, düzlük alanda panzerlerle açtıkları ateşle birlikte devrimcilere "teslim ol" çağrısında bulunmuşlardır. Bu çağrıya silahlarıyla cevap veren Partizanlar iz takip eden ajanı ve komiseri tek kurşuna öldürmüş ve çok sayıda askeri de yaralamışlar, ancak coğrafik alanın elverişsizliği yüzünden tank ve uçaksavarların açtığı ateşe hedef olmaktan kurtulamamışlardır. Açılan bu ateşle Ali Kamber DEMİR, Mehmet YEŞİLLER, İmam Hüseyin COŞKUN ve H. Ahmet YAPICI adlı PKK Partizanları şehit düşmüştür. Sağ kalan grup sorumlusu yiğit devrimci Sabri GÖZÜBÜYÜK ise sömürgeci faşist yüzbaşının yaptığı çağrılara karşı elindeki el bombasının pimini çe-

kerek hazır vaziyette beklemiş ve taktiksel olarak teslim olmayı gümüş gibi ellerini havaya kaldırarak sömürgecilerin yaklaşmasını beklemiştir. Ancak dürbünle bakıp elindeki bombayı gören yüzbaşının "elindekini at ve öyle gel" demesi üzerine başka kurtuluşun olmadığını anlamış ve düşmana teslim olmama soylu düşüncesiyle bombayı elinde patlatarak şehit düşmüştür.

Devrimcilerin sergiledikleri bu kahramanca direniş yöre halkında büyük bir etki bırakmış, devrimcilere olan kin ve nefretleri ile ajan-muhbirlerle olan öfkeleri ise daha da çoğaltmıştır. ★ ★ ★

Şırvan'da Sömürgeciler Hüsrana Uğratıldı

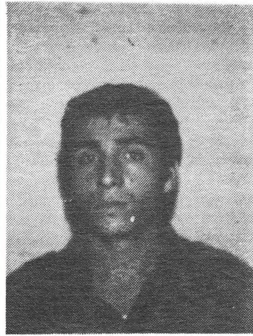
Baştarafı Syf: 1'de

rek istediği takviye güçle (yaklaşık 400 kişi) mağarayı kuşatarak devrimcilere "teslim ol" çağrısında bulunmuş, ancak devrimcilerin açtığı ateşle karşılaşmıştır. Mağaraya bir türlü yaklaşamadıklarından köy bekçisini göndermiş ve devrimcilerin yerini tespit etmek istemişler ancak, devrimciler köy bekçisini ağır şekilde yaralayarak etkisizleştirince tam bir panik içerisinde düşmüşlerdir. Bu panikten yararlanan savaşçılar, mağaradan

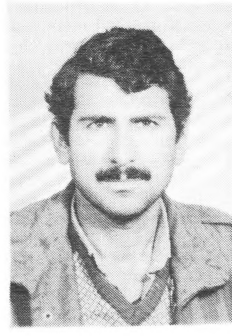
çıkarak kayalık alana girmiş ve düzenli geri çekilme taktiğiyle düşman çemberini aşmayı başarmışlardır. Bu geri çekilme esnasında yaralanan Seyitcan adlı Partizan, daha sonra şehit düşmüş, diğer iki Partizan ise kurtulmuştur.

Yüzlerce kişilik güçlerine ve ağır silahlarına rağmen üç kişilik bir Partizan birliğiyle başa çıkamayan sömürgecilerden ise, bir asker ölmüş ve çok sayıda asker de yaralı olarak hastahaneye kaldırılmıştır.

Şırnak'ta Meydana Gelen İki Ayrı Çatışmada Yiğit Devrimci Ali KAYA ve Büyük Yurtsever Savaşçı Hasan CABADEK Şehit Düştüler

Adı ve Soyadı: Ali KAYA
Kod Adı: Yaser
Doğum yeri ve yılı: Karsenk Köyü-
Midyat, 1962

Adı ve Soyadı: Hasan CABADEK
Doğum yeri ve yılı: Sulak Köyü-İdil-
Mardin, 1955

Baştarafı Syf: 1'de

la tüm gücünü ülkemize seferber etmiş ve hemen her alanda yaptığı operasyon ve baskınlarla halkımızı pasifize etmeye, devrimcilere faaliyet imkanı vermemeye çalışmışlardır. Ancak bu çabaları da istenilen sonucu veremeyince, şimdi de özel savaş stratejisini uygulamaya sokarak halk ile devrimciler arasın-

daki bağları koparmaya uğraşmaktadırlar.

Bu operasyonlarını en azgın şekilde sürdürdükleri alanlardan birisi olan Şırnak çevresinde Mart ayı ortalarında bir grup HRK savaşçısı ile çatışmaya giren sömürgeci kolluk kuvvetleri, tüm teslim alma çabalarına karşılık devrimci-

lerin sıkıttığı kurşunlara hedef olmuş ve çok sayıda ölü ve yaralı vermişlerdir. HRK savaşçılarından Ali KAYA'nın da şehit düştüğü bu çatışmada devrimciler, kahramanca bir direniş sergilemiş ve usta taktikleriyle kayıplarını en aza indirgeyerek, başanlı bir geri çekilmeyi gerçekleştirmişlerdir. Yöre halkı üzerinde de oldukça olumlu bir etki bırakan çatışma, sömürgeci güçlerin kofluğunu birkez daha ortaya çıkarmıştır.

Yine aynı ay içerisinde Şırnak'ın Fındık nahiyesi yakınlarında çıkan çatışmada, 3000 kişilik düşman kuvvetine büyük kayıplar verdiren büyük yurtsever savaşçı Hasan CABADEK saatlerce süren kahramanca bir direnişin ardından havadan yapılan bombalama sonucu şehit düşmüştür. Yöre halkı ve devrimciler tarafından yakından tanınan ve fedakarca çalışmalarıyla çevresine örnek olan Hasan CABADEK en zor koşullarda dahi devrimcilere rehberlik etme görevini üstlenmiş, sömürgecilerle girilen birçok çatışmada büyük yararlılık göstermiş bir yurtseverdir. En son olarak girdiği çatışmada da düşmanın tüm çabalarına rağmen teslim olmamış, son kurşununa ve kanının son damlasına kadar çatışarak şehit olmuştur.

ERNK Saflarında Birleşen ve
Direnen Halkımız, Filistin
Şehitlerimizin Anılarını
Bölgede Yükselttiği
Enternasyonalist
Dayanışmasında
Yaşamaktadır.

Köroğlu KESER

Şahin AKAR

Zülfü TÜRK

Nezir ABAK

Hemo

Celal KORELİ

Hüseyin KANPAK

Ahmet YETKİN

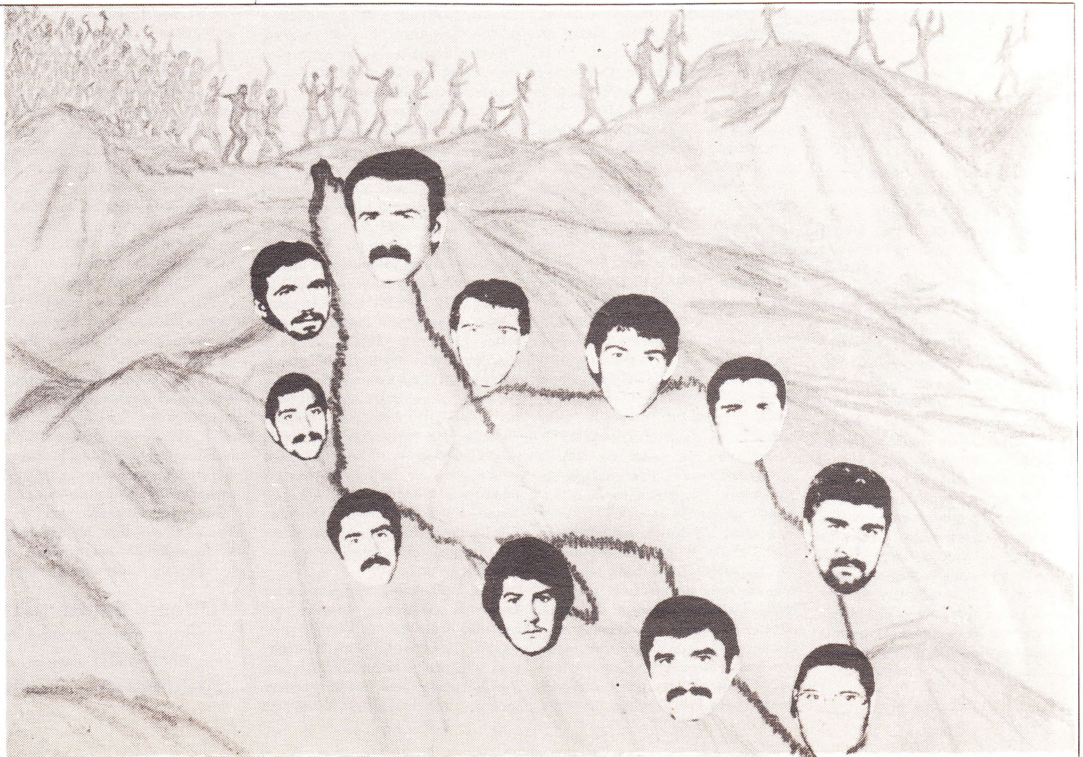
Hasan YILMAZ

Sadık

Asker DEMİR

Mehmet IŞIK

Yaşar ORGAN

Neler oluyor derken, sömürgeci-faşist uygulamaları kast ediyordum. Dört yılı aşkın bir süreden beridir faşist uygulamalarıyla insan yaşamına kan emici bir "drakula" gibi giren sömürgeci-faşist Türk devleti, Kürdistan şatındaki iğrenç uygulamalarını Dersim'de de devam ettirmektedir. Genel ve sistemli uygulamaları yanında bir de Dersim'in özgül koşullarına uygun olarak biçimlendirilen sömürgeci-faşist icraatlar, oluşan tablonun özgül yanlarını oluşturur.

Kürdistan geneline egemen olan yaşam tablosu; hemen hergün yapılan zamlarla yükselen fiyat artış-

Sömürgeci zulüm altında bulunan halkımıza yaşamın her anı bir işkence olmaktadır

ları, halkın alım gücünde sürekli görülen düşüş, işsizler ordusunda gözlenen büyük kabarış, keyfi soygun ve talan, günlük faaliyetin ayrılmaz birer parçası haline gelen operasyon, tutuklama, işkence ve katliam, kültürel yozluk, ahlaki çöküntü ve tüm bu faktörlerin bileşkesi olarak şekillenen, acılarla dolu, dayanılmaz bir yaşam tablosudur. Dersim'de yaşanan da -özgül yanlarıyla birlikte- bu genel tablonun ayrılmaz bir parçasıdır elbette.

Çoğunlukla yoksul köylü kitlesinin yaşadığı Dersim'de, nüfusun ağırlıklı bir bölümü hayvancılıkla uğraşır ve bu kesim alanın en dağılık ve ormanlık bölgelerine yerleşmiş durumdadır. Temel geçim kaynağı beslediği üç-beş hayvandır. Bu nedenle tüm uğraşının ağırlık merkezini bunları beslemek oluşturmaktadır. Bunun için yılın büyük bir zamanını, doğanın hazır sunduğu otları biçmek, kışın keçisine vermek için orman yaprağı kesmek ve ektiği bir kaç tarlasındaki ürünü çıkarmakla uğraşır. Hergün artan hayat pahalılığı karşısında giderek yoksullaşan bu insanlar, zorlu bir yaşam kavgaşı içindedirler. Doğanın acımasız engelleyiciliği altında verilen bu kavgaşın tek gayesi yaşayabilmek için gerekli zaruri ihtiyaçları karşılamaktır. Ama sömürgeci-faşist uygulamaları altında bunun bile mümkün olmadığı artık bu köylüler tarafından da kavranmış ve kabullenilmiş bir gerçektir.

Faşist Türk devletinin uyguladığı genel ekonomik-politikanın yol açtığı yoksulluk ve yoksulluk, bir de köylülere yönelik bazı özel uygulamaların ortaya çıkardığı engellerle birleşince, bu insanlar için yaşam daha da zorlaşır ve zorlaştıkça kin ve öfkeleri daha da artar. "Yaprak kesiminin" yasaklanması, kışın yakılacak odunun gülcün ormanlarda sınırlandırılması ve "duman parası" adı altında köylülerden toplanan yakacak parasının (daha önceleri 50-150 TL. arası iken) hane başına 1500-3000 TL. arası değişen miktarlara çıkarılması, "silahlı kuvvetlere zorla" adı altında köylülerden zorla para toplanması vb. uygulamalar, genel ekonomik soygunun bir parçasını oluşturur. "Yaprak kesiminin" yasaklanması, köylünün temel geçim kaynağı olan üç-beş keçisini beslemesi önemli

ölçüde zorlaştırmıştır. Yine şiddetli ve dondurucu bir kış mevsiminin yaşandığı Dersim'de yeterli yakacak odun bulunmazsa insanlar soğuktan ölüyor. Ayrıca değişik adlar altında köylülerden zorla para toplanması, onun zaruri ihtiyaçlarını karşılamak için biriktirdiği üç-beş kuruşa el koymak ve birşey alamaz duruma düşürmek anlamına gelir. Pekli tüm bu uygulamaların sonuçları bu kadar açıkken ve bu uygulamaların sorumlusu TC bunu çok iyi bildiği halde neden buna başvurmaktadır?

Açık ki bu; resmen ilan edilmemiş ve fakat pratik gerekçeleri yerine getirilen ve dayatılan bir sürgün politikasının ta kendisidir. Çünkü, tüm bu uygulamalarla yaşayamaz duruma gelen köylü, çareyi yönü ve yeri belli olmayan bir göçü gerçekleştirmekte bulacaktır. Nitekim bugün Dersim'de bunun canlı olayları yaşanmaktadır. İşte TC'nin de en çok istediği ve uygulamalarıyla yaptığı budur. Ama bunu yalnız ekonomik uygulamalarıyla değil, aynı zamanda halka dayattığı faşist-askeri zor uygulamalarıyla bütünleştirerek gerçekleştirmek istemektedir.

"Teröristleri yakalama" adı altında sürdürülen operasyonlar, baskı ve işkencelerin bir ucu devrimcilere yönelikse, diğer ucu da halkı sürekli bir baskı ve tehdit altında tutmak, sindirmek ve pasifize etmek içindir. Operasyona çıkan askeri birlik komutanlarının keyfi uygulamaları, yapılan baskıların en çarpıcı yanlarıdır. Köylülerin keçilerini zorla getirip kendi askerlerine kestirmeleri en çok görülen bir uygulamadır. Köylülere, "bizim köye devrimciler gelmiyor, eğer görürseniz sorumlusu biziz" şeklindeki cümlelerin yer aldığı kağıtları imzalatarak almakta ve ardından ise, "eğer sizin köyde devrimcilerle karşılaşarsak ve çatışma çıkarsa, sorumlu olarak sizi tutarız ve o zaman başınıza gelecekleri siz görün" biçiminde tehditler savurmaktadırlar. Son zamanlarda sömürgecilerin başvurduğu taktiklerden biri de, köy baskınlarına gittiklerinde, köy yakınlarında havaya ateş ederek korku ve panik yaratmakta ve eğer köyde devrimciler varsa açığa çıkarıp yakalamak veya imha etmek istemektedirler. Operasyonlar sırasında dayak, küfür vb. şeyler en sırada uygulamalar arasındadır. Silahların gölgesi ve tehdit altında sömürgeci subayların yaptığı propaganda ve en fazla işlenen konu ise, operasyonların esas nedeninin, üç-beş "eşkiya" olduğunu, "devletin baskıcı olmadığını" vb. halk içinde yaymak ve halk içinde devlete güven ve prestij kazandırmaktır. Özellikle baskın devlet politikası olmadığını yaymak için, iğrenç oyunlara başvurmaktadır. Örneğin; sözkonusu bir köy veya ilçede bulunan karakola bir dönem, halka yoğun baskı, işkence ve tutuklama

DERSİM'DE NELER OLUYOR?

uygulayan askeri komutanları atar. Görev süresi içindeki iğrenç uygulamalarıyla halkın kin, öfke ve nefretini kazanan bu faşist cefakâr, hemen görevden alınır ve yerine "ılımlı ve iyi niyetli" davranışlarıyla bilinen yeni bir faşist subay atanır. Bu uygulamanın ikili hedefi var. Birincisi; baskı ve işkencenin aslında devlet politikası olmadığı, bunun görevli olarak gönderilen "komutanların kişisel yapılarından" kaynaklandığı düşüncesini halka egemen kılmak ve bu yolla halkla devlet görevlileri karşı karşıya gelmesini engellemek ve devlete güven ve prestij sağlamak, ikincisi ise; uygulanan sert baskı, işkence ve tutuklama uygulamalarıyla halkın birikmiş kin ve öfkelerini bir tek kişinin şahsına yöneltmek ve fakat "ılımlı ve iyi niyetli" görünümü bir başka faşist subayı devreye sokarak bu defa birikmiş bu kin ve öfkeyi bu "iyi niyetli" unsurun şahsında söndürmektir. Bu yöntemle, bizzat devlet uygulamalarının bir sonucu olarak, halkta birikmiş kin ve öfkenin esas hedefe yönelmesini engellemeye çalışmakta ve giderek tüketmek istemektedir.

Kültürel ve ahlaki alanda tam bir yozluk egemen kılınmak istenmektedir. Başta Vali Kenan Güven olmak üzere, çeşitli düzeylerdeki asker ve sivil devlet yetkililerinin bizzat önderliği ve teşviki ile yaygınlaşan spor, fuhuş, içki, kumar vs. faaliyetler, Dersim'deki sömürgeci faşist uygulamaların en iğrenç halkalarından biridir. Özellikle gençlik içerisinde yaygınlaşan spor çalışmalarının ağırlık merkezi şehirlerdedir. Fakat, bu yaygın hastalık en ücra köylere kadar ulaştırılmak istenmektedir. Faşist Kenan Güven liderliğindeki "yaşam boyu spor" adeta herkes katılmaya mecbur tutulmaktadır (özellikle şehirlerde). Çeşitli spor dallarında düzenlenen müsabakalarla gençlik bu alanda birbirleriyle anlamsız bir yarış için sokulmuştur. Tümüyle kendini spora kapıran genç, bu alanda büyük bir yarış hırsı ile hareket eder ve zafer kazanma, popüler olma sevdasına kapılır. Bu yapıya sokulmuş bir gencin ulusal ve toplumsal sorunları karşısındaki ilgi ve duyarlılığı, düşünce üretme ve sorunları çözüme rolünü ve konumunu siz düşünün. Ulusal ve toplumsal alt-üst oluşlarda önemli ve aktif bir role sahip olan gençlik üzerinde oyunlar sadece bununla sınırlı değildir. Eğitim ve öğretim kurumlarının geliştirilmesi yoğun asimilasyon politikası ile faşist-kemalist ideolojinin en ince ayrıntılarına kadar beyinlerine zerk edilmek istenen gençlik, kültürel ve ahlaki yozluğu geliştirmek için, yapılan plan ve uygulamalarında en çok üzerinde denendiği kesimdir. Toplumda derin bir ahlaki çöküntü yaratmak isteyen faşist Türk cuntası, bu alandaki uygulamalarını da en çok gençlik üzerinde denemekte ve bu kesimin kanalıyla tüm yapıya egemen kılmak istemektedir. Bizzat devletin sadık ajanları Mustafa Koç, Hasan Yıldız, Serdar Staç ve Mustafa Yıldırım gibi şahıslar ve devletin resmî polis ve subayları tarafından teşvik edilen ve geliştirilen bu faaliyet, en açık olarak, "Ana Fatma Gazinosu" olarak bilinen fuhuş merkezinde yürütülmektedir. Okul vb. gibi yerler de bu faaliyetin egemen olduğu merkezler haline getirilmek istenmektedir. Sözü edilen ajanlar bir çok insanı bu bataklığa çekmek için bizzat teşvik etmekte ve gerekirse baskı, zor vb. yöntemlerle tehdit etmekten çekinmemektedirler.

Faşist Türk devletinin bu uygulamaları, Dersim'deki siyasal faaliyetleriyle iç içe ve ona hizmet temeline göre gerçekleştirilmektedir.

Faşist Türk devleti, bir yandan geliştirdiği faşist askeri zor uygulamaları altında ve faşist subayların ağızıyla yaygınlaştırdığı propaganda çalışması ile halk kitlelerini etkileme ve faşist örgütlenmesini halkın derinliklerine kadar götürmeye çalışırken, diğer yandan "Dersim halkını islamlaştırma hareketi"na girişmiştir. Vali K. Güven öncülüğünde başlatılan bu hareketin başarıya ulaşmasının bir gereği olarak; bir yandan kimsesiz, yoksul çocukları toplayarak, Ankara, İzmir vb. yerlerde Tunceliler için açılmış, parasız özel "kur'an kurslarına" gönderip eğitirken, diğer yandan köylere cami yaptırarak sunni mezhebini yaymaya çalışmaktadır. Görevli din imamlarını göndererek kahve vb. yerlerde halka dersler vermeye çalışmaktadır. Bizzat Vali'nin kendisi gittiği köylerde -abdest almıyorsanız, namaz kılmıyorsanız gerekçesi ile- yemek yemekte ve halkın yol, su, elektrik, okul vb. sosyal hizmetlerin yapılması yönündeki istekleri bu gerekçe ile reddedilmekte ve bu uygulama ile halk, bu hizmetlerin gelmesi için, bu gerekçelere uymak zorunda bırakılmaktadır. Açık ki, bu uygulamanın amacı, gerçekten dini yayma ve örgütlenme değildir. İktidara geliş ile birlikte sadece devrimci-komünist-ilerici akım ve örgütlenmelere değil, aynı zamanda dini akım ve örgütlere de saldıran ve büyük oranda darbe vuran TC gibi faşist bir devlet, böyle bir faaliyeti geliştirip yaygınlaştıramaz. Dersim özgünlüğüne uygun olarak güdüme getirdiği bu uygulamanın farklı amaçları vardır. Bunlardan birincisi; kimsesiz ve yoksul çocuklara "kur'an kursu" adı altında faşist-kemalist ideolojiyi empoze ederek, bu kesimi gelecekte devrimci güçlerin ve mücadelesinin karşısına faşist bir milis çetesi ve örgütleyicileri olarak

sim'de ihanet ve teslimiyeti geliştirmek, ajan ve milis örgütlenmesini yaratmak için, yürüttüğü çalışmalarında bir diğer yanını da, cezaevlerinde ihanet ve teslimiyet eğilimini, kendi sadık ajanları olan Mustafa Koç, Hasan Yıldız, Serdar Staç, Mustafa Yıldırım vb. gibilerle, ihanetçi unsurların yakın akrabası ve aileleri ve bizzat bunlarla ilişki içinde olan faşist subay ve polisler eliyle dışarda da yaygınlaştırmak ve örgütlemek istemektedir. Özellikle Şahin-Yıldırım-Semir hain çetesi ile bağ içerisinde yürütülen bu çalışmalar, şehir merkezi ve çevresinde yoğunlaşmaktadır. Ayrıca, cezaevlerinde direnen tutuklu devrimci ailelerine baskı ve zor uygulayarak ajanlaşmaya çekmek istemekte ve cezaevlerinde direnen çocuklarının teslim olmaları için girişimde bulunmalarını dayatma vb. uygulamaları sömürgecilğin etkin uygulamaları arasındadır.

Sonuç olarak; sömürgeci-faşist Türk devleti, tüm Kürdistan şatında olduğu gibi, Dersim'de de dört yılı aşkın bir zamandır yaptığı ekonomik, sosyal, siyasal, askeri, kültürel ve ahlaki alandaki iğrençliğiyle, tüm toplumu dağıtmak, parçalamak ve uysal insanları yaşadığı bir yapıya sokmak istemektedir. Amaç Kürdistan'da gelişen devrimci direnişin bu alanda da gelişmesini engellemek, yolunu tıkamaktır. Tüm uygulamalarının bunu amaçladığı kesindir. Ama bu uygulamalarında ve amacına ulaşmada başarılı olabilecek midir diye sorulursa, buna verilecek en açık ve kesin cevap hayır olacaktır. Uzun bir devrimci çalışmanın yürütüldüğü Dersim'de, belli bir politik uyanıklığa sahip olan halk kitleleri, sömürgeci-faşist cuntanın bu iğrenç ve sahte oyunlarını yorumlayabilmekte, kendisinin esas düşmanının kim olduğunu bilmekte ve bu nedenle sözkonusu oyunları boşa çıkarmada fazla gecikmemektedir. Diğer yandan PKK önderliğinde gelişen devrimci dire-

ERNK saflarında birleşerek mücadeleye atılan Kürdistan halkı artık geleceğe umutla bakmaktadır

çıkarmak isteyeceklerdir. İkincisi; yapılan camilerde ibadet adı altında faşist ideoloji, zorla halka empoze ettirmeye çalışılacak ve eğer başarılabilirse bu yapı içinde ajan-milis örgütlenmesini oluşturacaklardır. Üçüncüsü ise; çoğunlukla "alevi mezhebini" mensup insanların yaşadığı Dersim'de, sunniciliği temsil eden bir başka kesim oluşturarak, mezhep çatışmalarını yaratacak ve bir de toplumu bu yolla, parçalayıp bölmek isteyeceklerdir. Bir diğer neden de, devrimci düşüncenin tüm topluma yayılmasını ve egemen olmasını engellemektir.

Sömürgeci-faşist cuntanın Der-

niş mücadelesi, tüm Kürdistan halkının olduğu gibi, Dersim halkının da güven ve desteğini sağlamakta ve PKK, Dersim halkı ile birlikte sömürgecilğin bu planlarına kesin darbeyi vurmakta gecikmeyecektir. Bunun önemli adımları atılmıştır ve devam ettirililmektedir. Ne sömürgeci faşist cunta ve uygulamaları ne de, onunla işbirliği içinde olan ihanet çetesinin, Dersim halkının PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Direniş Hareketi içinde etkin yerini alması ve mücadelesini engelleyemeyecektir. Dersim, bu soylu mücadelenin güçlü bir direniş merkezi olacaktır.

***Kahrolsun sömürgeci-faşist Türk devleti ve işbirlikçisi hain çete!
*Yaşasın PKK ve önderliğindeki devrimci direniş mücadelesi!
*Yaşasın Dersim halkının direniş geleneği!**

**Dersim'den bir devrimci
M. Star (Serhat)**

VAN'DA DÜŞMAN NE YAPMAK İSTİYOR?

(Van pratiğinden bir gözlem)

Sömürgeci-faşist Türk devleti- nin PKK önderliğinde gelişen Ulusal Direniş Mücadelesine karşı, başta önemli bir sınır kentimiz olan Van olmak üzere tüm ülke sahilinde gerici bir blok oluşturma çabaları ve karşı-devrimci faaliyetleri hız kazanmıştır.

Esas olarak kökü uzun geçmişlere dayansa da, bu karşı-devrimci faaliyetler daha çok, son bir yıl içerisinde PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin pratik kazanımları ve giderek tam bir çıkmazın eşliğinde bulunan sömürgeci kapitalizmin vardığı aşamanın bir sonucudur. Özellikle de 1978'lerin sonunda ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki jandarmalık rolünü üstlenmiş bulunan zorba İran Şahlığının yıkılışı dolayısıyla ortaya çıkan boşluğu doldurulması amacıyla bu görevi sömürgeci-faşist Türk devleti üstlenmiş durumdur. Bir yanda başta Sovyetler Birliği olmak üzere bölgedeki tüm devrimci-demokratik gelişmeler karşısında caydırıcı bir güç olmanın ötesinde saldırgan bir tutum takınması ve bu görevi yerine getirmek üzere her türlü hazırlığı yaptığı, diğer yanda ise, gerici blokla tam bir işbirliği içerisinde PKK önderliğinde gelişen devrimci direniş hareketini bastırma doğrultusunda yoğun bir çaba içerisinde olduğu açıktır.

Diş güçlere karşı başta Van olmak üzere bir çok havaalanlarını gericileterek ABD'ye bağlı "Çevik Kuvvetler" in kullanımına hazır hale getirdiği, anti-Amerikancı İran yönetimine karşı savasın Savak ajanlarına serbestçe başta Van şehri olmak üzere tüm Türkiye ve Kürdistan'da gezilebilecek imkanı tanıdığı, bu gerici güçleri Van-Hacıbekir Kışlasında eğittiği, İran'a karşı savas İ-KDP önderliğindeki Kürt hareketini kendi ajanları kanalıyla destekledikleri ve sınır üzerinde üslenmiş bulunan İran muhalif Saner Mamedî, Tahrixan Simko, Cihangir Biri gibi gerici savas ağalarının desteklemesi ve arka çikması acaba bir rastlantı mıdır? Tam tersine bunun karşı-devrimci bir blok olduğu herkes tarafından çok iyi bilinmektedir. Çünkü İran yönetimine karşı savasın Cihangir Biri gibi bir savas ağasının direk Türk ajanı olduğu ve CIA-Savak tarafından yönlendirildiği bilinmektedir. (Hakkari-Yüksekova'da üslenmiştir. Yine aynı konuma sahip bulunan diğer savas ağalarının da başta Savak olmak üzere birçok karanlık-gerici güçlerle tam bir işbirliği halinde oldukları da açıktır. Tüm bu eşkiya çetelerinin Türkiye ve emperyalizm tarafından silahlandırıldığı ve İran yönetimine karşı kışkırtıldığını kabul etmek bile, yine aynı eşkiya çetelerinin, başta Cihangir Biri olmak üzere birçok ajan, işbirlikçi-milis gücün PKK önderliğinde gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı kullanıldığını da belirtmek gerekir. Bu durum sömürgeci-faşist güçlerin esas amaçlarını açıkça ortaya koymaktadır. Bu açıkça oluşturulmaya çalışılan gerici işbirliğinin bir parçasını oluşturmaktadır. Avrupa'da Türkiye devrimci-demokratik hareketini sağ bir çizgide liberal burjuva kuyrukluğuna dönüştürme ve Kürt reformist küçük-burjuva milliyetçilerini ise tam bir uşaklığa hazırlama çabaları da bu gerici blokun diğer bir parçasını oluşturmaktadır. Ama asıl önemli olanı ise, bizzat ülkemiz toprakları üzerinde, PKK önderliğinde gelişen Ulusal Direniş Mücadelesini engellemek amacıyla, cuntanın işbaşına gelişiyle birlikte başlattığı ve günümüzde ise doruk noktasına vardığı savas taktiğidir. Özellikle de 15 Ağustos'ta HRK'nin ilanıyla birlikte başlatılan devrimci-direniş geliştirme hareketiyle tüm dünya kamuoyuna duyurulmuş Kürdistan gerçekliğini en

gerici, barbar ve geçmişte halkımız üzerinde uygulanan denemmiş alçakça savas yöntemlerini içine kullananak boğmak istemektedir. Son bir yıl içerisinde sürdürülen devrimci-pratik mücadele ile faşist Türk devletinin Kürt halkına ve onun PKK önderliğindeki ulusal bağımsızlık mücadelesine karşı gizli yürütmekte olduğu birçok karşı-devrimci çaba ve planı su yüzüne çıkarmış ve karşılıklı savas öyle bir noktaya erişmiş ki, faşist güçler bu karşı-devrimci çabalarını hiçte gizleme gereğini duymuyorlar. Basında da izlediğimiz gibi, 15 Ağustos sonrasında Kürdistan'ın bir çok yörelerini gezen faşist-cunta şefi, cuntanın askeri ve siyasi yetkililerinin yaptıkları konuşmalarda "Bölücü Çeteye" karşı halkın silahlandırılacağını, bunun için İzale-i Şekavet gibi bir takım yasaları kabul ederek yürürlüğe koyduklarını beyan etmişlerdir. Daha sonraları yine örgütü ihbar ederek çoktören hailerin cezalarının hafifletilmesi doğrultusunda bir takım af yasaları çıkarmaları ulusal bağımsızlık mücadelesinde ihanet odaklarının başta Şahin, Yıldırım vb.lerinde görüldüğü gibi hortlatılması ve bu yolla mücadelenin bastırılması hedeflenmektedir.

Sömürgeci-faşist yönetim Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesine karşı yürüttüğü bu karşı-devrimci çabaların ne oranda gelişme imkânına sahip olup-olmadıklarını ve hangi biçimlerde karşımıza çıktıklarını Van yöresinde elde ettiğimiz bazı pratik gözlemleri aktararak cevaplamaya çalışacağız.

İşbirlikli Milis-Çetelerin Oluşturulması Çabaları

Sömürgeci-faşist Türk devleti, geçmiş tarihlerde, günümüzde Irak ve İran Kürdistan'ında olduğu gibi günümüzde de gelişen Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesini engellemek amacıyla bir takım yedek güçleri kendi yanına çekerek ajan ve milis-çeteler biçiminde örgütleyerek Kürt halkı üzerine saldırmak istemektedir.

15 Ağustos'ta HRK'nin ilanıyla başlayan silahlı mücadele karşısında işgalci Türk ordusunun başsızsızlığı ve direniş engellemede yetersizliği tamamiyle açığa çıkmıştır. Bu durumu kavrayan faşist yetkililerin 1920'lerde Kürt halkının işgalci kemalist orduya karşı başlattıkları özgürlük isyanlarını bastırma amacıyla İzale-i Şekavet yasasını çıkararak bazı uşaklaşmış aşiret güçlerini işbirlikçilik yapmak üzere ajan-milis çeteler biçiminde örgütleyerek bu isyanları bastırdığı bilinmektedir. Geçmişte deneyerek sonuç aldığı aynı yasa yürürlüğe koyarak günümüzde de PKK önderliğindeki devrimci-direniş mücadelesine karşı uygulamak amaçlıdır. Ama geçmişte Ağrı-Zilan, Dersim vb. isyanlarda ve günümüzde de Güney Kürdistan'da gerici Saddam yönetiminin Kürt hareketine karşı başarı kazandığı bu uygulamaların parçasında yaygın olarak geliştirilebilmesinin ekonomik ve siyasal koşulları çok zayıftır. Ama şu gerçeği açıkça belirtmek gerekir ki, Kürdistan'ın içerisinde bulunduğu geri-ekonomik ve toplumsal koşullar her zaman için düşmanla işbirliğine giren birçok sınıf ve tabakayı geçmişte olduğu gibi, günümüzde de bağrında taşımaktadır. Kürdistan tarihinde ihanetçi konum ve rolleri ile anılan geri-aşiretli feodal güçler günümüzde daha çok işbirlikli feodal-kompradorlar ve bu sınıfla ilintili, sömürgeciliğin güdüsünü alan küçük-burjuva zinin iki yüzü, kaypak ve uzlaşçı

tutumu biçiminde karşımıza çıkmaktadır. Bu açıdan yaygın olmasında Kürdistan'ın bazı alanlarında, sınır boyları ve düşmanın erişemediği sarp dağlık alanlar temel alınarak ülke genelinde ajan-muhbir ağı örgütlemeye ve bazı yerlerde ise işbirlikli milis-çeteler oluşturma imkânlarına sahiptir. Bu tür bir faaliyet için bazı alanlarda gönüllü güçler bulabilirken, bazı yerlerde de zorla bu tür bir karşı-devrimci faaliyeti çeşitli kesimlere dayatmaktadır. Bu yönlü faaliyetlerini ağırlıklı olarak Siirt, Hakkari ve Van'da yoğunlaştırmaktadır. Bu alanlarda ekonomik olarak sömürgeci-kapitalizmle içli-dışlı olan feodal-kompradorlar (ki geçmiş tarihlerde 1870 sonrasında bunların bir çoğu Kürt isyanlarını bastırma amacıyla oluşturulan Hamidiye Alayları içerisinde yeralan aşiret ileri gelenlerinin torunları vb. leridir) aşiretçi-feodal otoriteler ve bazı alanlarda da küçük-burjuva veya sınıf dışı kalmış toplumun tortusu lümpen, serseri kesimlerdir. Birinci kesim daha çok aşiret güçlerini de kullanarak kırsal alanda etkin olan Siirt-Şırnak'ta Alihan Tatar, Hakkari-Yüksekova'da Ahmet Zeydan, Van-Başkale'de Şerehanlılar aşiret ileri geleni İskender vb. gibi ajanlaşmış ihanetçi güçler olurken, ikinci kesim ise tek tek unsurlar biçiminde sömürgeci-kapitalist düzene basit birer dişleri durumunda bulunan maaslı köy imamları (imam hatip mezunu) köy öğretmenleri, köy muhtarları ya da azaları, dişçi, sünneci, tüccar, çerçi, devlet dairelerinde nüfus memuru, sağlıkçı, şoför vb. biçiminde çeşitli meslekli dallarda devrimci faaliyetlere karşı örgütlenmektedir. Ama salt çerçeve bunlarla sınırlı değildir. Diğer birer kesimden insanı ve meslekli dalları da kapsamaktadır. Ama Van-Hakkari alanında bu biçimde karşımıza çıkmaktadır.

Sömürgeci devlet yetkililerince ülkemizde düzenlenen bir toplantı

Yukarıda az da olsa açıklanan karşı-devrimci faaliyetler günümüzün yeni ve dar tutulmuş olanı değil, eskiden beri sürdürülen ama çerçevesi sürekli genişletilmeye çalışılan çabalar. Aslında sömürgeci güçler, her ne kadar bu faaliyetlerinin çerçevesini genişletmek istiyorlarsa da, bunun doğurabileceği tehlikeli sonuçları da (kendileri açısından) hesaplamaktadırlar. Bundan dolayı faaliyetlerini daha gizli, soruna ölümlü yaklaşılarak, bunu sürekli deneyerek pratikte geliştirmek istemektedir. Örneğin Van yöresinde bu anlamda pratikte atılmış birçok adımlar vardır.

1-1982 yılında faşist-cuntanın oluşturduğu yeni anayasanın kabul edilmesi için gerekli oy çoğunluğunu sağlanmasını amacıyla Van ve Hakkari yörelerinde bulunan birçok feodal ve aşiret ileri geleni Ankara'da cunta şeflerinin huzurunda toplatılarak bazı gündem maddeleri bu toplantıda bu insan-

lara kabul ettirilmiştir. Bu gündem maddesinin başında yeni anayasa-nın tartışması kabul edilmesi ve yöredeki tüm aşiret güçleri tarafından desteklenerek lehte oy verilmesi.

2-İkinci toplantı ise, 1983 Mayıs'ında Güney Kürdistan'a sömürgeci işgalci güçlerin saldırıları esnasında yapılmıştır. Yöredeki birçok feodal ve aşiret ileri gelenleri Van'da toplatılmış ve bu toplantıda işgalin başarılı geçmesi için bilinmeyen coğrafyanın zorluklarını aşmada yöre aşiretlerinin sömürgeci orduya yardımcı olmaları istenmiştir. Ama bu istek istenilen oranda yanıt bulmamış, ardından sömürgeci işgal ordusu yöre aşiretlerine yönelerek tümünü silahsızlandırmaya başlamıştır. Bu konuda birkaç aşiret ileri geleni dışında hemen hemen tümü de devlette işbirliği içerisinde girmişlerdir. (Van-Hakkari alanında).

3-Üçüncü adım ise, yine aynı yörelerin feodal ve aşiret ileri gelenleri Ankara'da toplatılarak 1983 6 Kasım seçimlerinde cuntanın "ideal" partisi MDP (Milliyetçi Demokrasi Partisi)'nin koşulsuz desteklenmesi istenmiştir. Bu doğrultuda geçmişte CHP yanlısı çöçen bazı güçler üzerinde de baskı uygulanmıştır.

4-En son toplantı da, 1984 yılı sonlarında yapılmış olup, gündem maddesi olarak PKK önderliğinde geliştirilen devrimci-direniş mücadelesi ve 15 Ağustos atılımının yarattığı siyasal etki üzerinedir.

Ekim 1984 yılında yapılan toplantıya Van ve Hakkari yörelerinden birçok feodal ya da yöre ileri geleni katılmış ve toplantı Diyarbakır'da düzenlenmiştir. Bu toplantı PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini bastırma amacıyla sömürgeci-faşist güçlerce çıkarılan İzale-i Şekavet yasasının hangi güçlere dayanarak geliştiril-

işlenmiş, muhtarlara derhal çetelerin oluşturulması ve silahlandırılması talimatı verilmiştir.

Sömürgeci-faşist güçler PKK önderliğinde geliştirilen Kürdistan bağımsızlık hareketini ezerek yok etmek amacıyla Kürdistan'ın bazı yörelerinde işbirlikçi sınıf ve kesimlere dayanarak ajan-muhbir ve yerel milis-çeteler oluşturma için birçok çaba sarfetti. Bu karşı-devrimci faaliyetini uygulamada zemin bulabilmek amacıyla birçok ilimize ve ilçelerimize geziler düzenlendi, konuşmalar yapıldı. Örneğin, Van ilimiz adeta sömürgeci-faşist Cunta şefi ve diğer askeri-siyasi yetkililerinin tüm gezilerinde ilk durakları ve karşı-devrimci planların tartışıldığı, kararların uygulandığı karargah oldu. O halde sömürgeci-faşist cuntanın bu karşı-devrimci faaliyetleri ne oranda gelişerek uygulanabilir mi? Ya da bu çabaların boş çıkarılması için görev ne olmadır? Kısaca bu soru üzerinde de durmak gerekir.

Sömürgeci-faşist yönetim tüm bu çabalarında yüzde yüzlik bir sonuç alabilir mi? Elbette burası kesinlikle kuşku. Ama bu konuda bir şeyler yapabilecekleri muhtemelen ne oranda? Bir takım güçler düşmanın bu tür çabalarına alet olmak için dört elle sarılacaklardır. Halk özellikle biraz da ekonomik çıkar ve yerel düzeyde de olsa biraz kariyer ve otorite tanındı, bu işi gönüllü olarak yapacaklardır. Bunun belirtileri günümüzde de vardır. Bunlar devrimizmin yönelerek ezmesi gereken hedefleri arasındadır. Ama bunların yanısıra sömürgeci kapitalizme ekonomik ilişkileri olmayan bazı feodaller ve aşiret ileri gelenleri her ne kadar faşist baskılar karşısında elpençe divan dururken, diğer taraftan da devrime ve halka nasıl hesap vereceğini, mücadelenin acımasızlığı karşısında yakasını en salmetli bir yolla nasıl kurtarabileceğini düşünmekte ve yaşamının en garantisinin hesabını yapmaktadır. Bu açıdan gelişmeler net bir biçimde ortaya çıkarak belirginleşene dek orta yolcu bir tutum takınarak hem devrimle ve hem de karşı-devrimle ilişkilerini sürdürmek istemektedirler. Fakat sömürgeci-faşist güçler bu kesimleri kazanarak devrime karşı kullanmak istemektedir. Bu konuda düşen unsurların önderliğinde ajan-muhbir ağı geliştirmek ve milis-çete oluşturma savası Kürdistanlaştırma amacındadır. Aslında karşı-devrimin bir uygulayıcısı durumuna düşen iflah olmaz bu unsurlar ilk anda hedefleyerek ezme, gelişmesine müsaade etmemek gerekiyor. Ama düşmanın planları dikkate alınarak savasın odağını bu güçlerle değil, bizzat sömürgeci-faşist devletin resmi güçleri üzerinde yoğunlaştırarak bu güçlere darbe vurma en uygun olanıdır. Yoksa sadece bu yerel güçleri hedefleyerek, savası o noktada yoğunlaştırmak düşmanın geliştirmeye çalıştığı savas taktiğini meşrulaştırma olur ki, bu ulusal kurtuluş mücadelesinin en kritik dönemeçlerine girmek demektir.

Kısacası, faşist-sömürgeci güçlerin PKK önderliğinde geliştirilen ulusal direniş mücadelesini engelleyerek yok etmek amacıyla, dışta her türlü gerici güçle karşı-devrimci blok oluşturma ve içte ise, işbirlikçi-üşak kesimleri kendisine sosyal dayanak yaparak ajan-muhbir ağını oluşturma ve işbirlikçi, milis-çete oluşturma çabalarını boş çıkarmak için sorunlara bilinci ve politik bir bakış açısıyla yaklaşmak, görevlerimiz daha örgütlü bir yapı inşa ederek erişmek ve pratikte devrimci şiddeti en usta bir biçimde yerinde, zamanında ve istenilen oranda kullanmak gerekmektedir.

27.Mart.1985

M. A. Erez

Baştarafı Syf: 1'de

ve coğrafyasının elverişliliğine dayanan Dersim, daha önce de, bir çok saldırıya maruz kalmış da olsa, sürekli bir diken gibi yabancı egemenlere batmış ve teslim alınmamıştır.

Kemalistlerin bu kez Dersim üzerine yönelmesi, korkunç katliam ve vahşet uygulamaları temelinde gerçekleştirilir. Bu uygulamalarda benzerlerini çok geride bırakan kemalist diktatörlük, Hitleri bile aşan bir vahşet sergilemiştir. Böylece teslim alınmayan Dersim kalesi düşürülmeye çalışılır. Buna bir de klasik oyunlarını ekleyen kemalistlerin, Dersim üzerinde egemenlik kuralmaları zor olmaz. Bir yandan akıl almaz katliam ortamı, diğer yandan içte ihanetin örgütlen-dirilmesi, giderek direnişin zayıflamasına ve yenilmesine götürür. Öz amcalarının başını bile kesip düşünene teslim edecek kadar satılmış olan bu hainler, o bir türlü yıkılmayan kaleyi, devrilemeyen açığı içten kemirerek zayıflatırlar. İşte, bir de böylesi bir yapıya dayanan, emperyalizmin deneylerini ve çağın modern silahlarını ellerinde bulunduran kemalistler, dünya ile ilişkileri kesilmiş, çağa uzanamayan ve karşısına ilkel silahlarla çıkma zorluk çekmeyeceklerdir.

Katliamın ardından Dersim, TC tarafından pilot bölge olarak seçilir. Kürdistan'da geliştirilecek bir çok şey, ilk olarak ve bir çok özelliğiyle burada uygulanır ve adım adım tüm Kürdistan'a egemen kılınmaya çalışılır. Tüm Kürdistan'a yönelik bir yoketme, asimilasyondan geçirme planı varsa da; bunun en gelişmiş biçimini burada uygular. Yenilginin ardından, Dersim'de darağaçları kurularak ve 70'lik ihtiyarlardan, 15'lik gençlere varana kadar insanlar tüyler ürpertici bir şekilde işe çekilirler. Böylece direnişin geride kalan birçok önderi de alçakça katledilir.

Artık, sömürgeciler, Dersim üzerinde planlarını uygulayabilirler. Bu en son direniş kaleci de düşürülmüş ve başkaldıranlar ezilmiştir. Dönemin sömürgeci Valisi Abdullah Alpdoğan, bugün Tunceli'nin yerini işaret ederek, burası "Kalan" dir; "Kalan Türkler'in yurdu" der. Bununla da ifade edilmek istenen, burada kalanlarla, Türk ulusunun bir maketinin yaratılacağıdır. Yine, Dersim adının "Tunçeli" konması da tesadüf değildir, kendisini ezen elin tunç kadar ağır olduğunu sürekli hatırlatılması içindir. Şehir merkezinin çevresinde kışalar kurularak, idari yönetimler oluşturulur. Sömürgeci Türk devleti, tüm varlığıyla Kürdistan'a yönelik tüm işleri Dersim'e de girer. Urfa'da, Diyarbakır'da, Bingöl'de, Antep'te yapıldıkları daha fazla iş burada yapacaktır. Geçmişte, işgal edilen alanlarda kaleler inşa edilir, surlar dikilir ve egemenlik kurulmaya çalışıldı. Bu kez, bunlar inşa edilmez, kale ve surlar dikilmez ama, onlardan daha kuvvetli ve daha iyi tahkim edilmiş kışalar inşa edilir. Tankına, topuna, uçağına güvenen kemalistler, bunlar ile denetimini oluştururlar.

Kışalarda ve kurulan okullarda, yoğun bir Türkleştirme faaliyetine girişilerek, küçük beyinler alınıp, bunlara Kemalizm şıngıra edilir. Daha dün yapılan katliamlarla, üzerinden fazla bir zaman geçmemiş olan direnişçiler, bunlara unutturulur ve yeni bir temelde yetiştirilirler. 1940'lar öncesi onları için yaşanmamış ve hiç bir zaman da öğrenmeleri gereken bir tarih olarak, belirtilir. Katliamlarda anne ve babasını yitiren yetim kalan bebekler, kışalarda alınarak yoğun bir eğitime tabi tutulurlar. Türk oldukları ve babalarının da M. Kemal olduğu kendilerine öğretilir. Kışalarda yetiştirilen ve her biri de büyü-

Dersim'de Devrimci İntikam Eylemlerimiz Hertürlü İhanete Darbe Vurarak Yükseliyor!

düğünde iyi birer kemalist olarak ortaya çıkacak olan bu çocuklara, yakın tarihlerinden habersiz, daha katliamların acısı dinmeden, Muntur kan akarken, tüm bunları yaptırılır. Kemalistlerin ektiği tohum, biraz da olsa çok bulmuş ve yetiştiren çöcekler etraflarına Kemalizmin zehirini saçarak, Kürt ve Kürdistan gerçeğini inkar etmekteydiler. Yine bu dönemde gazetelerde çıkan haber ve resimlerde, Kürdistan'ın toprağa gömüldüğü ve zaten hayal olan bu ülkenin bir daha dirilme-mecesine ezildiği işleniyordu. Kemalistler başarılı olacaktırlarından emin görünüyordular. Kurulan kışalarda ve açılan okullarda yetiştirildikleri bebelerden, Türk ulusunun bir maketini yaratacaklarından kuşku duymuyorlardı.

Bu uygulamalar tüm Kürdistan'da yaşanmakla birlikte; Dersim pilot bölge seçildiğinden bunların en gelişmiş ve en sıvri olanı bu alanda uygulanmaktaydı. Bingöl'de, Diyarbakır'da, Elazığ'da, Ağrı'da da darağaçları kurularak, kışalar inşa edilir; ama hiç biri Dersim'deki kadar korkunç, vahşi olmaz. Buralarda da çocukları okula alınıp, beyinlerine Kemalizm şıngıra edilir, ama Dersim'deki kadar ileri derecede bir Türkleştirme yaşanmaz. Tabii bunun nedeni de yukarıda belirttikimiz gibi, Dersim'in pilot bölge seçilerek en has uygulamalarını ilk olarak bu alanda hayata geçirilmesidir.

Yıllar ilerledikçe, Türkleştirme tohumları filiz vererek, ilk çöceklerini açmaya başlar. Artık yetişen gençlik Kemalizm'i istediği bir doğrultuda; yakın tarihi ile bilen bağıni koparmış ve gerçekliğini tanıyamaz durumda olan bir kesimdir. Bunlar bulundukları her alanda Kemalizmin propagandasını yapıp çevresine onu aşlamaya çalışarak; yaratılmak istenen inkarcı bir yapının temel taşlarını oluştururlar. Üniversitelere kadar giden bu gençlik, oralarda koyu bir CHP ve Kemalizm yanlısı kesilirler. Gerçekten bu döneme bakıldığında görülecektir ki, yaşanan olaylar bundan farklı değildir. Yine bu dönemde yetişen en iyi kemalistlerden birinin de Bay Kemal Buray olduğunu, 1970'lerde Emek dergisinde yazdığı yazılarla da bunu bir kemalist olmakta, Türk ulusunun dil ve kültürünü derinlemesine özümsemeye gömleli, 1940'lar sonrası Dersim'in tarihini daha da karalar. 1970'lerde gelindiğinde artan solculuk fuyasına katılanlardan birçoğu da yine buradan gelenlerdir. Her biri bir solcu geçirin, ama Kemalizmin çepirini kırmazlar; tam tersine sol Kemalizmin savunucuları olarak ortaya çıkarlar. Tabi bunun da Kemalizmin değişik biçimlerde savunulmasından başka bir anlamı yoktur.

Kısaca, 1940'lardan başlayan ve 1970'lere kadar doruğuna çıkarak devam eden Türkleştirme, Kemalizmi özümsetme hareketinin açtığı filizler büyümüş ve artık meyva verecek bir düzeye gelmiştir. Bu zehirli meyvalar sağa-sola dağıtılarak toplu yapının da zehirlenilmesine çalışılır. İşte, bu yıllar boyunca bir politikanın da en gelişmiş özellikleri ile uygulanmaya çalışıldığı bir dönemdir. Sonuç aldığı kesin kanaat getiren sömürgeciler, kışa kültürü ile yoğunlaştılar; teslimiyetin, ihanetin ve ulusal-inkarcılığın mayası haline soktukları bu gençler, Kürdistan genelinde yönlendirilen yanısıra bunları sol hareketler için de dağıtarak, ikinci ve ölümcül bir darbeye de böyle vurmak istemekteydiler. Burada açan

çöcekler Kürdistan'a dağıtılır ve bu tohum temeline bu kez diğer alanlarda Urfa'da, Diyarbakır'da, Batman'da, Elazığ'da vs. yerlerde zehir çöcekleri yetiştirilmeye başlanır.

Türkiye "sol"unun olumsuz ve inkarcı tarihi, 12 Mart direnişçileri Mahir, Deniz, İbrahim tarafından aşılacak istenmiş de, bunu sonuçlandırmayarak katledildikleri bilinmektedir. 12 Mart direnişçilerinin anılarına sahip çıktıkları iddiasında bulunan bir çok güç, örgüt ve grup, 1973'lerde ortaya çıkmışsa da gelinen aşamada bunların akıbetlerinin de neler olduğu bilinmektedir. Daha 1973'lerde ilk ortaya çıktıklarında, bu direnişçilerin anılarından gerekli dersi çıkaramadıkları çok açık olarak görülen bu güçlerin; Kürdistan'a yansımalarının da sosyal-sövenizm temelinde ulusal-inkarcılık biçiminde olacağı da bunların mevcut konumlarından anlaşılabilir. Yine bu güçlerin, Kemalizm ve Türkleşmenin yoğun olarak yaşadığı alanları temel almaları tesadüf olmadığı gibi, tam tersine esas olarak besledikleri gıdaların varlığıdır.

Türkiye sol'unun en yaygın olarak geliştiği alanların başında da Dersim gelir. Kemalizmin işlediği inkarcılık yetmiyormuş gibi, bu kez de bu "sol" maskeli sosyal-söven gruplar işlemeye başlayarak, ikinci elden bir daha halıyı tezgahdan geçirirler. İşte tüm bunların sonucu olarak, katmerli bir Kemalizmin de bu alana egemen olacağı ve ulusal gerçekliğin tanınmasında olduğu kadar, Dersim'in o bükülmeyen direniş tarihinin öğrenilmesine de engel olunacaktır ve böylece de tarihe uzanan tüm köprüleri uçurarak derin uçurumlar oluşturacakları açıktır.

Dersim'de sol'un başına getirilenler çok ilginçtir. Her biri 3-4 parça bölünen sol, bu alanda adeta 40 yamalı bohayı çok fazlası ile andırmaktadır. Kışa kültüründe nasibi almış ve kemalist okullardan en has yetiştirmeler yetmişmiş dönemin en solcusu kesilen bir çok kişi, bu sol örgütleri içine girerek, adeta onları bu alanda işleme kilmeleri ve bir çok parçaya bölmüştür. Bu faaliyetin yalnız burayla da sınırlı kalmadığı, başta Ankara, İstanbul vb. metropol kentler olmak üzere bir çok alana yayıldıkları ve benzeri bir faaliyeti daha gelişmiş bir biçimde burda da sergiledikleri görülmektedir. Birçok örgütün bölünmesinde başı çekenlerin Dersim'i olmasının tesadüf olmadığını belirtelim. Evet yıllarca kışa kültürü ile beslenen ve artık olgunluk çağına gelen bu filizler, ürünlerini vermekteydiler.

PKK, daha bu alana ilk adım attığında benzer komplolarla karşılaş-tı. Ulusal-inkarcı ve sosyal-söven eğilimler karşı amansız bir savaşma girişen PKK, Kemalizmin oluşturduğu o kışa kültürü ortamına en sert darbeleri de vurmaya başlamıştır. Nitekim, daha yeni tohumları eken ve bunların bakımını da yeni yeni yapmaya başlayan Hareketimize karşı bir çok cephe-den saldırıların geliştirilmesi de boşuna değildir. Daha bir grup aşamasındayken, ulusal kurtuluşçu ideolojinin yeni taraftar bulmaya başladığı bir dönemde, "HK" denilen sosyal-söven ve inkarcı güç tarafından Aydın GÜL'ün şehit edilmesi bu alandan hareketimize yönelik komploların işlediğini de gösteriyordu. Sol üzerinde oynanan oyunun daha gelişmiş bir biçimi de PKK üzerinde de oynanacağı açık olarak görülmekle birlikte, bunun fazla bir zamanı kapsımayacağı da bu dönemde kestirilebiliyordu. Kemalizmin o yıkılmaz, sarsılmaz dediği ortama ilk gediklerin açılmaya başlanması, korkunç saldırıların yeniden gündeme girmesini de

birlikte getirmiştir. Açık ki, kemalistler 1940'lardan itibaren büyük bir özen ve dikkatle gerçekleştirdikleri inkarcılığın, o kışa kültürünün temellerinin oyulmasına karşı sessiz kalmayacaklardır. Direniş ideolojisi gelistirecek bu sessizliğin daha çabuk bozulacağı hesaplanmak durumundaydı.

PKK'nin Dersim alanında yürüttüğü çalışmalar, gençliğin geçmişi uzmanmasında ve bugünkü gerçekliğin kavranmasında bir köprü görevini oluştururken, ulusal-inkarcı çevrelerin kırılmasında da belirleyici bir öneme haizdir. Bu nedenden dolayı sömürgeciler, daha PKK'nin yürümeye yeni başladığı bir dönemde onu komplolarla karşıladılar. İşte geliştirmek istenen grupçu faaliyetlerle bu alanda atılan adım boş çıkarmak ve hareket dağıtılmak istendi. Bu çalışmaların da nasıl gözükara bir biçimde yürütüldüğü ve komplonun boyutunun ne derece büyük olduğu ortaya çıkan bağlantılarıyla birlikte daha da netleşti. Bu oyunların boş çıkarması ile bu kez "HK" denilen ajan-provakatör örgüt devreye sokularak, sonuç alınmaya çalışıldı. "HK"nin komplolarına daha sonra "Tekoşin" in, "DHB"nin saldırıları eklendi. Tüm bunlardan tek bir amaç da bu "sol" maskeli sosyal-söven gruplar işlemeye başlayarak, ikinci elden bir daha halıyı tezgahdan geçirirler. İşte tüm bunların sonucu olarak, katmerli bir Kemalizmin de bu alana egemen olacağı ve ulusal gerçekliğin tanınmasında olduğu kadar, Dersim'in o bükülmeyen direniş tarihinin öğrenilmesine de engel olunacaktır ve böylece de tarihe uzanan tüm köprüleri uçurarak derin uçurumlar oluşturacakları açıktır.

12 Eylül sonrasında gerek cezavlerinde ve gerekse dışarıdan bunun bir yansıması olarak Partimize dayatılan komplonun ve tasfiyeciliğin başını yine bu alanlardan gelenlerin çekmesi boşuna değildir. Diyarbakır zindanlarında Şahin Yıldırım ihanet çetesi'nin "Genç Kemalistler Birliği" adı altında Türklüğün ruhunu yeniden şahlendirmek amacıyla Partimize nasıl bir tasfiyeciliği dayattıkları bilinmektedir. Raiberler'in ruhunu nasıl da, kışa kültürü temelinde yeniden canlandırmak istedikleri ve bunun karşısında engel olarak gördükleri Mazlum, Hayri ve Kemal yoldaşları da nasıl katlettikleri bilinmektedir. Nasıl ki, Raiber, Alişer'in kesik başı ile kendisini kurtarmaya çalışmış, M. Kemal'e sığınmış; bugün Şahin-Yıldırım ihanetçileri de Mazlum'u katlettirerek, K. Evren'e sığınmakta ve af dilemektedirler. Türklüğün ruhunu yeniden şahlendirmek için devletten kendilerine yardımcı olmalarını istemektedirler.

Bu çetenin bir kolu da dışarda başını uzatarak zehirli dişlerini halkımızın boynuna geçirmek istedi. Semir-Seher provakatörlerinin başını çektiği bu provakasyon da, Partimizi, içine girdiği yeni direniş döneminden vazgeçirmeye ve bu temelde tasfiyeciliği geliştirmeye çalışıyordu. Evet, bu derece birbirine bir zincirin halkası gibi bağlanan bu hainlerin aynı doğrultuda harekete geçmelerinin tesadüf olmadığı açıktır. Onları yıllarca kemalist kışalarda ve okullarda gördükleri eğitimin bir gereği olarak, zehirlerini etraflarına saçmaya çalışacaklar, yeni Raiberler olma yolunda bir hayli mesafe katedeceklerdir.

Yeniden tarihe dönüyoruz. 1940'lara doğru isyan yenilgiye uğramış, fakat cılız da olsa direniş, sesini duyurma çabısından vazgeçmemiştir. Katliamlardan sağ

olarak kurtulan ender insanlardan biri olan Nuri DERSİMİ'nin gittiği Halep'te bu çağrılarını yinedelediğini görüyoruz. Kışalarda, okullarda küçük beyinler, M. Kemal'in gençliğe hitabesi ile doldurulup birer kemalist haline getirilirken, bunlara ses yeterince ulaşmasa da, yüreği vatan hasreti ile yanan "hür ve müstaklil bir Kürdistan'da yaşamayı" tek gaye edinen DERSİMİ'nin de Kürt gençliğine bir hitabesi vardır. İşte, Dersim gençliği, tarihini bir de bu çağrılara kulak vererek "Kürdistan Tarihinde Dersim" adlı kitaptan, yani Nuri DERSİMİ'den öğrenmelidir. Orada geliştirilen vahşet ve katliamların boyutunu, bugün sınımlanacak bir güç olarak gösterilmek istenen Kemalizmin gerçek yüzü tüm çıplaklığıyla görülebilecektir. Geliştirilen bunca inkarcılığa, ihanete rağmen bu direniş sesinin cılız da kalsa günümüze kadar boğulmadığını belirtelim. PKK'nin doğuşu ile daha örgütlü, modern ve güçlü bir temele kavuşan bu ses, sömürgecilere darbeler vurarak gelişimini sürdürmektedir. Böylece o dinmeyen acıların, feryatların intikamının da alındığını bu intikam çağrılarının gereklerinin yerine getirildiğini de ifade edelim.

12 Eylül öncesinde ve sonrasında, Dersim'de de Partimizin direniş geleneğine uygun adamların atıldığı görülmektedir. Olumsuz bir miras bu alanda yetiştirilmiş de olsa bunun devrimci-direnişçi geliştirilebileceği açıkça ortaya çıkmıştır. Geçmiş Nuri DERSİMİLERİN yine bugün Partimizin devrimci direniş çizgisini temsil eden Metinlerin, Kazımın, Seyfillerin, Hüseyinlerin ve Azimelerin sayısı da olsa, bunun giderek yüzlere, binlere çıkacağı açıktır. Sayının azlığı, gerçekliği değiştirmez.

Özellikle 12 Eylül sonrasında sömürgeci ordu birlikleriyle yoğunlaşan çatışmalar ve buna karşı gösterilen direniş de açıkça göstermektedir ki, DERSİMİLERİN de daha yüzlerce direniş şehidinin ruhu PKK şahsında bu kez modern ulusal kurtuluş için yeniden canlanmaktadır. Korkusuzca düşmanın üzerine yürüyen Metin YILMAZ'ın, Kazım DEMİRTAŞ'ın, Hüseyin ve Seyfillerin direniş aynı zamanda 1938'lerde gösterilen cesareti taşıdığından yine Azime'nin direnişi de Kürt kadının yüceltiğinin de temsil edildiğini açık örneklerdir.

Geçmişte olduğu gibi, bugün de direniş ve teslimiyet eğilimi bu alan üzerinde kıyasıya çatışmaktadır. Bir yandan hiç bir fedakarlıktan kaçınmayan, her şeylerini Bağımsız ve Özgür bir Kürdistan'ın yaratılmasına adanmış direniş şehitlerimiz, çağdaş DERSİMİLERİ Metinler, Kazım, Azimeler, İbrahimler, Muratlar, diğer yandan ise "Genç Kemalistler Birliği" adlı ihanet çetesi'nin elebaşları, günümüzün yeni Raiberler Şahinler-Yıldırım ve Semirler bulunmaktadır. Bu çatışma, bundan sonra da en şiddetli bir biçimde devam edecektir. Yeni ihanet örnekleri ile karşılaşılmış gibi, halkımızın geleceğine uzanan güçlü direnişler de yaratılacak ve ihanet bir daha doğamamacasına mahkum edilecektir. Hangi düzeye ve boyutlarda çıkarsa çıksın, yeni Raiberçiliğin tutmayacağı açıktır. Belki sömürgeciler, 1938'lerde bu oyunlarını tutturabilirler. Ama kuşulların bugün çok değiştiği, Kemalizmin tüm ağırlığı ile gerçek yüzünün görüldüğü, artık karşısında eskinin aşiret örgütlenimleri olmadığı açıktır. Hele PKK gibi bir önderliğe kavuşan, Kürdistan halkının ihanete aman tanımayacağı ve onu gördüğü her yerde başı ezilmesine gereken bir canavar olarak değerlendireceği bilinmek zorundadır.

İşte Dersim'de yükselen en son devami Syf: 23'de

ORTADOĞU'DA YENİ DENGeye DOĞRU

Baştarafı Syf. 1'de

Birçok gücün etkisi altında varlığını sürdüren çabası içerisinde bulunan bölge halkları açısından, içinde bulunulan dönem, her zamankinden daha fazla karmaşıklığını korumanın yanı sıra, dengenin lehlerine dönmeye başladığına da doğru-devrimci politikaların dayatılması ve geliştirilmesinin büyük önem arzettiği bir süreçtir de. Bunun yanı sıra, doğru devrimci politika ve pratiğin gelişimini tıkayan ve bu yönleriyle de karşı-devrimin ekmeğine yağ süren bir çok güç geçmişte devrimci sınıflarla tanımlanamamaları rağmen, bugün bu konumları açığa çıkarmakta ve uğraşlarının da, bundan başka bir şey olmadığını göstermektedir. Bunlar da dikkate alınca doğru devrimci tutumun dayatılmasının ivediliği daha da yakıcı bir tarzda görülmektedir.

Çok karmaşık bir görünüm arz eden ve ağır sorunlarla yüklü olan mevcut toplumsal-siyasal ortamın doğru bir kavrayışını sağlamak açısından, yaklaşımın doğru tespit edilmesi gerektiği kadar, bu gelişmeler karşısında şaşırılmamak, hedefi kaybetmemek için de bu son derece gereklidir. Ancak bu temelde ileri gelişmeler sağlanabilir. Her dönemde daha fazla bu dönemde, uluslararası siyasal ortamın içine girmeye aday gözükten Kürdistan gerçeği, Ortadoğu'da yeni oluşmakta olan dengenin en belirleyici dinamiklerinden birisi olarak şimdiden rolünü oynamaktadır. Bir çok nedenlerden ötürü şimdiye kadar ulusal kurtuluş mücadelesi engellenen ve kendi gerçekliğini konuşturmasına bir türlü olanak tanımayan Kürdistan halkı, bu yeni dönemde kendi gerçekliğini en çok konuşuracağı bir tarzda istek ve irade birliği geliştirmekte, inancını pekiştirmektedir. Bunun ortaya çıkmasında doğru bir ideolojik-politik hat temeline baştan beri önder bir konumda yer alan PKK ve onun önderliğinde ilan edilen ERNK, rollerini kendilerine yarışır bir tarzda oynayabilmeleri için her zamankinden daha fazla dönemim tüm sorunlarına devrimci cevap verebilmek açısından gereken çabı toparlayabilmek ve bunun yaşamları için vazgeçilmez olduğunu da kavramak durumundadırlar. Yine mevcut yetersizliklerin ne pahasına olursa olsun aşılacak zorunda olduğu, dönemin dayattığı devrimci görevlerin mutlaka yerine getirilmesi gerektiği ve bunun içindi gerekli yetkinliği ulaşmak zorunda olduğu açıktır.

Ortadoğu'da mevcut dengede meydana gelen değişimleri daha yakından kavramak, Kürdistan devriminin giderek artan rolünü ortaya koymak açısından kısa da olsa tarihi gelişmelere ve günümüzde meydana gelen değişimlere değinmek gerekmektedir. Yine buna bağlı olarak emperyalizmin ve sosyalizmin bölgeye yaklaşım ve politikalarını da ele alıp izah etmek, sorunun daha da iyi kavranılması açısından önem taşımaktadır.

a) XIX. yy. ve Sonrası Bölge Üzerinde Egemenlik Savaşı

Daha XIX. yy'ın 2'nci yarısında Osmanlı İmparatorluğunun kapitalist sömürgecilikle gelişen işbirliği, günümüzde emperyalist sömürgecilğin Ortadoğu üzerinde hakimiyetini kurmasının da tarihsel temelini oluşturmaktadır. 1840'da Osmanlı İmparatorluğu ile İngiltere arasında imzalanan ticaret antlaşması, aynı zamanda İngiliz egemenliğinin başlangıcı ekonomik anlamda olmak üzere giderek mali ve siyasal alanlarda da gelişmesinin

ilk adımını oluşturmaktadır. İngiliz emperyalistleri, imparatorluğu bir yandan Çarlık Rusya'sına karşı desteklerken, diğer yandan da Ortadoğu'ya yayılmada bir kalkan olarak kullanıp, Araplar ve diğer halklar üzerinde egemenliğini geliştirmede de bir kaldıraç olarak yararlanmıştır. Özellikle de stratejik noktalara yönelip, adım adım Ortadoğu'nun tüm alanlarına nüfuzunu yaygınlaştırmak isteyen İngilizler, Fransızlar'la da bir çelişki içinde bulunuyorlardı. Uygun fırsatlar yakaladıkça bölge devletleri üzerinde siyasal egemenliğini tesis etmekten çekinmeyen İngilizler, dönemim kapitalist-emperyalist sisteminin baş gücü olarak, bunu Fransa'ya dayatmakta da fazla zorluk çekmeyip, önemli oranda bölge üzerinde kendi egemenliğini geliştirdi.

Bu amaçla İngilizler'in daha 1882'de Arap devletleri arasında merkezi bir yere sahip olan Mısır'ı işgal etmesi tesadüf eseri değildi; tam tersine bölge üzerinde egemenliğini geliştirmede stratejik bir noktada yer almasından dolaydı. Osmanlı İmparatorluğunun XIX. yy'ın sonlarına doğru çöküşe gitmesi ve giderek bölge üzerinde denetimin zayıflaması sürekli toprak kaybetmesinin yanı sıra, bu dönemde bölge üzerinde yoğunlaşan İngiliz faaliyetleri de, yeni bir güç olarak İngiltere emperyalizminin egemenliğinin adım adım bölgeye yaygınlaşacağını da işaret etmekteydi. XX. yy'ın başlarında bölge üzerinde egemenliğini kurma doğrultusunda faaliyetlerini daha da yaygınlaştıran İngilizler, içine girdikleri çeşitli ilişkiler ve antlaşmalar vasıtası ile ortamı kendileri için daha da elverişli bir duruma getirmekteydiler.

I. dünya savaşına doğru gelindiğinde Ortadoğu üzerindeki mücadeleye İngilizlerin, Fransızların ve Çarlık Rusya'sının yanı sıra, yeni bir güç olarak gelişen Almanya'da katılıyordu. İngilizlerin tersine, imparatorluğun toprak talebini de dikkate alan Alman emperyalistleri Haydarpaşa-Bağdat demiryolu hatının inşası ile Osmanlılar üzerinde egemenliğini geliştirmeye, I. emperyalist paylaşım savaşının en önemli nedenlerinden birinin imparatorluğun Balkanlar'dan Kafkasya ve Kuzey Afrika'ya kadar uzanan topraklarının, özellikle de Ortadoğu'nun paylaşılması olduğunu açıklar. İngiliz emperyalizminin geçmişte Osmanlı İmparatorluğu ile yaptığı ikili antlaşmalar, I. dünya savaşından imparatorluğun yenik çıkması ile birlikte uygulamaya geçiriliyor ve böylece günümüze kadar süren ve halen de bir çok alanda devam eden emperyalist egemenliğin de temeli oluyordu.

I. emperyalist paylaşım savaşı sonrasında, emperyalizm bölgede egemenliğini tümüyle sağlayarak, denetim oluşturmıştır. Bu egemenliğe karşı bölge halklarından bir direniş gösterilememiş, kemalist önderlikli Türk ulusal kurtuluş hareketi, İngiliz emperyalizmini Anadolu'da bir kaç yıl tehdit etmesine rağmen, o da daha 1925'lerde uzlaşma yolunu seçmiştir. Özellikle de Musul-Kerkük meselesinde emperyalizmle uzlaşır ve giderek emperyalizme yamanmaya başlar. Bunun dışında hiç bir ciddi direniş ögesi ile karşılaşmayan emperyalistler, irili-ufaklı bazı kıpırdanmalarla da boğarak, II. dünya savaşına bölgenin hükümrani olarak girerler. İngiliz ve Fransız emperyalistleri, Ortadoğu'yu kendi aralarında paylaşarak güçlü bir şekilde egemenliklerini tesis ederler.

Bölgede İngiliz ve Fransız egemenliğinin kurulması sonucu, kapitalizm sınırlı da olsa gelişmeye olanak bulmuş ve bunun sonucu olarak da, eskinin aşiret-feodal güçleri aşılırken, bunun yerine kompradorluk temelinde sınırlı da olsa bir burjuvalaşma ortaya çıktı. Yine buna bağlı olarak bir küçük-burjuva tabaka da oluştu. Bu değişmeler de burjuva milliyetçiliğinin gelişmesi biçiminde de olsa ortaya çıkmıştı.

1920 ile 1950'ler arasında Arap, Fars, Türk ve Kürt egemen sınıflarında işbirlikçi temelde bir kapitalizm gelişime yönünde bir eğilim olmasına rağmen, Vietnam, Çin örneklerinde görüldüğü gibi uzun vadeli bir ulusal kurtuluş mücadelesi, ulusal devletlerin kurulmasına yönelmeler de, emperyalizmle sıkı bir ilişki içerisinde sınırlı da olsa bağımsız devletleri hedefleyen akımların geliştiğini göstermektedir. Bunların içinde en radikalı M.Kemal önderliğinde gelişen ve TC'nin kurulması ile sonuçlanan Türk ulusal kurtuluş hareketidir. Yine buna benzer başka hareketler, İran'da, Afganistan'da ortaya çıkar. Ve Arap aleminde ise başta Suriye, Irak olmak üzere Mısır'da görülmekte de olsa bağımsız devletlerin doğuşu, iki savaş arası ortamda hızlanıp gelişirken, II. dünya savaşından sonra tamamlanarak, bir çok irili-ufaklı bağımsız devlet ortaya çıktı. Görünüm itibarıyla bağımsız devletler olarak ortaya çıkan bu yönetimler, 1960'lara kadar ekonomik, siyasal, mali ve askeri alanlarda tamamlanmış emperyalizme bağımlı bir karakterde şekillenirler.

1952'de Mısır'da gerçekleştirilen Nasır darbesi dışında kalan, diğer tüm bölge ülkeleri, ister cumhuriyet, ister monarşik nitelikte olsunlar başlangıçtan itibaren İngiliz-Fransız emperyalizminin işbirlikçileri durumundadırlar. Ancak II. dünya savaşından güç kaybederek ve önemli oranda da zayıflamış olarak çıkan İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin bölge üzerindeki denetimleri zayıflayınca bu kez yeni bir egemen güç olarak gelişen ABD emperyalizmine bir çok ülke yeni-sömürgecilik ilişkileri ile bağlanmaya başladılar.

II. emperyalist paylaşım savaşının ardından bir çok İngiliz ve Fransız klasik sömürge yönetimleri, genellikle ordu içinde gelişen radikal-milliyetçi eğilimlerin darbeleriyle iktidardan devrilirken, radikal yönetimler de iki sistem (emperyalizm ve sosyalizm) arasındaki dengeden yararlanarak, tıpkı M. Kemal örneğinde görüldüğü gibi, nispi de olsa bir bağımsızlığa yönelirler. Mısır, Irak ve Libya başta olmak üzere benzeri ülkelerde görülen darbeler, bu tip gelişmelerin birer ürünüdürler. Fakat, denge ortamından yararlanarak belirli bir dönem bağımsızlığını koruyabilen bu yönetimler, DP döneminde Türkiye'de, Sedat döneminde Mısır'da, yine Saddam Hüseyin döneminde de Irak'ta görüldüğü gibi, yeni-sömürgecilik ilişkileri için girmek zorunda kalmamakta, adeta yasadıkları gelişmelerin doğal bir sonucu olarak, bu duruşa ulaşmaktalar.

Yeri gelmişken hemen belirtelim; iktidara geliş biçimi bakımından yukarıda saydığımız yönetimler benzerlik arzeden, Suriye yönetimi, günümüzde ileri doğrultudaki gelişimini sürdürmekle birlikte, bunun geleceğini belirleyen ana şeyin de; Arap emperyalizme, siyonizme ve dışa gericiliğine karşı mücadeleye, içte büyük sermaye birikimine yönelen ve tekelleşmek için de emperyalizmle işbirliğini

zorunlu gören burjuva çevrelere karşı yürütülecek mücadeleye bağlı olduğu açıktır. Bugün Suriye yönetiminin ilerici ve reformcu dönüşümlerle belli bir müddet daha modernleşme çabalarını devam ettireceği görülmektedir. Bu gelişmeler, bölgede güçlendirilmek istenen karşı-devrimci bloka karşı, mevcut ittifaklarla direnme gösterilmesinin yanı sıra, halk güçlerinin daha aktif bir temelde devreye girmesi ile ileri bir görünüm kazanıp, niteliksel bir aşamaya ulaşabilir. Halk güçleri devreye girmedikçe mevcut konumuyla daha uzun süre tek başına direnmesi ve yürütmesi mümkün değildir. Bugün sınırlı da olsa Lübnan'da ortaya çıkan halk güçlerinin direnişi, önümüzdeki dönemde Ürdün ve daha çok Irak'ta geliştikçe, Suriye yönetiminin ilerici konumu daha da gelişip, pekişebilecektir. Böylesi bir sonuç da, devrimci halk güçlerinin gelişimi ve başta da ilerici yönetimin yaklaşımı olmak üzere, bu güçlerin kendi aralarında geliştirecekleri ittifakların düzeyi belirleyecektir.

1960'lara gelindiğinde emperyalizmin bölgede oluşturduğu egemenlik sisteminde çatlıklar meydana gelerek, güçler arasında dengelenecekti. Bu temelde de emperyalizm aleyhine bir dizi gelişme ortaya çıktı. 1960'lara kadar bölge üzerinde ortaklaşa ve adeta devir-teslim durumunu andırıcısına egemenliklerini birbirine verderek tahakkümünü sürdüren emperyalistlerin oluşturduğu statüko, milliyetçi radikal hareketlerin gelişmesi ile darbelenmiş, mutlak hakimiyet yerini giderek güçler arasında dengenin oluştuğu bir ortama terk etmiştir.

Ortadoğu'da emperyalizmin egemenliğinin geliştiği ikinci dönem olarak da nitelendirilebileceğimiz 1960 ve 80'lerin başına kadar olan evre, ordu içinde radikal subaylar önderliğinde darbelerle işbaşına gelen yönetimler ve bu yönetimlerin devlet kapitalizmi temeline bir gelişme sağladığı, emperyalizmle yine uzlaşmaya gidilse de, ama bu sefer daha gelişmiş bir kapitalizm temeline gidiği, bağımsızlığın geçmişe nazaran daha güçlü korunup geliştirildiği, ekonomik yönden belli bir ilerlemenin sağlandığı bir dönem olarak da karakterize edilebilir.

Cemal Abdülnasır'ın Mısır'da gerçekleştirdiği bir darbeyle başlayan bu süreç, 1958'de Irak'ta, 1963'te Suriye'de, yine aynı dönemlerde Cezayir'de, daha sonra Libya'da ve Güney Yemen'de de halk hareketleriyle daha da yaygınlaştı. Yine 1960'da Türkiye'de gerçekleştirilen 27 Mayıs darbesini, İran'da Musaddık'ın milliyetçilik hareketini de bu akim içinde sayabiliriz. Ortadoğu'da peşpeşe gelişen bu hareketler sonucu anti-emperyalist bir oluşum ortaya çıkarken emperyalistlerin de eskisi gibi bölgede egemenliklerini kuramadıklarını göstermektedir. Ayrıca bu dönemde bu hareketlere önderlik eden güçlerde, sınırlı anti-emperyalist bir tavırdan tutulım da daha radikal bir anti-emperyalistliğe ve hatta sosyalizme yönelmeye kadar bir çok özelliği görmek mümkündür.

Bölgede bu sürecin başlatıcısı durumunda olan Mısır'ın 1970'li yılların ortasında yeniden emperyalizmle yeni-sömürgecilik ilişkileri temeline işbirliğine yönelmesi karşısında; Nüfus ve coğrafyası çok yetersiz de olsa, Filistin Ulusal Direniş Mücadelesinin uzun yıllar bölgedeki anti-emperyalist gelişmeye önderlik yaparak, bunun önderliğini şahsında birleştirilebildiğini göstermektedir. Bir Güney Yemen örneği vardır; burada da emperyalizmin

gerçekleşen kopuşmanın sonucu olarak, sosyalizmin inşasına yönelinilebilmektedir. Bu gelişmeler, emperyalizmin bölgede tek taraflı sürdürdüğü egemenliği sarsarak sosyalizmle ilişki içinde belirli bir dengenin oluşmasına yol açmış da, bölgede hala emperyalizmin denetimi güclüdür.

Bu dönemin önde gelen ulusal kurtuluş hareketlerini bu çerçeveye oturtmak ve değerlendirmek gerekmektedir. Bölgede ve dünyada adından en çok bahsedilen Filistin devriminin bu kadar gelişme göstermesini de, yine bu çerçevede ele almak gerektirir. O halde bugün gelişmesinin ilginç bir aşamasına gelen bu hareketin, doğuşu, katettiği ilerlemeler nelerdir? Bölgedeki mevcut durumu ve geleceği daha iyi kavramak açısından bu soruya özenle cevap vermek ve bir çok yönleriyle de açmak gerekmektedir.

b) Filistin Direniş Hareketinin Gelişimi, Bugün Vardığı Aşama Ve Arafaçlıkların Tarihsel Konumu

1960'lı yılların ortasında, bölgede mevcut dengenin bozulması ve sosyalizmle ilişki temeline gelişmeye olanak bulan ulusal kurtuluş hareketlerinin yükselme gösterdiği bir ortamda, Filistin direnişinin de ortaya çıktığını görmekteyiz. Esas olarak Nasırılık'tan etkilenip ve ondan da destek alarak küçük-burjuva milliyetçiliği önderliğinde gelişme gösteren Filistin Ulusal Hareketi, mevcut dengeyi hergün zorlarken, aynı zamanda kendisi için elverişli olan diplomatik-politik yöntemleri de kullanarak sonuç almaya çalışıyordu. Buna silahlı mücadeleyi de ekleyen Filistin Devrimi, zayıf olan emperyalizmin işbirlikçi rejimlerinden taviz üzerine taviz de koparabiliyordu. İşbirlikçi rejimler Nasır örneğinde görüldüğü gibi toptan egemenliklerini yitirmeyecek için, radikal burjuva milliyetçiliğine daha fazla pay ve destek vererek, böylece kendi varlıklarını da korumaya çalışıyorlardı. Suudi Arabistan'ın bu konudaki girişimi örnektir. Ulusal kurtuluş hareketleri için bir kesimi mali olarak destekleyen ve giderek bir temelde siyasal yönden de kendisine bağlayan Suudi, devrimlerin gelişmesi önünde önemli oranda engel oluşturabilmektedir. Bu politikanın en canlı örneğini ise Filistin Devrimi içinde Arafaçlıklar üzerinde uygulandığını görmekteyiz. Arap sermaye çevrelerinin dayattığı politikalar, Filistin direniş hareketinin önünde en ciddi engellerden birisidir. Mali yönden en zengin devrim hareketi olarak nitelendirilen Filistin Direniş Hareketinin bu yönü, O'nun en önemli dezavantajını da oluşturmaktadır.

1970'lerde daha da güçlenerek, bölgenin en radikal anti-emperyalist hareketi olarak ortaya çıkan Filistin Direniş Hareketi, bir çok işbirlikçi Arap rejimini ırktırken, aynı zamanda bölgede anti-emperyalist doğrultuda radikal milliyetçi eğilimlerin gelişmesine dolaylı da olsa etkiye bulunuyordu. Bu yönüyle Arap milliyetçiliğinin doruğuna ulaşmasa da, bu eğilimin önde gelen temsilcisi durumundadır. Fakat, başlangıçta gözükmeyen ve bir sınıf temelinden kaynaklanan; giderek daha da açığa çıkan ve Ortadoğu'nun bir çok küçük-burjuva hareketlerinin akıbeti günümüzde bir çıkmaz biçiminde bu hareketin başına da gelmektedir. Belirli bir gelişme evresinden sonra ya tasfiye ya da uzlaşma ile sonuçlanan Ortadoğu'nun küçük-burjuva radikalizmi örneği bugün en canlı

biçimi ile Filistin direnişinde yansımaktadır.

Bunun bir benzer örneğini yine Türkiye pratiğinde de bulmaktayız. 1960'lardan itibaren Türkiye'de gelişen küçük-burjuva önderlikli ister radikal devrimci, isterse reformist akımlar olsun belli bir direniş göstermekte, daha zaman zaman Marksizme yönelerek, proletarya önderliğine doğru bir gelişmeyi de yaşasalar, sonuçta karşı-devrimin sert darbeleri altında ezildiklerini, ya tasfiye ya da reformize olup düzenle uzlaşma yoluna girdiklerini görmekteyiz. Dev-Genç örneğinde görüldüğü gibi, başlangıçta güçlü doğuşu ve içlerinden bir kısmının sosyalizme yönelmesi bile bu sonuca değiştirmiyor. Geride kalanların da Dev-Yol'un gelişiminde görüldüğü gibi, hızla reformizme kayarak tasfiyeciliğe yöndeldikleri gerçeği, küçük-burjuva hareketlerin özelliğinin tanınmasına da daha elverişli bir ortam yaratmaktadır. İran Fedaiin Hareketi de aynı gelişmeyi yaşamaktadır. Başlangıçta önemli bir direniş gücünü temsil etmesine karşın, devrimin çözülmeye gittiği ortamda; bir yandan gücü tahrip olurken, diğer yandan sosyalizme gecikmiş olarak yönelmesi de, daha örgütlü, daha öngörülü davranan milli-burjuvazi karşısında bir sonuç elde etmeye götürmemekte, ya tasfiye olup onun içinde erimekte, ya da gerici bir konuma düşerek emperyalizmi ve işbirlikçi burjuvaziye uzlaşmaya gittiktedirler. Bu gelişmeleri genel olarak radikalizmde, özel de Filistin küçük-burjuva radikalizminde görmekteyiz. Mısır'da Nasır örneği, Irak'da Saddam vb. bir çok gelişme bunun açık göstergeleridir. Bugün Irak'ın konumu açığa çıkmış; her ne kadar Saddam sosyalist adını da alsa, sosyalizmle ilişkilerini geliştirse de emperyalizmden yana tavır koyduğu tüm gerçekliği ortadadır. Küçük-burjuva radikal bir örgüt olarak ortaya çıkan Baas Partisi içinde palazlanan ve emperyalizmle işbirlikçi temeline giderek de güçlenen bir kesimin, anti-emperyalist ve devrimci-demokratik kesimleri darbeler ve katliamlar yoluyla ezerek, yeni-sömürge ilişkileri ile emperyalizme yöndeldikleri bilinmektedir.

Filistin direniş hareketinin bu günkü konumu ele alırken, işte bu tarihsel gerçekleri gözönünde bulundurmamak gerekemektir. Küçük-burjuva devrimci hareketler içinde bir çok direniş öge olmasına rağmen, bunların karşı-devrimin sert darbeleri karşısında tutunamayarak işbirliğine yönelen kesimlerce tasfiye edildiklerini görmekteyiz. Direnişçi ögelerin tasfiyesi ile birlikte, gittikçe teslimiyete ve işbirlikçiliğe doğru daha da fazla yol alan bu kesimler, emperyalizme bütünleşirken bölge gerici devletlerinin mali olanak sunmaları karşısında, tamamıyla karşı-devrime bağlanmaktadır. İşbirlikçi rejimlerin mali olanakları bir çok önder gücün satın alınmasında rol oynamak, bir çok radikal küçük-burjuva hareketlerinin sağa yanasmasında da işlevi büyüktür.

Kuşkusuz küçük-burjuva radikalizmin bölgede gelişmesi emperyalizmin tek taraflı statükosunun parçalanmasında önemli bir rol oynamış ve bağımsız devletlerin kurulmasına etkili olmuştur. Ekonomik yünden sınırlı da olsa bir kalkınmayı yaratabilmiş, yine milli kültürün gelişimini de sağlayabilmiştir. Ama bunlara rağmen, tüm bu gelişmelerin emperyalizmden tam bir kopuşmayı sağlamadığı ve bunu sağlamaktan uzak olduğu gerçeği de görüldü edilemez. Bazı istisnalar gözülse de son tahlilde bu güçlerin emperyalizme bütünleşmekten kaçınmadıkları yaşanan gerçeklerdir. Bu çerçevede içerisinde,

bugün adı en çok geçen ve neredeyse politika ve diplomasiye bir ekel durumuna getirilmek istenen Arafatçılığın tarihi rolünü daha iyi anlayabiliriz ve izah edebiliriz.

Daha başlangıçta Filistin direnişinin önderliğini ele geçiren Yaser Arafat'ın bir kişi olarak değil bölgede küçük-burjuva devrimciliğinin en seçkin ve önde gelen bir temsilcisi olarak değerlendirmek gerekmektedir. Arafat'ın şahsında her türlü tasfiyeciliği, uzlaşıcılığı ve hatta devrimle karşı-devrimin bütünleşmesini sağlamak isteyen ve yine bunun için de her türlü diplomatik-politik yöntemi kullanan, en ince yöntemlerden komplolara varana kadar bir çok uygulamaları geliştirebilen, küçük-burjuvazinin en gelişmiş bir temsilcisi olarak görülmelidir. 1960'lı yıllarda emperyalist statükonun parçalanması ve sosyalizmin ulusal kurtuluş hareketlerine sunduğu önemli desteklerden yararlanan Arafat, o küçük-burjuvazinin ikili karakterini; yani hem burjuvaziye, hem de proletaryayı yaşamasını en iyi biçimde uygulayarak, başvurduğu bir çok politik-diplomatik yöntemlerle de belli bir gelişme gösterir. Bunu en somut biçimi ile kendi kişiliğinde yaratan Arafat'ın uluslararası politikacılığı da emperyalizm ile sosyalizmin izdüşümünden başka bir şey değildir. İşte o büyük diplomatik-politikacılığın özü de budur. ancak bu şekilde rolünü oynadığı müddetçe Arafatçılıktan bahsedebilme ve onu tanımlayabilme olanğı bulunmamaktadır. Yani Arafatçılık böyle bir gelişmenin ürünü olarak ortaya çıkabilmiştir. O halde Arafatçılığı nasıl tanımlayabiliriz. Esas olarak kendi halkında ve yine bölgede, emperyalist sistem ile sosyalist sistemi, ulusal kurtuluşçulukla, işbirlikçiliği son tahlilde de burjuvazi ile proletaryayı yaşayan ve bunun bir dönem diplomatik politik alanda da sürdürüldüğü belli bir safhaya verilen addır. Bu dönem 1960'larla 80'ler arasını kapsar.

Eğer bölgemizdeki denge eskisi gibi sürüp gitsaydı; yine bölgede ulusal ve sınıfsal çatışmalarda bir değişiklik ortaya çıkmıyaydı; Arafatçılığın daha rahat koşullarda emperyalizmle uzlaşması da zor olmayacaktı. Fakat, gerek İsrailli siyonizminin bilinen özelliklerinden olsun, gerekse de Reagan'ın başa gelmesiyle birlikte bölgede artan karşı-devrimci kompo ve saldırılar olsun buna fırsat vermiyordu. 12 Eylül 1980'de Türkiye'de faşist askeri darbenin gerçekleştirilmesi, İran'a karşı Saddam'ın saldırılması ve bunların birleşik etkisi ile 5 Haziran 1982 İsrailli'nin Lübnan'ı işgali, daha o zamanda Arafatçılığın kaderini de belirlemekteydi. FKÖ'nün tarihi araştırılırsa bunun daha öncesinde dayandığı görülecektir; fakat 5 Haziran savaşının doğum sancıları çeken ihanetin doğumunu daha da kolaylaştırmıştır.

İsrailli'nin 5 Haziran'da Lübnan'ı işgal etmesi ardından yaptığımız değerlendirmeler de bu gelişmelere daha o günden değinmiş; Arafat sağıcılığın erkenden açığa çıktığını ve gizli uzlaşmacılığın savaşta tüm çıplaklığıyla kendisini ele verdiğini belirtmiştik. Şimdi, mevcut gelişmelere bakıldığında o zaman belirtilen görüşlerin her zaman daha fazla doğrulandığı görülmektedir. Bu gün Arafatçılığa karşı olan bir çok güç daha değerlendirmeye bile yapamazken, biz bu gerçekleri okura da sunduğumuz uzun değerlendirmelerimizde dile getirmiştik.

Aslında Arafat tüm planlarını ve gizli kapılar ardında yürüttüğü çalışmalarını, daha değişik koşullarda gündemleştirmek istiyordu. Fakat, İsrailli'nin Lübnan saldırısı buna erken doğum yaptırmış, tüm

planlarını da gün yüzüne çıkarmıştı. Arafat daha rahat gelişme ortamı bulsaydı; Filistin devrimine, başta silahlılandırma olmak üzere, bir çok olumlu özelliğini tasfiye edebilecek ve bu temelde Ürdün ile bir konfederasyon içerisinde emperyalizmle uzlaşma yoluna girecek, onun bölgedeki önemli bir dayanağını oluşturacaktı. İsrailli'nin Lübnan'a müdahalesi ve buna karşı gerek Lübnan sahasında gerekse Arap aleminde gelişen direnme, sonuçların daha değişik boyutlarda ve Arafat'ın aleyhinde ortaya çıkmasına yol açtı. Bugün Arafatçılığın sadece bir sağa sapma olmadığı, bir teslimiyet hareketi olduğu tüm açıklığı ile ortaya çıkmıştır. Emperyalizmin uşağı Ürdün monarşisi ile yaptığı ittifak ve bu ittifakın Mısır tarafından onay emmesi ve Camp-David istikametinde ilerlemesi ve tüm bu planların da Amerika tarafından onaylama noktasına gelmesi Arafatçılığın gerçeği yüzünü tüm çıplaklığıyla sergilemektedir. Adeta emperyalizme yalvarıncasına "Her şeyden vazgeçiyorum, yeterli beni kabul edin, görüşmelere alın" diyen Arafat'ın, sağa bir sapma olarak değerlendirmek bunununda ötesinde bir ihanet ve teslimiyet eğilimi olarak görmek gerekmektedir. Nitekim bugün içinde girdiği ilişki ve komplolarda bu gerçeği doğrulayan bir hayli bol örnek sunmaktadır. Başta, ABD emperyalizminin bölgedeki başlıca dayanakları olan Ürdün, Mısır ve bunların gizli ittifakları Suudi, Körfez Ülkeleri ile gelişen ilişkisi olmak üzere, yine karşı-devrimci blokun diplomatikliği yapması vb. gibi daha bir çok olay örnek gösterileceği gibi, Saddam, Hüsnü Mübarek, Kral Hüseyin vb. ile Arafat'ın yoğunlaşarak ortak görüşmelerde gözardı edilmemesi gereken olgulardır. Bununla da bölgede emperyalizmin önemli bir dayanağı haline gelindiği, gerçeği görülmektedir.

Görüldüğü gibi, Küçük-burjuva radikalizmi Arafat'ın şahsında emperyalizmin bir dayanağı haline gelirken, aynı zamanda bölgenin en gerici rejimleriyle bir işbirliğine yönelmekte ve geri durmamaktadır. İşte, böylece bir çok ülkede küçük-burjuvazinin oynadığı ve oynayabileceği rol Arafat'ın şahsında bir kez daha ortaya çıkmaktadır.

Suriye'nin bölgede ortaya çıkan konumundan yararlanan direniş güçleri Arafat'ın tüm kompo ve dayatmalarına rağmen, devrimci gelişmeyi bir dönem daha sürdürebilecek bir düzeyde gözükmeğetedirler. Bu gelişmeleri yeni bir dengeye ortaya çıkışı olarak değerlendirebiliriz. Daha 1982'ler sona ermeden biz bir çok gelişmeye o dönemde işaret etmiştik. Anti-emperyalist mücadelede Suriye'nin hızla bir önder konumuna yükseldiğini, buna rağmen bölgede kararsız bir dengeye mevcut olduğunu ve güçlerin birbirine üstünlük kurmaktan uzak olduklarını belirtmiştik. Özellikle bu durumun karşı karşıya duran Suriye ve İsrailli orduları açısından da böyle olduğunu ve her iki gücün de nihai bir savaşta bu dönemde girişimceceklerini vurgulamıştık. Özellikle de Suriye'nin bölgede UKH'lerinin gelişimi sağlanmadan, kendi politikasını denge aşamasına ulaştırmadan, İsrailli'ne ne bir savaş biçiminde çatışmaya ve ne de bir barışa yanasıyacağını ifade etmiştik.

Arafatçılığın teslimiyetine rağmen, onun yanı başında böylesi bir gelişme gösteren Suriye'deki durum, dikkatlice ele almakta ve onu kendi gerçekliği içinde değerlendirmek oldukça büyük bir yarar vardır. Yine bunun yanı sıra özelliklerini ayrıntılı ile ortaya koymak bunun yol açacağı muhtemel sonuçları görmek açısından da

gerekli ve kaçınılmazdır.

c) Yeni Dengeye Doğru İlerlerken, Yoğunlaşan Emperyalist Komplolar ve Suriye'nin Artan Rolü

Emperyalist çevrelerin başına kadar yansıttıkları gerçeklerden ve sosyalizmin yaklaşımından da ortaya çıktığı gibi, bölgede oluşacak yeni dengeye pratik önder gücü durumunda Suriye önderliği yükselmektedir. Başlangıçta ortaya çıkmayan bu özellik, 1980'lerden itibaren artan bir biçimde kendisini göstermektedir. Yine 1980'lerin ortasında bölgede meydana gelen gelişmeler, Suriye'nin anahtar bir role yükseldiğini pratik olarak gösterirken, emperyalist basın-yayın organları da yaptıkları değerlendirmelerle durumun bu yönde seyredeceğini göstermekteydiler. Daha şimdiden Lübnan sorununu çözümünde Suriye'nin tek ve belirleyici güç konumunda bulunması bu gerçeğin tesliminden başka bir şey değildir. Bunun yanı sıra, gerek İran-Irak savaşı ve gerekse Arap ulusal hareketlerinin bir çok sorunu Suriye'nin konumu dikkate alınmadan çözüme götürmez.

Suriye önderliği çeşitli sınıf ve tabakalara dayanmakla birlikte, esas olarak da küçük-burjuvazinin damgasını taşımaktadır. Bir yandan feodal-komprador güçlerin etkinliği kırılır, tekelleşme eğilimlerinin önüne geçilirken, devletçilik temeline kapitalizmin gelişmesi sonucu ortaya çıkan ekonomik, sosyal ve kültürel gelişmeler ortamında yaygın bir küçük-burjuva sınıfa oluşmaktadır. Bu küçük-burjuvazinin belirgin bir özelliği de, işçi ve köylülerle sağlam bir ittifak temeline gelişme göstermesidir. Köylülük olsun, daha henüz güçlü bir biçimde oluşmayan proletarya olsun; bugün Baas Partisi önderliğinde bir blok temeline devlete, toplumsal ve ekonomik gelişmelere damgasını vurmaktadır. Bugün Suriye yönetimi çok yönlü iç dengelere dayanmakta, özellikle de devrimci-demokratik karakterini pekiştirmeye çalışmakta; yine toplumun ezici çoğunluğunun çıkarlarını kendisinde uzlaştırmaya özen göstermektedir. Zaten rejime güç verende onun bu özelliği olmaktadır. O halde Suriye önderliğini salt küçük-burjuva bir önderlik olarak değerlendirmek; çeşitli sınıf ve tabakaların bir cephe hareketi biçiminde çıkarlarının somutlaşması bir gelişme olarak görmek; en azından bu günkü aşamada özelliğinin bu olduğunu iyice irdelemek gerekmektedir. Bu özelliklerini de dışarıya doğru yansıttığında, son derece usta bir anti-emperyalist politikayı, sosyalist sistem ve ulusal kurtuluş hareketleri ile ilişki içinde geliştirmektedir. Böylece de Suriye nüfusunun ve coğrafyasının çok ötesinde, bölge çapında siyasal ve askeri bir güce ulaşmaktadır. Arap ulusal hareketlerinin karmaşık sorunları da kendisini dayatırsa, yine Suriye önderliği bunu ne kadar az veya yoğun iradeyle karşılasa karşılansın böylesi bir konumu önümüzdeki dönemde daha yoğun bir biçimde yaşaması kaçınılmaz gözükmetedir.

Tüm bu gelişmeler ve mevcut durum irdelediklerinde Suriye için 3 yıl önce yaptığımız değerlendirmeler de doğru çıkmaktadır. Daha o zaman biz Suriye, Mısır ve Irak önderlerinde görüldüğü gibi emperyalizmle uzlaşmaya girecek mi? Sağa kayışı yaşayacak mı? vb. sorulara gerekli cevabı vermiş; bazı özümlü nedenlerden dolayı bunun mümkün görülmediğini ve en azından içinden geçtiğimiz süreçte bunun olanaklı olmadığını belirtmiştik. Ayrıca Suriye'nin içinde geniş

halk yığınlarına dayanması, dışta da anti-emperyalist karakteri ve bu politikanın halk tarafından onay görmesi vb. gelişmeler şimdilik emperyalizmle bir uzlaşmayı zorlaştırmaktadır. Bunların yanı sıra, emperyalizmin Lübnan'a dayattığı NATO planlarına karşı gösterilen direnmeye arka çıkması, Arafat'ın sağa kayışı gibi daha bir çok olay Suriye'yi, Filistin direniş hareketini destekleyen temel müttelik durumuna da getirmiştir. Bunlara birde Suriye'nin açık İsrailli işgalini yaşaması, bununla varolan derin ilişkilerinin varlığı, henüz İsrailli'le bir dengeye ulaşmaması, tüm bunları politikasının özü haline getiren Başkan Hafız Esad'ın kişisel konumuna eklenince, Suriye'nin mevcut devrimci-demokratik yapısını sürdürmesi kaçınılmaz olmaktadır. Bu gelişmeler ortamında rejimin bünyesinde uzlaşıcı ögeler bulunsada hakim olan yönün devrimci-demokratik ögeler olduğunu ve uzlaşmacı ögelerin bu dönemde başarılı olmayacağını 3 yıl öncesinden belirtmiştik. Ama aynı zamanda Suriye'nin bu konumu ve mevcut gelişmeler ortamında sonuç alıcı girişimlerde bulunmasının da beklendenmesi gerektiğini ifade etmiş; nihai çözüm içinde İran-Irak savaşının sonuçlarının ortaya çıkması gerektiğini vurgulamıştık. Eğer Irak Saddam rejimi yıkılır, Irak demokratik güçleri ve Suriye ile Irak, Irak'da uzlaşmaya dayalı bir demokratik rejimle birleşirlerse, bunların ittifakı İsrailli karşısında da bir dengeyi sağlayabilecek; buna birde Lübnan'daki gelişmelerin ilerici güçlerin lehine sonuçlanması da eklenince, dengeye giderek emperyalizm aleyhine bozulacağını ve hatta İsrailli'le açık bir savaş ile çözüme gitenin gündeme gelebileceğini ve bunun da ancak 1988'lerden sonra olabileceğini belirtmiştik.

İşte bugün yeni bir dengeye doğru gidiyoruz derken, bunları belirtmek istiyorduk. Bu gün Suriye yönetimi 3 yıl öncesinden daha fazla, gerek içte ve gerekse dışta konumunu güçlendirdi. Baas Partisi'nin 8. Kongresi parti ve devlet içinde, Suriye önderliğinin temsil ettiği gelişmelerin etkinliğini göstermekle birlikte, Hafız Esad'ın halkın desteği ile yeniden 7 yıl gibi bir süre daha cumhurbaşkanlığına seçilmesi konumunu son derece güçlendirdiğini işaret etmiştir. Aynı zamanda büyük zorluklarla da karşılaşsa Suriye'nin Lübnan'da uyguladığı politikasının başınıya doğru gittiğini görmekte; yine Filistin direnişine karşı takındığı tutum bir çok yönde eleştirilse bile, son tahlilde anti-emperyalist bir doğrultuda desteklenmesi anlamına geldiği, Filistin Selamet Cephesinin kurulmasında oynadığı rolden de ortaya çıkmıştır. Bunlara ek olarak, İran'la yürüttüğü ittifak, henüz Irak üzerinde kesin bir sonuç vermede de, Irak'ın emperyalizme kolay kolay terk edilemeyeceği ve bunun zor bir ihtimal olduğu, sonuç alınana kadar çekişmelerin de sürüp gideceği görülmektedir.

d) Yeni Denge ve Tarafların Mücadelesi

1985'e gelindiğinde mevcut gelişmelerden tam bir sonuç alınmış da olsa, dengeye anti-emperyalist güçlerin aleyhine de, dönmediğini görmekteyiz. İşte tam da bu noktada Arafat'ın dramı başlamakta, esas rolü açığa çıkmaktadır. Arafat 1985'te bölge düzeyinde sağlanacak bir uzlaşma ile, Filistin meselesini de tasfiyeye götürmek istiyordu. Buna karşı Suriye'nin direnmeci ve karşı koyma tavrı olmasaydı; bu planın başarı kazanma şansı vardı ve dolayısıyla da Filistin ulusal hareketi boğulmakla kalmayacak, bölgede emperya-

nılmaz olmakta ve özellikle çatışmanın odakında yer alması itibarıyla de bu vazgeçilmez bir duruma gelmektedir. Yeni dengeye doğru yönelirken, bu rolün daha da açığa çıkacağı ve giderek belirginlik kazancacağı şimdiden bir çok özelliği ile görülebilmektedir.

f) Yeni Denge ve Kürdistan UKM'nin Belirginleşen Rolü

Yeni dengeye doğru ulaşırken Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin yüklenecisi rolün 20 yılı yakındır Filistin direnişinin bölgenin batısında, Lübnan, Ürdün, Filistin, Suriye'de oynadığı role benzeceği şimdiden belirtilebilir. Nasıl Filistin Ulusal Kurtuluş Hareketi, bu sahada bir çok gelişmenin kaynağında yer almışsa, Kürdistan'ın da doğu'da İran-Irak çatışmasının yanı sıra, gerek emperyalist sistemin, gerekse de sosyalist sistemin bu alandaki çatışmasında kilit bir işlev görmeye aday olduğu söylenebilir.

Mevcut durumda, bölgede emperyalizmle sosyalizm ve ulusal kurtuluş hareketlerinin birbirlerini dengelediği bir çerçevede söz konusudur. Küçük-burjuva radikalizminin yetmezliğe düştüğü, bir kısmının emperyalizmle uzlaşmaya gittiği, geriye kalanlarının da önderlik konularını yitirdikleri bir gelişmedir bahsedilebilir. Küçük-burjuva akımlar her ne kadar kendilerini sosyalist ve devrimci etiketlerle gizlemeye çalışsalar da, sergiledikleri pratiklere göre yüzleri açığa çıkmış ve önemli oranda teşhir ve tecritleri gerçekleşmiştir. Yine reformist-revizyonist ve sosyal-şoven karakterlerini gizleyemeyekçe duruma gelen klasik komünist partileri de, bırakalım bu gelişmeleri ileri doğru götürme, eskiden beri yürüttükleri burjuva kuyrukçuluğunu devam ettirmekte ve bu yönleriyle de ileri gelişmelerin önünü tıkamaktadırlar. Geçmişte mili-burjuvaziye içine girilen bir ittifak bu dönemde de sürdürmek isteyen klasik komünist partileri; mili-burjuva diye tabir ettikleri kesimlerin bugün sınıf yapıları gereği işbirlikçi karakterlerini daha da geliştirmiş olmalarına rağmen, bunlarla ilişki aramakta ve geliştirmekte sakınca görmekte ve gericiğin devrimci hareketi engellemeye tehlikeli bir kanadı haline gelmektedirler. TUDEH, TKP ve İKP'nin tarihlerinin en olumsuz dönemini yaşadıkları mevcut konularından ortaya çıktığı gibi, varolan yönelimleri de bunu sergilemektedir.

Böyleşi bir ortamda yeni dengeye doğru giderken, başta Kürdistan'da olmak üzere, bölge genelinde marksist-leninist hareketler ve ilericiler devrimci güçlerin güçlü bir temelde devreye girmelerinin zorunluğu da kendisini dayatmaktadır. Gelişmelerin devrimci bir doğrultuda ilerleyebilmesi için, bu güçlerin etkinlik sağlamları başta gelen koşuldur. Bunun için de her zamandan daha fazla bugün, ulusal kurtuluş, ilericiler-demokratik ve sosyalist hareketler içinde uzlaşılaşığı, teslimiyete ve sosyal-şovenizme karşı mücadeleyle sürekli kılmak ve güçlendirmek vazgeçilmez bir duruma gelmiştir.

Her ne kadar Kürdistan'da ilkel milliyetçi ve reformist küçük-burjuva güçler, böylesi bir rolün oynanmasının gerisinde, bunun için gerekli olan ideolojik-politik gelişmeyi yaratamayacak bir konumda bulunsalar da; yine İran-Irak savaşında tarafların taktik yedeği düzeyine de düşseler, bu çatışmaların yaratacağı çatlaklardan devrimci-direniş mücadelesinin doğuşu kaçınılmazdır. Irak'ta Saddam aleyhtar bir yönetimin ilericiler-demokratik temellerde oluşmasının Güney Kürdistan'ın devreye gir-

mesi ile mümkün olabileceği ve bu olmadan da böylesi bir gelişmenin imkansız olacağı daha şimdiden görülmektedir. O halde, bunun da ancak Güney Kürdistan'da mevcut ideolojik-politik önderliğin kendisini yenilemesi ile, ya da bu önderliğin aşılması ile olanaklı olacağını da belirtilebilir. Bölge dengesi de bu doğrultudaki bir gelişmeyi zorunlu kılmaktadır. Bunlar üzerinde yoğunlaşan çatışmaların bunu daha da hızlandıracağı, özellikle de Irak üzerinde savaşan güçlerin, Arap ve Kürt güçlerinin ilericileri doğrultuda gelişme gösterme konusunda uyacakları ve giderek zorlayacakları da görülmektedir. Eğer bu güçler de bir anlamda zorunlu kalarak, çıkarları gereği de bu gelişmelere ayak uydururlarsa, yakın bir dönemde birleşik güçlerin ittifakı ile sonuç alınması mümkün olabilecektir. Nasıl ki, Lübnan'da Suriye, Filistin, Lübnan ilericileri doğrultuda bir ittifak oluşturmuşsa, Irak üzerinde de Suriye, İran, Kürt ve Arap ilericileri güçlerinin bir ittifakının doğması kaçınılmaz görülmektedir. Madem ki bu güçler, dengeli lehlerine çevirmek istiyorlar, o halde kendileri aralarındaki ilişkileri de geri plana itmeleri gerekmektedir. Ne İran'ın yalnz ordusuna dayanarak islami bir cumhuriyeti Irak'a dayatması, ne de Suriye'yi esas alarak Saddam aleyhtar Baas'ın sol kanadının iktidarı tek başına alması mümkün değildir. Lübnan sahasında görüldüğü gibi, ancak çeşitli milli, dini grubun uzlaşması ile belli bir çözüme gidilebilir. Bu anlamda da başta Kürt ve Arap ilericiler demokratik güçlerinin işbirliği temelinde ulusal demokratik bir cepheye bir araya gelmeleri ve bunun Suriye ve İran tarafından da destek görmesi ile bir ölçüde diğer ilericiler Arap güçlerinin çıkarlarıyla da belli bir uzlaşma çerçevesinde uzun vadede de olsa sonuca gidilebilir. Önümüzdeki dönemde de gelişmelerin doğrultusunun kaçınılmaz olarak bu yönde olacağı bir çok özelliğiyle daha şimdiden görülebilmektedir. Her ne kadar İran rejiminin yapısından kaynaklanan bazı engeller, böylesi bir oluşumu zorlaştırmaktaysa da, İran rejimi de Saddam karşısında daha fazla güç duruma düşmemek için bu çözüme yanaşacak ve kabul etmek zorunda kalacaktır. Bunun dışında başka bir çözüm yolu gözükmediğinden, en azından belli bir süre de olsa mevcut güçlerle ittifakı esas alarak sonuca gitmek isteyecektir.

1985'lerden itibaren Irak üzerinde gelişmeler daha da hızlanılabilecek ve giderek bu saha üzerinde devrim ile karşı-devrimin yoğun bir çatışması gündeme girecektir. Suudi'nin bu gelişmeler ortamında yeniden devreye gireceği ve Lübnan benzeri bir politikayı bu alanda da geliştirmek isteyeceği görülmektedir. Suudi Dışişleri Bakanı'nın İran gezisi bunun açık bir kanıtıdır. Suudi'nin bu sahada başlatmak için büyük mali gücüyle İran ve Suriye üzerinde de oynayacaktır. Bu plan, baştan kazanabilir mi? Daha şimdiki kadar Irak'ı destekleyen Suudi, bu tavrından vazgeçebilir mi? Bu konuda şimdiki kesin bir şey söylenemez de, böylesi bir politikayı geliştirebilir. Bunun uygulanması sonucu belli bazı ilimli gelişmeleri ve çözümleri gündemleştirilebilir. Ama bir yandan bölgesel ve evrensel ilişkilerin bu zeminde yoğunlaşması ve diğer yandan da İran'ın uzlaşmaz tutumu varlığını koruduğu Suudi'nin bu planının fazla başarı şansı bulunmamaktadır. O halde, görüldüğü gibi, esas gelişmenin yönü, Saddam rejimine karşı daha uyumlu ve güçlü bir ittifakın gerçekleştirilmesi ile devrim güçleri lehine olabilecektir. Bölgede mevcut gelişmelerin bu doğrultuda olacağını da belirtmek ger-

çekçi bir tutumda da teşkil etmektedir.

İşte bu gelişmeler ortamında Kürdistan devriminin oynayacağı rol de açığa çıkmaktadır. Biz bu konuya 3 yıl önce de parmak basmıştık. Gerçekleri kavrayamayan küçük-burjuva iflah olmazları, bizi "devrimi bir günde Filistin'den Kürdistan'a taşıamak" suçlayarak, "bu alana sığınmamıza bir kılıf oluşturduğumuzu" söylemekteydiler. Gelişmelerin de gösterdiği gibi, kafa karışıklığının bir hayli ilerlediği bu iflah olmazlar takımı gerçekleri göremeyecek kadar kör bir durumdadır. Devrimci gelişmelerin ana merkezi bu alana kayarken, bunu tespit etmenin de öyle dahiyan bir zeka gerektirmediği açıkken, kupturlardan gelişmeler bakan bu iflah olmazların gerçekleri görmemesi doğal kabul edilebilir. Ama gelinen noktada hala bu tavrından diretmemenin bir anlamı olmadığı da açıktır. Yine Kürdistan'ın 1985'te bölgesel ve uluslararası planda bu gelişmelere ağırlığı koyduğu açık olarak görülmektedir. Belki küçük-burjuva iflah olmazlarının tercih ettikleri Avrupa çözümlerinin penceresinden gelişmelere baktıklarından bunu anlamakta zorluk çekecektir. Çünkü, onlar her şeylerini 88'lerde demokrasinin geri gelmesi ile yeniden parlamentere seçmelerini milletvekili adayı olmaya hasretmişlerdir. Deve kuşu misali kafalarını kuma gömerek, illahi de kendi çözümleri içinde bir gelişmeyi görmek istemekte, her şeyi kendi kafalarından göre canlandırmaktadırlar. Bay Burka'yın şimdiki marksist tavrı bir işbirliği içinde olduğu Celal Talabani bile, yeniden Saddam'dan kuyupur ve direniş saflarına geldiğini açıklıyor ve eylemlerini yoğunlaştırdığını ifade ediyor. Eğer bu tavrı devam ettirilirse, mücadelemiz açısından olumlu bir tutumu oluşturacağı açıktır. Yine bunun çok önceden belirttiğimiz görüşlerimizin doğrulanmasının da bir kanıtını teşkil ettiği de ortadadır.

Bütün bunlar, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin başına örölme istenen Arafatçılık benzeri bir oyunun, onun Kürt akrabaları Kemal Burka'lar tarafından uygulanmak istemesinin de tutmadığını göstermekte, dolayısıyla emperyalist planların da boşa çıkarıldığını kanıtlamaktadır. Bunun yerine objektif anlamda güçlü olmasa da ulusal direnişçi bir konumun geçtiği de görülmektedir. Esas olarak da bu akımdan, PKK'nın baştan beri öngördüğü bir gelişme olduğunu da teslim etmek gerekmektedir. Irak sahasında devrimci-demokratik çözüm, Kürdistan'daki direnişin ağır etkisi altında gelişme alanıdır bulabilecek ve ilericiler ulusal direnişçi konumda bulunacaktır. Mevcut güçler, eskinin uzlaşıcı konumunu terk ederek ilericiler olmayan otomoni talebini aşabileceklerdir. Otomoni talebi ile yetinilebile bunların ancak devrimci-demokratik bir iktidara bağlanması temelinde ilericiler bir anlam ifade edeceği gözönünde bulundurularak, gelişmeler daha olumlu bir zemine oturtulabileceklerdir. Şimdiden bu oluşumların bir çok belirtisinin ortaya çıktığı söylenebilir. Bu çerçevede de yeni oluşacak dengede Kürdistan'da oynanacak rol, kesin belirleyici ve tarihi bir özelliğe sahiptir.

Kürdistan'ın tarihini hiç bir dönemde bölge politikasında oynamadığı bir rolü bugün mevcut gerçeklikler ortamında oynamasının koşulları doğmuştur. Bölgede çatışmalı ortam yaratmış çatlaklardan fıskırlarak, gelişme alanı bulacak olan KUKH'nin şimdiki kadar kendisine yoğun bir biçimde hakim olan işbirlikçi güçleri zayıflatarak, ilkel milliyetçiliğin ve reformist küçük-burjuvaların dar görüş açılarını yırtıp,

onları aşarak, ulusal direnişçi ideolojisi ve politikası temelinde yeniden etkinleşip rolünü oynayacağı kesindir. KUKH mevcut güç dengelerinden, bunlar arasındaki ilişki ve ilişkilerden ustaca yararlanmasını bilirse, geçmişte yetersizliği her yönüyle açığa çıkan ideolojik-politik önderliğin olumsuz konumunu aşabilirse, yine uzlaşıcı ve tasfiyeci konumlarını bu güçler terkederse, taktik yedeğe bir güç olmaktan çıkarak, bunu modern bir UKH'ne dönüştürmeye göze alabilirse veya bu olmazsa yeni güçler bir temelde ortaya çıkabilirlerse, yeni denge ortamında Kürdistan'ın oynayacağı rol devrimci ulusal kurtuluşculuk biçiminde olacaktır. Bu gelişme, bağımsız bir devlete yönelebilir mi? Yönelemez mi? Bundan daha önemlisinin de bağımsızlık doğrultusunda bir ulusal kurtuluş hareketinin yaratılacağı gerçeği olduğu açıktır. Yine bu çerçevede, emperyalist sisteme ve işbirlikçilerine karşı daha kararlı durarak, dayatılan tasfiyeciliği, uzlaşımacılığı aşarak, ister emperyalist sistemin isterse de sosyalist sistemin Irak üzerinde yürüttüğü politikasını dolaylı bir yansıması olan otomoni dar çerçevesini yıkabilecek. Ayrıca, sosyalist ülkelerin yetersiz ve doğru olmayan ve bu alanda da İKP tarafından uygulanan sosyal-şoven, revizyonist ve inkarcı bir karakterde olan politikalarının da giderek aşılmasının kaçınılmaz olduğu bir aşamaya doğru da gitmekteyiz. Tüm bunlara bağlı olarak, iş çatışmaları önenebilir, bunun yerine ilişkiler uzlaşma tabanlı ve hatalar telafi edilecek, ulusal kurtuluşçu bir atılıma yönelebilebilir, Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi, bölgenin en radikal ulusal kurtuluş gücü haline de gelebilecektir. Böylesine bir güç ulaştığında da KUKH'si bölgedeki ilericiler-devrimci güçlerin ve radikal yönetimin sağlam bir müttefiki olabilecek, dolayısıyla bazı güçlerin ulusal baskıcı karakterleri daha açığa çıksa da, bu rolünü oynayacak ve sonuç almasını bilecektir. Emperyalist sistem içinde, soruna çözüm getirme çabalarına karşın, bağımsızlık çizgisi her zamankinden daha fazla gücünü ve kuvvetini ortaya çıkaracaktır.

Bağımsızlık çizgisinin yılmaz savaşçı olan PKK, böyle bir önderlikçi ortaya çıkarılması için baştan beri harcadığı çabalarını, bugün UKC ile taçlandırarak, daha da geliştirmektedir. Her ne kadar UKC'si daha örgütlenmesinin başında da olsa, yine kendisini sadece Kuzey Kürdistan'la sınırlamış da olsa, ERNK'nin ideolojik-politik etkisinin özelde tüm Kürdistan'da, genelde de bölge çapında önemli bir politik çizgi olarak yansıyacağı ve halk hareketlerinin geliştirilmesinde belirleyici rollerden birisini oynayabileceği açıktır.

Hiç şüphesiz PKK ve önderliklerindeki ERNK'de bazı yetersizliklerinden, tecrübe eksikliği ve olanaklarının azlığından da olsa, henüz istediği rolü oynayabilecek bir düzeye ulaşamamıştır. Fakat, önümüzdeki dönemde dayandığı doğru ideolojik-politik hat temelinde bu noksanlıklarını hızla telafi ederek, doğru taktiklerle bu hattı adım adım pratiğe geçirebilecek ve tarihi rollerini oynayacaklardır. Önemli olan doğru bir politik hatta dayanmaksızın ve bu da PKK ve ERNK'de mevcutsa, o halde bu rolü oynamak için hiç bir nedenle olamayacağı da açıktır. Önümüzdeki dönemlerde işbirlikçi güçlerden tutalim radikal-yurtsever bir çok güce varana kadar, bunları temsil eden örgütler çıkabilecek gibi, halen var olan bir çok güç de varlığını koruyabilecekler. Bunların güçlü, gelişme alanları, düzeyi, ideolojik-politik perspektifleri kendilerine has özellikler taşıyabilecektir. Ama hemen

belirtelim, ifadesini PKK ve önderlik ettiği ERNK'de bulan ve esas olarak proletaryaya dayanan ve Kuzey Kürdistan'ın geniş coğrafya, nüfus ve gelişmiş sosyal yapısını temel alan önderlik; tüm bu karmaşık yapıya güçlü bir ideolojik-politik etkiyle bulunarak, bu güçlerin ve örgütlerin olumsuzluklarından arınmalarına, olumlu konumlarını da sürdürmelerine gerekli katkıyı sağlayacak ve bu konuda elinden gelen her türlü çabayı da gösterecektir. Şimdiki kadar yürütülen faaliyetlerden henüz tam işlediği bir sonuç alamamış da olsa, doğru bir temelde geliştirdiği ikili ittifakları fazla aceleyle getirmeden, bazen kırılıp köküllerinden de umutsuzluğa kapılmadan, esas olarak politikasında da ifade edildiği gibi ERNK'yi Kuzey Kürdistan'da geliştirirken, tüm Kürdistan genelinde bir Ulusal Kongre'nin geliştirilmesi hazırlık ve çalışmalarında geri durmayacaktır. ERNK geliştikçe Kürdistan Ulusal Kongresi'nin toplanması da giderek gündeme gelecektir. Böylece, Kürdistan Ulusal Kongresi, devrimci bir çerçevede içine oturtulabilirse, KUKM yasal ve meşru bir kaynağa kavuşarak, yeni dengeyi geliştirme seçkin bir yer tutacaktır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin böylesine yasal bir organa kavuşması, mevcut iş çatışmalarının çözümünü kolaylaştırırken, bağımsızlık temelinde, bölgesel ve uluslararası düzeyde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Problemini ilericiler-devrimci güçlerin lehine bir sonuca da ulaştırabilecektir. Yine, Kürdistan ulusal gerçekliğine dayatılan her türlü bağımlı işbirlikçi politikaların reddini isteyerek, uygun taktiklere de başvurup, kendi politikasını adım adım hayata geçirecektir. Bunun için de, giderek kendi yürütme organlarını da oluşturacak ve pratikte bir işlev görmesini de sağlayacaktır. Bugün, bu sorunları teorik düzeyde koyuyorsak mevcut gelişmelerin de gösterdiği gibi daha ileride bunlar gerekecektir ve bizzat pratik yürütme organları düzeyine çıkabileceklerdir. Dolayısıyla da, kendisini Kürdistan halkının kurtuluş mücadelesine adanmış, yurtsever ve demokratik diyen herkes, mevcut dengeyi sağlıklı bir değerlendirmeye tabi tutarak, bunun KUKM'ne sağladığı olanakları ve dezavantajları görmeli; bununla da kalmayarak bu ortamdaki bağımsızlık savaşının geliştirilmesi için yararlanmaya ve üzerine düşeni yapmaya büyük özen göstermelidir. Basit örgütsel çıkarlar, geçmiş olumsuzluk ve iflah olmazlıklar öne çıkarılarak, böylesi bir görevden kaçınılamaz. Bu nedenle, tüm olumsuzluklar bir yana bırakılarak, hiç bir kişisel alınganlıklar, küskünlükler kapılmadan, mevcut olumsuzluklar da abartılmadan bu görevlerin gerekleri yerine getirilmelidir. Açık ki, bunun da Kürdistan halkının bağımsızlığı doğrultusunda yerine getirilmesi gerektiği üstü örtülemez bir gerçek olarak ortadadır. O halde, geçmişte çok sık denenen ve bugün de bazı güçler tarafından gözü kara bir biçimde sürdürülen, Kürdistan halkının gerçek kurtuluşunu kendi çıkarlarına bağlama politikasından vazgeçilmeli, halkın özgücünü çarçur ve inkar eden bu gibi başka güçlerin yedeğine bağlanmak isteyen yaklaşımlar terk edilmeli; ve bu uygulamalara önderlik eden ilkel-milliyetçi ve küçük-burjuva güçleri de bunları aşmalı; eğer bunu yapamıyorsa burjuva yurtseverliğine karışık olarak bile, bunu radikal bir milliyetçilik temelinde yapmalıdır.

Geçmişte Kürdistan'ın çeşit parçalarında yürütülen KDP geleneğini, 75'ler sonrasında da YEKL

Devamı Syf: 23'te

ORTADOĞU VE DÜNYA

2 Haziran 1985'te Yunanistan'da yapılan erken genel seçimlerde, iktidar Partisi PASOK, oyların %46'ya yakın bir bölümünü alarak ezici bir çoğunlukla yeniden iktidar oldu. Buna diğer sol partilerin aldıkları oy oranını da eklersek, toplam sol potansiyel %60'a varan bir seçmen gücüne ve halkın desteğine sahip oluyor.

Yunan halkı, Osmanlı Türk sömürgeciliğine ve yerli işbirlikçilerine karşı hiç bir dönemde boyun eğmeden daima direnen, bağımsızlığı her şeyden üstün tutan, yabancı boyundurluğu kabul etmeyen onurlu bir tarihe sahiptir. Bilindiği üzere Balkan halklarının Osmanlı feodal sömürgeciliği tarafından işgal ve istilaya uğradıktan sonra; bir avuç işbirlikçinin dışında tüm sınıf ve katmanları, yabancı boyunduruğa karşı daha ilk günden direnmiş, kendi örgütlenmelerini ve silahlı birimlerini yaratmış ve bunu diğer Balkan halklarının mücadelesi ile bütünleştirmiştir. Yine Osmanlı feodal kliğine karşı Türk toplumu içinde gelişen hareketleri desteklemiş ve aynı dönemde Osmanlıların Balkanlar'da kurumsallaşmaya yönelik merkez seçtikleri önemli alanları, sömürgeci yapıya karşı direniş sahaları haline getirmişler. Böylelikle hem kendi halkının bağımsızlık mücadelesine ve hem de Türk sömürgeciliğine karşı direnen diğer halkların mücadelesine önemli katkıda bulunmuşlardır. Nitekim yüzyıllarca süren mücadelesiyle bağımsızlığını elde etmesinin ardından, yabancı güçlerin yerli usakları vasıtasıyla ülkesi üzerinde egemenlik sürdümesini daima büyük bir onursuzluk olarak kabul etmiş ve her seferinde yüzbinlere varan vatan evladının kanını oluk oluk akıtarak direnmiş, ulusal onurunu titizlikle korumuştur.

Aynı soylu direniş geleneğini Hitler faşizminin usakları vasıtasıyla II. emperyalist paylaşım savaşında giriştiği işgal hareketine karşı da göstermiştir. Bu dönemde Balkanlar'ın stratejik bir konuma sahip olduğu bilinmektedir. Sovyetler Birliği'ndeki sosyalist insanın en güçlü etkisini bu halklar da yaşamaktadır. Hemen hemen tüm Balkanlar'da devrimci gelişmeler karşı işbirlikçi faşist yönetimler işbaşına getirilmiş ve bu yönetimler faşist Hitler orduları adına komşu halklara karşı saldırılar düzenlemişlerdir. Yabancı boyunduruğa karşı böyle soylu bir tarihe sahip olan Yunan halkı, Hitler faşizminin bu usakları tarafından geliştirilen işgal hareketine karşı direnmiş, kendi halkının ve komşu halkların faşizme karşı mücadelesinde onurlu görevini yerine getirmiştir. Aynı geleneği 1967'de ABD emperyalizminin tezgahladığı faşist Albaylar Cuntasına karşı da sürdürmüştür. Bu direniş, bazan elde silah dağların doruklarında, şehir sokaklarında çatışmalar biçiminde gelişti; bazen de son seçim örneğinde görüldüğü gibi kullandığı oylar vasıtasıyla oldu.

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere saldırgan NATO çevreleri, Yunanistan halkının iradesini ve çıkarlarını temsil etmeyen, daha çok Pentagon'da saptanan politikaları uygulayacak olan işbirlikçi sağcı çevreleri, çeşitli seçim sahtekarlıklarıyla iktidar yapmak için

çok büyük çabalar sarfetti. Tüm emperyalist propaganda araçları, kamuoyunu etki altına almak için

Yunanistan Halkı Seçimlerde Muhafazakar Partilere Güçlü Bir Şamar İndirdi

gerici sağ çevrelerin lehine haberler ve yorumlar yayınladılar. Bu konuda söz konusu merkezlerin ajans ve çevrelerine gerici sağ'ın propagandası için önemli çabaların harcadığı besbellidir. Sadece Amerikan ajansı "Sawyer" Amerikan Mitsotakis'in seçim propagandası kampanyasının güçlü geçmesi için özel olarak muazzam miktarda para hazırlamış ve hizmetine sunacağını belirtmiştir. Faşist Türk devlete de bir yandan Batı Trakya'daki azınlık Türk seçmenlerin oylarını sağcılara kaydırtmak için çeşitli girişimler yaptırırken, diğer yandan da faşist rejimin başbakanı Özal vasıtasıyla adeta tehdit ederdence eğer PASOK yeniden iktidara olursa "gerginlikler artar, çatışmalar çıkabilir" biçiminde açıklamalar yaptırılarak, Yunan halkının gerçek iradesi baskı altına alınıp, oyların sağ'a kaymasına çalışılıyordu. Zira Papandreu'nun dış politikasında, özellikle Türkiye'yle ilişkiler ve Kıbrıs'ın geleceği konusundaki tavizsiz tavrı, faşist rejimi rahatsız ediyordu. Bu nedenle seçim öncesi süreçte Papandreu ve PASOK'a karşı açık bir kampanya yürütülürken, Mitsotakis ve Yeni Demokrasi Partisi'nin yönetime gelmesi TC ve NATO için yararlı olacağı belirtiliyordu. Bu konuyu bir yabancı yorumcu şöyle dile getiriyordu: "Yunanistan dış politikasında Türkiye'yle ilişkiler ve Kıbrıs'ın geleceği tartışılmalı bir sorun olarak kalıyor. Eğer Yeni Demokrasi'nin zaferinin kesin olduğu konusundaki hararetili ve inançlı bir savunucusundan bahsedilecekse; hiç kuşkusuz ki bu Türkiye olacaktır. Zira Mitsotakis, Özal yönetimiyle koşulsuz görüşmeleri başlatacağına söz veriyordu. Daha da ötesi onun, Türk başbakanıyla gizli temaslardan söz ediliyordu. Ancak Papandreu, kararlılığını sürdürdü: Yunan ve Türk halkları arasında hiç bir sorun yoktur. Ne var ki, Kıbrıs'ın önemli bir kesimi Türk ordusunun işgali altında bulunduğu ve Ankara'nın uluslararası antlaşmalarla çözümlenen Ege'ye yönelik taleplerini sürdürdüğü, iki yönetim arasında diyalogun olması mümkün değildir."

Papandreu'nun bu tavizsiz politikası çatışmalar doğuracağı gerekçeyle faşist Türk rejimine göre; Yunan halkı NATO ve TC'nin dayat-

malarına boyun bükmedi.

Fakat tüm bunlar tutmadı. Yunan halkı, bağımsızlığı ve demokrasiyi tercih etti. Zaten PASOK da halkın bu özelemlerini propaganda ve ajitasyon düzeyinde dile getirdiği için destek buldu. Eğer PASOK,

seçim kampanyasında dile getirdiği vaatlerini adım adım gerçekleştirirse halkın desteğini giderek daha da artan bir oranda alacaktır. Ama, "ne de olsa benden başka sol alternatif yok, oyları her zaman alırım" deyip de vaadettiklerini

yerine getirmezse halk verdiği desteği geri çekecektir. Zira halk, yaratıcıdır, inanılmayacak koşullarda en güçlü alternatifini oluşturacak öncü güçlerini çıkarır.

Andreas PAPANDREU önderliğindeki PASOK iktidarı, içte ve özellikle de dışta önemli politik sorunların yanı sıra, ağır ekonomik sorunlar da beklemektedir. Faşist Türk devletin tüm bölge halkları açısından olduğu gibi Yunanistan ve Kıbrıs'a yönelik tehditleri daha da artacak. ABD emperyalizmi ve NATO, asker-sivil, faşist-liberal muhafazakar karmalı güçleri içte kışkırtmaya çalışacak ve Türk devletinin tehditlerinde daha da cüretkar davranması için gizliden her türlü desteği sunacaktır. Ekonomik bunalımı derinleştirmek için gizli-açık ambargolar uygulayarak Şili örneğinde görüldüğü gibi bir çöküntü yaratmaya çalışacaktır.

Her ne kadar Yunan gerici sağ'ı halkın ve demokrasi güçlerinin devamı Syf: 23'de

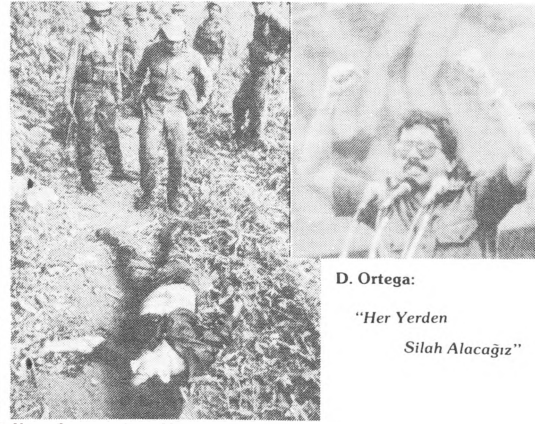
ABD'NİN YENİ KOMPOLARI DA TUTMAYACAKTIR

Dünyanın bir çok alanında sosyalizmin ve ulusal kurtuluş hareketlerinin lehine ortaya çıkan gelişmeler, başta ABD olmak üzere, bir bütün olarak emperyalist sistemi ciddi bir şekilde rahatsız etmektedir. Özellikle son yıllarda emperyalizmin tüm provakatif ve saldırgan dayatmalarına karşı siyasal arenadaki önemli dönüşümler sürmektedir. Bu olumlu dönüşümlerin en köklü geliştiği, devrimci odakların en fazla yoğunlaştığı alanlarda emperyalizmin kompoları daha da hız kazanmaktadır.

Eğer son dönemlerin bu gelişmeleri dünyanın değişik alanlarına göre kısaca karakterize edilirse, söz

devam eden müdahale, karşı-devrim çetelerinin açıkça desteklenmesi ve saldırılması ile sürmektedir. Ve son olarak geçtiğimiz günlerde ABD Temsilciler Meclisinde; Nikaragua'daki Sandinista yönetime karşı savaşa karşı devrimci çaplılarına 27 milyon dolarlık yardım verilmesi onayladı. Halkın etkin desteğine sahip Nikaragua yönetimi Devlet Başkanı D. Ortega, dış gezilerinde bulunarak mevcut konumunu güçlü ve somut bir uluslararası destekle pekiştirmeyi hedeflemekteydi. Ayrıca televizyonda yaptığı konuşmada Ortega, Amerikan Senatosu ve Temsilciler Meclisinin ayrı ayrı aldığı kararları

Cumhuriyetine, Güney-Batı Afrika Halk Örgütü (SWAPO)'ne ve diğer ulusal kurtuluş hareketlerine karşı; Güney Afrika ırkçı rejimi vasıtasıyla ve bölge gerici mihraklarını destekleyerek sonuca ulaşmaya çalışmaktadır. ABD, son günlerde bu saldırgan politikasına yeni adımlarını ekledi. Angolaya karşı UNITA'nın Angola'daki bir üs'sinde Nikaragua; Kamboçya, Afganistan, Küba vb. ülkelerin karşı-devrimcileri bir araya gelip, ABD organizatörlüğünde bir toplantı düzenlediler. Toplantının ardından yayınlanan deklarasyonda sözümona bir "demokratik enternasyonal" oluşturulduğu belirtiliyordu. Dikkat edilirse katılan karşı-devrimcilerin ülkelerinin kimliklerinden bile devrimci dönüşümlerin son dönemlerde ağırlıklı olarak güçlendiği ve geliştiği sahaları oluşturdukları görülecektir. Ve bu toplantıda ABD Başkanı R. Reagan, gönderdiği özel mesajında, "sizin amaçlarınız, bizim amaçlarımızdır" demektedir. Ve hiç şüphe yok ki, bu amaçlarını gerçekleştirme doğrultusunda da en etkin desteği sunmaktan geri durmayacaktır. Böylelikle tek tek kendi halklarına karşı desteklenen karşı-devrimciler, Washington tarafından tek bir blokta birleştirilerek, gelişen ulusal kurtuluş hareketleri ile halkların bağımsızlığına ve egemenliğine karşı provakasyonlarını arttıracaklardır. Bunun en açık örneği daha toplantının hemen ardından Güney Afrika ırkçı rejiminin, gerilla "yuvalarını temizlemek için" Botsvana'ya gerçekleştirdiği saldırıdır. Gerilla hedeflerini yok etmeye yönelik olduğu açıklanan, saldırıdan da anlaşılmalıdır ki, bu tür saldırı ve kompolarda daha değişik alanlarda da devam ettirilecektir. Ancak şurası da açık bir gerçektir ki, örnek alınacak olan başta, Küba halkı olmak üzere, halkların bükülmeden iradesi olacaktır. Yine bilmelidir ki, karşı-devrimin saldırı ve kompolarına karşı bölge halklarının sıkı bir dayanışma içerisinde geliştirdiği direniş, emperyalizmin kompolarını boşa çıkarırken, aynı zamanda bağımsız ve özgür bir gelişmenin temelini de oluşturabilecektir.

D. Ortega:

"Her Yerden Silah Alacağız"

Karşı Devrimcilerin Yaptığı Bir Katliam

konusu saldırılar da daha iyi anlaşılacaktır. Latin Amerika'daki siyasal gelişmeler, Küba sosyalist devriminin mevelerini güçlendirmesi ve Nikaragua anti-emperyalist halk hareketinin zaferiyle tanımlanabilir. Buna bir de Salvador halkının faşist diktatörlüğe karşı gelişen mücadelesini eklemek mümkündür. ABD emperyalizmi, dün Küba Devrimini boğmaya çalışıyordu. Bugün ise Nikaragua Devrimini ezmeye çalışarak Latin Amerika'daki gelişmeleri durdurmak istemektedir. Bilindiği gibi Nikaragua halkının iradesine tehdit ve santajla başlayan, ekonomik ambargoya

uluslararası hukuka aykırı ve ülkesinin içişlerine müdahale olarak nitelirken, "her yerden silah alacağız" diyerek, emperyalist kompolar karşısında boyun eğmeyeceklerini ifade etmekteydi.

Dünyanın bu sahasında geliştirilen ve bölge halklarının tümünü hedefleyen bu kaba saldırgan müdahale; devrimci odakların güçlü olduğu diğer sahalarda da geliştirilmek istenmektedir. Latin Amerika'da ABD emperyalizmi bizzat kendi fiili müdahaleleriyle ve karşı-devrimci çetelere her türlü desteğini sunarak sonuca ulaşmaya çalıştığı gibi, Afrika'da da Angola Halk

Yeni Dönem Örgütsel Pratiğimize Kısa Bir Bakış ve Karşılaştığımız Zorluklar Üzerine

Kürdistan'da örgüt yaratmak, halkı örgütlemek konularında Partimizin çok açık ve detaylı görüşleri vardır. Bu görüşler, belgelendirilmiş ve resmîleştirilmiştir. Ancak, Partimizin yeni dönem örgütsel faaliyetlerine ilişkin karşılaşılan bazı pratik zorlukları izah etmek ve yorumlamak, önümüzdeki dönem örgütsel pratiğimize ışık tutacaktır. Bu düşünceler doğrultusunda hareket ederek hazırladığımız bu yazının yararlı olacağı inancındayız.

Hemen her ülkede geliştirilen devrimci örgütlenmeler mutlaka çeşitli zorluklarla karşılaşmıştır. Özellikle de klasik, yarı ve yeni sömürge ülkelerdeki devrimci örgütlenmeler, ekonomik, toplumsal ve siyasal gereklikler içinde, gerici-faşist düzenlerin kompo, şantaj ve askerî saldırılarına maruz kalmışlardır. Birçok engelle karşılaşılan, darbeler yiyen ve geçici yenilgiler alan bu örgütlenmeler, tüm zorluklara rağmen sonunda başarıya ulaşmışlardır.

Kürdistan, yüzyıllardan beri, aşiret, mezhep, kabile, aile ve değişik sömürgeci düzenler altında birliği parçalanmış, gerici çağdışı düşünceler içinde hapsedilmiş, çağdan izole edilerek, ekonomik, sosyal, siyasal gereklikler içinde ulusal değerlerinden zorla uzaklaştırılmış olan; bu değerlere en basit biçimlerde dahi sahip çıkması amansız baskılara engellenen, örgütlenme ve siyasetten uzaklaştırılan bir ülkedir. Bu ulusu, örgütlenme sorumluluğunu üstlenen proletaryanın devrimci Partisi PKK, elbette çok amansız ve acımasız zorluklarla karşılaşır ve bu zorluklara karşı acımasız ve amansız mücadeleyle amacına ulaşabilir. Partimizin karşılaştığı zorlukları anlayabilmek için ise, faşist cuntanın halkımız ve ülkemiz üzerinde yarattığı pasifikasyon ortamını izah etmek gerekir.

12 Eylül faşist askerî darbesinden sonra, sömürgeci TC, halkımızı devrimci düşünce ve mücadelesinden uzaklaştırmak için genel bir saldırıya geçti. Bu saldırı salt askerî alanda değil, ekonomik, sosyal, siyasal, ahlaki ve kültürel alanda da azgın ve kudurganca bir saldırıydı. Ama bu saldırının dayandığı tek güç ise, baskı, işkence, namlu, kısacası askerî zorlu. Zaten böyle yapılmayacağı sömürgeciler bugüne kadar saldırılarını sürdüremezlerdi.

Başlatılan faşist saldırılarla birlikte, bir yandan birçok devrimci, demokrat, ilerici, yurtsaver ve komünist insan yakalanıp, öldürülürken, bir yandan da Türkiye'deki sosyal-şoven ve Kürdistan'daki küçük-burjuva reformistleri, kan telaşıyla ülke zemininden (Türkiye ve Kürdistan'dan) emperyalist metropollerle kaçırlar. Bu alanlarda da burjuva psikliklerine batarak devrimden uzaklaşırlar. Hatta bugün karşı-devrim safına katılmak için bütün güç ve hünerlerini kullanıyorlar. Küçük-burjuva saflarda bunlar olurken, Partimiz de faşist-sömürgeci karşı, halkımızın ulusal bağımsızlık, özgürlük, sosyalizm, barış, demokrasi ve birlik mücadelesini geliştirmek; uzun süreli halk savaşını, bir ulusun topyekûn katıldığı savaşa kadrosal, düşünsel, örgütsel ve dış ittifaklar alanında hazırlanmak için yurtdışına çıktı.

Devrim cephesinde bunlar olurken, faşist cunta da kendini rahat hissederek her alanda saldırısını geliştirdi ve bu saldırılarında elde ettiği bazı başarılarla kurumsallaşmaya yöneldi. Ülkemizin her alanında olaneklerini örgütledi, bütün hızıyla halkı yoksaştırdı. Ahlaksızlık geliştirilerek toplumsal değerleri çürütmekle tehdit edecek boyutlara vardırdı. Kumar, fuhuş, spor kulüpleri ülkemizin her alanında yerleştirilmeye çalışıldı. Bütün eğitim kurumlarına en katı faşist, gerici, ırkçı-şoven kişiler yerleştirildi. Gazeteler, radyo, TV, ilkokullar, üniversiteye kadar tüm okullar, kitaplar, dergiler, videolar, sinemalar, kütüphaneler vb. tüm kurumlar da Atatürk miliyetçiliğinin, batı dünyasının, dini düşüncelerin, ahlaksızlık ve komünizm düşmanı düşüncelerin merkezi haline getirildi. Bu yapı silah zoruyla halka empoze edilmeye çalışıldığında, bütün bunlar çok çarpık ve güdük bir sosyal yapıya yansıdı. Siyasetle uğraşma, ve hatta siyaset kelimesini ağıza almak bile ağır cezalarla karşılanıyordu. Toplumun tüm yaşama faşist polis ve subayların eline geçmiş, bunların dediği dedik, astığı astık olmuştu.

Bütün toplumsal bozukluklara ek olarak, toplumda ajanlarla zemin hazırlanmış, bu zemin üzerinde bir sürü lümpen, sapık ve kabadayı, toplumda söz sahibi olmak, topluma hükmetmek, devlete ajan olmak için birbirleriyle yarışır olmuşlardır. Bu ajanlaştırma faaliyetleriyle her başını kaldırana dipçik darbesiyle karşılık verildi ve süngü dayatıldı. Hatta bazı insanlar en basit bir davranış ve konuşma için senelerce dayanılmaz işkencelere maruz kaldı. Bu durum bütün vahşetleyle hala sürmektedir. Bu uygulamaların sonucunda toplumda lümpenlik, berduşluk, sapıklık, birbirinden şüphelenme, güvensizlik, pasiflik ve kadere boyun eğme anlayışı gelişmeye başlamış; toplumu, faşist cuntaya karşı birleştiği eyleme kaldıracak bir güç olmadığından, karşı koyuş çok cılız olmuştur. Toplumda düzene karşı çok büyük bir kin ve öfke birikmesine rağmen, bir çıkış yolu bulunamadığından çaresizlik içinde kalan birçok dürist insan da burjuva psikliklerine bulaşmak zorunda kalmıştır.

Ülkede durumun bu boyutlara vardığı bir dönemde birçok zorluklara, saldırı ve imha çabalarına karşın, Partimiz, ikinci olağan Kongre'sini toplamış ve yoğun tartışmalar sonucunda ülke zemininde daha güçlü bir mücadele dönemine girmesi için ülkeye dönüş kararı alınarak hemen uygulanmasına geçilmiştir. Bu kararın hayata geçirilmesinde pratikte yaşanan zorlukların neler olduğunu, örgütlemeye karşılaşılan zorlukları izah etmek gerekmektedir.

Pratikte karşılaşılan zorlukları kendisini temel olarak dört alanda göstermiştir. Bunlar; kadro, halk, düşman ve doğadan kaynaklanan zorluklardır.

Yukarıda belirttiğimiz halkın içinde bulunduğu objektif durum, genel olarak kadroların bilgidi, ama özgül detaylarıyla bilinmeyen olguları, Ülke dışında kalan dönemde kadrolar ister istemez, pratikten uzaklaşmış, pratik bağlar sadece

düşüncede sınırlı kalmıştır. İşte böyle bir durumda olan kadrolar, güçlü düş desteğe, maddi olanaklara sahip olmadan, halkını örgütleyip bilinçlendirmek ve savaşa kaldırmak için bir yığın fiziki engel ve zorluklar ortamında, tanımadığı alanlarda devrimci pratik faaliyete hükmedecekti. Parti saflarına katılıp, gerçek PKK'lı olmayan, kendisini devrim davasına, halkın kurtuluşu davasına adanmayan bazı geçici yol arkadaşları, korkak, kaçkın ve asalaşma yaşamış olan bazı unsurlar, devrimci pratiğe yönelmeden buna cesaret etmeden, o güne kadar gizledikleri kimliklerini ortaya koymakta gecikmediler. Buna karşın ülkeye ayak basan proleter devrimciler, tanımadıkları coğrafik

hastahlıklara neden oldu. Dağlardaki acımasız kar, tipi, çığ ve dondurucu soğuk, yorgunluğumuzla birleşince direnebilecek gücü kendimcede bulabilmek için elimizde sadece dayanacağımız irade ve inanç gücümüz kalıyordu.

Karşılaşılan asıl zorluk ise toplumumuzun içinde bulunduğu objektif durumdan kaynaklanmaktaydı. Bir kere, halkın devrime olan inancı yetersizdi ve güveni önemli oranda zedelenmişti. Devrimcilerin önünde duran temel görev ise, bu güvensizliği yıkmak, onlara gereken inancı vermekti. Bu ise, bir iki propaganda ve konuşmayla mümkün değildi. Halka devrimimizin niteliğini, hedefini, ittifaklarını ve zaferi ulaşmak için halk savaşının zorunlu olduğunu, Parti-Cephe-Ordu stratejisine göre mücadele hattının çizildiğini anlattığımızda, şu cevapla karşılaşıyorduk: "Tamam, dedikleriniz doğrudur. Ama ilk hedefimiz ajanlar olmalıdır. Ajan ve muhbirler cezalandırılmadan hiçbir çalışma yürütemezsiniz. Çok sayıda kişi cezalandırılmadılar. Yusuf Demir, Hüseyin Ahmet vb. cezalandırılmadan yüzünüze bile bakacak gücümüz olmayacaktır. Silah, mermi istiyorsanız alın, adam istiyorsanız biz gelizir". Dikkat edilirse, zorluklardan bahsederken, halkın içinde bulunduğu bilimsizlik, çelişkili ortam ve çatışmalardan söz etmedik. Evet, bunlar da örgütlenmemiz önünde birer engeldirler ama, ilk başta halka güven vermek, herkesin birbirinden şüphelendiği, güvenemediği ortama değiştirmek gerekiyordu. Bu da ancak, ajanlara, faşistlere, gericiilere karşı devrimci askerî eylemlerle mümkün olabilirdi. Devrimci şiddet güçlü bir propaganda ve ajitasyonla desteklenerek kitlelere ulaştırılabilir, ancak bu organik bağla başarı elde edilebilirdi. Ancak, devrimci şiddet kullanılması sadece bu nedenden dolayı değildi. Bilindiği gibi faşist cunta devrimcileri imha etme, Partimizin halkla bütünleşmesini engellemeye amacıyla halk üzerinde amansızca baskılar uygulamaktaydı. İşte buna karşı da devrimci şiddetle karşı koymak, faaliyetlerimizin vazgeçilmez bir kuralıydı. Vazgeçildiği takdirde yok olmayı göze almak zorunluluğu vardır. Bu yüzden de, devrimci örgütlenmenin, siyasal faaliyetin önünü açmak için devrimci şiddete gerekine duyuldu. Parti II. Kongre'sinden HRK'nin kuruluşuna kadar geçen süre zarfında yapılan örgütsel ve siyasal faaliyetler belli bir düzeye kadar geliştirildikten sonra önu tıkanı ve artış gelişmedi. Bu durumu güçlü bir devrimci şiddetle aşmak zorunluydu. Bu da ancak HRK'nin kurularak, ülke çapında eylemler geliştirmesiyle mümkün olabilirdi.

HRK'nin kuruluşundan sonra başlatılan devrimci şiddet kasırgası, siyasal faaliyetlerimizin önünde olan ajan yapısı darmadağın etti. Faşist cuntanın baskılarının artmasına rağmen ajan yapının etkisizleştirilmesi ve bazı faşist subayların cezalandırılması, halkın içindeki güvensizliği ortadan kaldırmak devrime sonsuz bir inançla bağlanmalarını sağladı. Otoritesi ezeli ve ebediyimsi gibi gösterilen, kendisini namlu ve süngü zoruyla halka kabul ettiren ve kendisine baskıladırılmazmış gibi bir düşünceli halkın kafasına empoze eden faşist Türk devleti, temellerinden sarsılarak, yüzü açığa çıkarıldı. Bu da halkı sevince boğdu, moralini en üst düzeye yükselttiği gibi, tüm gücüyle devrime katkıda bulunmasına da neden oldu. Halk, Partiyeye ve Kurtuluş Kuvvetlerine doğru hedefler gösterdi ve Parti, gösterilen bu hedef-

lere silah da dahil çok yönlü olarak yöneldi. Hareketimiz, giderek kitleselleşti ve daha resmen Kurtuluş Kuvvetlerine katılmışı olan yurtsaver silahlı halk milisleri birçok ajanı cezalandırdığı gibi, bizzat faşist orduyu da moral çöküntüsüne uğratan yurtsaver-devrimci şiddet eylemlerini gerçekleştirdiler. Öyleki ilk başta sinmiş ve uysallaştırılmış olan halk kitleleri, kükreyen bir aslan gibi faşist cuntaya karşı meydan okumaya başladı.

Burada vurgulamaya çalıştığımız şey ise; hiç savaşı yürütülmeden, halkın kendiliğinden bilinçlenmeyeceği ve örgütlenmeyeceğidir. Yani, sömürge, yarı-feodal, gerici çağdışı engeller içinde olan, faşist bir terör ortamında susturulan, en küçük birimlerine bile ajanlar yerleştirilen, 12 Eylül'den sonra devrimci hareketin darbe yemesinden sonra suskunlaştırılan Kürdistan gibi bir ülkede, faşist terör ortamında, askerî faaliyet tarafından desteklenip, tamamlanmayan bir siyasal faaliyet yürütülemezdi. Yürütülmeye çalışılsa bile, halk tarafından itibar görmecekti. Bu hususta yaptığımız kamuoyu yoklamasında genelde halkın, devrimci şiddet olmadan siyasal faaliyet yürütülemez görüşünde birleştiğini gördük.

HRK'nin kuruluş eylemlerinden sonra, düşman ayaklanma ihtimalini gözönünde bulundurarak saldırıya geçti. Hareketin bir ayaklanma olmadığını anladıktan sonra da olanca şiddetiyle faşist terörünü sürdürdü. Bunun amacı çeşitli nedenlere dayanmaktaydı. Birincisi: faşist terör ile halkın gözünü korkutmak, ikincisi de; birinci koşulla başaramadığı takdirde, halkla birlikte hareketi daha geniş askerî eylemlere zorlamak siyasal gelişmelerin içinde boğmak. Yani örgüt daha tam rayana oturmadan, kitleselleşmeden gücünden büyük faşistlere zorlanarak boğulmak istendi. Gerçekten de siyasal gelişmeler, örgüt gücümüzü aşacak askerî eylemlere zorlanılmış ama, usta bir politikayla düşmanın bu taktiği de boşa çıkarılmıştır.

Şu an kitlelerde yaratılan politikleşme ve bu politikleşme üzerinde kurulan örgütlenme daha geniş kapsamlı siyasal faaliyetler ve silahlı eylemler gerektirmektedir. Bu zemin üzerinde yürütülecek üst düzeydeki siyasal ve askerî faaliyetlerle politik ve askerî yapımızı çelikleştirme, daha ileri politik, askerî gelişmeler sağlamalıyız.

Konumuzda toparladığımızda ilk başta, devrimci örgüt ve örgütlenmenin çok zorlu, fedakar ve bilinci bir çalışmanın ürünü olduğu sonucuna varabiliriz. Örgütlenmeyi sağlayabilmek için, herşeyden önce, çalışmaya yürütülen zeminin çok iyi tanınması, alanın coğrafyasını, düşmanın yapısını, halkın durumunu iyi bilmek ve bu konuda doğru tespit ve değerlendirmeler yapmak gerekir. Bu, başlanmadan en ufak bir başarı elde etmek mümkün değildi. Örgütlenmenin yaratılacağı zeminin iyi bir şekilde tanıdıkdan sonra, detaylı bir plana ulaşılmalıdır. Yani zeminde varolan olumsuz olgulara karşı mücadele metodları ve olumulluğu değerlendirme yöntemleri çok doğru tespit edilmelidir.

Bu çalışmalarla birlikte, siyasal faaliyetlerle kitleler aydınlatıldıktan sonra, örgütlenmeyi yaratmak için askerî eylemlere başvurmak gerekir. Savaş geliştikçe iyi ve kötüler birbirinden ayrılacak ve kitleler devrimci görevlerinden çarkı içlerine alımlaşırlar. Devrimci savaş geliştirilmeden kitle ilişkileri biçimlenmez. Ayrıca sözcükümüz durumu mekanik olarak da ele alamamak gerekir.

PARTİZANIN MEKTUBU

Politik Gelişmelerin Ulaştığı Düzey

Güney Kürdistan'da son siyasal durumu değerlendirebilmek için kısa da olsa bölgedeki gelişmeleri ele almak ve değerlendirmek gerekmektedir.

Sistemlerin yaşamları açısından hayatı bir öneme haiz olan Ortadoğu'da 70'li yılların sonlarına doğru denge, emperyalizm aleyhine dönmeye başladı. Bölgede meydana gelen bu değişime yeni bir politikayla müdahale eden emperyalizm, Irak'ı İran'a saldırttı. Filistin Devrimini yönetmek amacıyla Lübnan'ı İsrail'e işgal ettirmişti. Bununla da yetinmeyen emperyalistler, radikal yönetimler etkisizleştirmek için de komplo, şantaj ve tehditlerini yoğunlaştırmış, zayıflayan işbirlikçi rejimlerini güçlendirmek amacıyla da faşist cuntaları işbaşına getirmişlerdir. Bunda belli bazı başarılar sağlansa da, istenilen sonuca ulaşılmadığı ve bu rejimlerin artan çekişmelerle daha da zayıfladığı açık olarak görülmektedir.

Emperyalizm, Lübnan'da işgale karşı devrim güçlerinin mücadelesiyle gerilemek zorunda kalmış, İran-Irak savaşından lehine bir sonuç alamadığı gibi, daha da zorlanmış, Filistin hareketi içinde sağ kanat yenilgiye uğratılarak daha olumlu bir niteliksel gelişme kaydedilmiştir. Radikal yönetimler üzerine oynanan oyunlar da boşu çikarıldığı gibi, daha güçlü ve nitelikli adımlar atılmış, alınan tüm desteklere ve gerici yönetimlerin baskılarına rağmen halk muhalefetleri bastırılmamış, daha güçlü bir kararlılıkla yürütülen muhalefet gelişmiştir. Yani, emperyalizmin kendi lehine bir gelişme yaratmak için başvurduğu tüm yöntemleri çözümsüz kaldığı gibi, çekişmeli ve çatışmalı durum varlığını koruyarak devam etmektedir.

Bu objektif durumun çözümünde ise, zaman zaman karşı-devrim ile radikal kesim arasında biraraya gelip görüşmeler yapıyorsa da esaslı bir birlik söz edilememekte, farklı görüşlerin varlığı ve çıkar çekişmeleri yüzünden köklü bir çözüm sağlanamamaktadır. Çatışma ortamının sürdürüldüğü günümüzde, bu çatışmaların kaynağı olan çekişmeler ise olumsuzluğu daha da artırmaktadır. Bu durumda, çatışan taraflar ne savaşa son verebilmekte ve ne de, daha da yoğunlaştırma gücü bulabilmekteler. Dışarıdan müdahale ise, iç sorun olduğu gerekçesiyle mümkün olamamaktadır. Taraflar, var olan objektif duruma rağmen, dengeyi kendi lehlerine değiştirebilmek çabalarını devam ettirmekten geri durmamaktadırlar. Son dönemlerde emperyalist blokta yoğun bir hareketlilik görüldüğü gibi, Filistin Devrimini tasfiye etmek amacıyla önerilen Ürdün Konfederasyonu çabaları ve Saddam rejimini kurtarma uğraşları açığa çıkmaktadır. İran'a karşı bölge gericiliğinin son toplantısı ve alınan kararlar ile, savaş durdurma hususunda Türkiye'nin öne çıkarılması, Lübnan'daki son çekişmeler ile İsrail'in yeni uygulamaları emperyalist sistemin bölgeye yönelik yeni planlarını sonuçları olarak değerlendirilebilir.

Buna karşın bölgedeki ilerici cephenin de bazı girişimleri söz konusudur. Gerici cephenin tüm girişimlerine karşın oluşturulan gerici karşı Red

Cephesi Suriye, Libya, Yemen vd. radikal güçleri tavır belirleme temeline biraraya getirmiş ve Filistin'e dayatılan teslimiyete karşı cepheleşme ile cevap verilmiştir. Bu olumlu gelişmelere rağmen, genelde henüz varolan çekişmeli ortam giderilmemiştir. Bu sorunların çözümleyicisi olarak ortaya çıkan güçler, objektif konumlarından ötürü böyle bir sorumluluğu üstlenecek durumda olmadıklarından sorun ancak, proleter önderlikli yaratılmasıyla çözüme kavuşabilecektir.

Bölgenin bu konumu, çürümüşlüğü ve dağınıklığı ihtiva etmekte, devrim için de gerekli zemini oluşturmamaktadır. Çatışmalı ortamın yarattığı boşluktan yararlanarak mücadeleyi geliştirme ve bu temelde sonuca gitme koşul ve olanakları da mevcuttur. Bu durum Güney Kürdistan alanı için bir kaç kat daha geçerlidir. Çünkü İran-Irak savaşının girdiği çıkmaz, Irak rejimini olumsuz yönden etkilemektedir. Rejim, ekonomik yönden de epeyce zorlanmakta, tüm dış yardım ve desteğe rağmen, milyarlara varan borçların altından kalkamaz duruma gelmektedir. Savaştan açtığı yara ve ekonomik alanda ortaya çıkan düşüm, direkt olarak kitlelerin yoğunlaşan muhalefeti doğurmaktadır. Sorunun doğru çözümü ise, alandaki devrimci güçlerin doğru bir program, strateji ve taktikler çözüm aramalarına bağlıdır. Eğer istenilen yönelim mümkün olabiliyor, hem Güney Kürdistan ve hem de Irak'ta devrim zafere ulaşabilecektir.

Saddam Rejimi ve Muhalefet

Söz konusu alanda devrim için gereken koşulların olgunlaşmış olduğunu belirttik. Bu koşullar bugün olgunlaşmamış, tersine savaşa birlikte olgunlaşmaya başlamıştır. Ancak varolan örgütlerin gerekli çözümü sağlamakta yetersiz kalmaları objektif durumun aleyhte bir biçime bürünme tehlikesini de birlikte getirmektedir. Kendilerinden beklenen konuma ulaşmak zorunda olan bu güçler, sorumluluklarını ancak böylece yerine getirebilirler. Alandaki durumu halk şöyle değerlendirmekte ve sorumlu güçlere düşen görevleri açıkça belirtmektedir: "*Saddam'ın durumu çok kötü. Üfürsen yıkılır. Fakat bizimkiler birlik olmuyorlar. Herkes 'ben' diyor. Bazıları bir düşmanın yanına gidiyor, bazıları bir başka düşmanın yanına. Bazıları savaşıyor, bazıları da engelliyor. Bunların hepsi bitmeden, birlik olmadan ve savaştan sorun hallolmaz. Ama savaşa da doğru bir siyaset rehberlik etmelidir. Onyırlardır savaşıyoruz ama sonuçta birşey elde edemedik. Çünkü siyasetimiz zayıftır.*" Halkın söylediği bu sözler, yetersiz de olsa alandaki örgütlerin durumunu yansıtmakta ve yönelinmesi gereken doğru rotayı göstermektedir. Açık ki, yerine getirilmesi ve başarılması gereken görevlerin başarılmasından nereden program sorunundan ve buna uygun strateji ve taktik hattın oluşturulmasından ileri gelmektedir. Yoksa, çok yetersizliği, koşul elverişsizliği vb. nedenlerden değildir. Var olan program ise, daha önce de denenen yenilgiye sonuçlanmamış, çağın gereklerini yerine getirmekten uzak, toplumu ilerletmeyen, kaosa sürükleyen, daha çok yarı-feodal, yarı-burjuva güçlerin çıkar-

GÜNEY KÜRDİSTAN'DA KİTLELER NE İSTİYOR?

lannın formülasyonu olan otonomi programıdır. Böylesi bir program, halkımızın bağımsızlık ve özgürlüğünü hedeflemeyen, ona önderlik eden yarı-burjuva, yarı-feodal güçlerin çıkarları doğrultusunda hareket eden, bu çıkarlara ulaşma yönünde işbirlikçiliği temel alan ve düşman buna yanaşmayınca da onu mutlaka razı etmenin aracı olan bir programdır.

İşe böyle bir programla başlayan bu güçler, bundan kaynaklanan olumsuz ilişki ve ittifaklara da girmekte, giderek bu noktada yanlış bakış açısı ve değerlendirmelerle, ilişkiye girdikleri güçlerin piyonları olmanın kurtulamamaktadırlar. Dar aşiret çıkarları temel alındığından ve daha çok bunlar ön planda tutulduğundan olumsuzluklar doğmaktadır. Kendi aralarında doğru ilişki ve ittifaklar oluşturamayan bu güçler dış ilişkilerinde de yanlış hatlar tutturmakta, parçalanmışlığa neden olmaktadır.

Önderlik bakımından da daha çok aşiretçi yapılara dayanan bu alandaki güçler, doğru bir örgüt yapısı da oluşturamamakta, modern örgütlenmeye yerine klasik güçlerin çarşımı bir örtenlemeye sarılmaktadırlar. Bu örgüt biçimi eylem hattına da yansımış, modern bir UKH'den ziyade, savaşçı potansiyeli; dar, bencil çıkarlar doğrultusunda harcayan bir yapı sergilenmektedir. Bu örgüt ve eylem hattı

jik-politik etkisinden kurtulamadıklarını gösterir. Bu etki ise, sınıf devrimciliğini reformist ve uzlaşıcı çizgiye götürdüğünden, mücadeleyi değil, uzlaşmayı, devrimi değil, reformları ön plana çıkarmaktadır. Yani iktidar sorununa yaklaşımda, devleti devrim ile yıkmayan, daha çok bazı reformları öngören; ulusal sorunda da şoven bir tutum takınan bu güçler, burjuvazinin bu soruna karşı hassasiyetini bildiğinden, devrim meselesini hep bilinmeyen bir tarihe ertelemektedirler.

Genel olarak bu güçlerin içinde girdikleri bu durumlar, iki halkın da çıkarına zarar vermekte, mücadeleye ve devrim önünde engel teşkil etmekte ve var olan olumlu koşulları devrimle değiştirme gibi bir görevi de ertelleyici tavrılarla açığa çıkarılmaktadır. Koşullardan yararlanmasını bilen bir güç, konumu zayıfta olsa, göstereceği çabayla kendisini yaşatabilir, yaşamı için daha uygun ortamları da yaratabilir. Ve hatta, karşı hamlelerle düşmanı da etkisizleştirebilir. Adı geçen muhalefet ise, koşullarının elverişsizliğini kendi yetersizlikleriyle bütünleştirmiş ve egemen güçler bu zayıflıktan yararlanarak varlığını devam ettirmiştir.

Eğer bu güçler böyle bir konuma düşmekten kurtulmak ve düşmanı yenilgiye uğratmak istiyorlarsa ve bugün halkımızın tek istemi olan devrimi pratikte kanıtlamak gere-

75 yenilgisi öncesi dönemde bu konuya alındığında görülecektir ki, toplumsal yapıda bir modernleşme söz konusu değildir. Yapı geriliğini korumakta, sınıfsal ayrışma ise, çok cılız olmaktadır. Aşiret ilişkilerinin güçlülüğüne yanısıra, güçlü bir yurtseverlikte yaşanmakta, düşman denetimi oldukça zayıf kalmaktadır.

75 yenilgisi ardından ise, düşmanın hakimiyeti geliştikçe ekonomik alanda da etkisini göstermeye başlamış, buna paralel olarak toplumsal yapıda bazı değişimler meydana gelmiştir. Yeni sosyal güçler ise eski aşiretçi-feodal yapının dağılması oranında gelişmiş, bu modern gelişmeye bağlı yeni sınıf ve tabakalar ve yeni sınıf ilişkileri çok olumsuz tarzda da olsa gündeme gelmeye başlamıştır. Eskinin aşiretçi-feodal yapısının etkisiyle ve yeni tarzda bir burjuva milliyetçiliği de şekillenmiş, ilkel-milliyetçilik türümiştir.

Bu milliyetçilik, yarı-feodal, yarı-burjuva güçlerin çıkarlarının savunuculuğunu yapan ve önceki bölümde niteliğini genişçe izah ettiğimiz hareketin esas özellikleri olan fırsatçı anlayışla İran-Irak savaş ortamında yeniden ortaya çıkmıştır. Ortaya çıkan kopuşmalarla kümelennmeler oluşmuş ve herkes kendine uygun bir grupta yerini alarak, mücadeleye atılmıştır. Ama

Güney Kürdistan'daki Halkımızın Tek Seçeneği Bağımsızlık Uğruna Mücadeledir

çok geçmeden yenilgiye uğramış, dağınıklığın önüne geçilemediğinden kendi kendisiyle boğuşan bir noktaya gelmiştir.

Kürdistanlı muhalefet güçlerinde böyle olan durum, Irak muhalefet güçlerinde de benzer özellikler göstermektedir. Mücadele, ilişki ve ittifaklarda, siyasal hedefler bütünlüğünde ve Kürdistan'a bakış açısında bir çıkmaz yaşayan bu muhalefet güçleri, Saddam rejimine karşı büyük yetmezlik içerisinde bulunmaktadırlar. Bu yetmezliğin nedeni ise, ne tecrübe eksikliği, ne de düşmanın güçlülüğüdür. Koşulların elverişsizliğinden de söz edilemeyeceği göre, sorunun izahını derinlemesine yapmak zorunludur.

Çok açık bir gerçeklik vardır ki; sömürgeci ülke komünist partileri, kendi egemen sınıflarına karşı, Kürdistan'daki mücadeleyi müttefik olarak kabul etmediklerinden, ulusal sorun diye bir sorunu tanımadıklarından ve stratejik olarak marksist-leninist bir çizgiyi tutturamadıklarından başarı elde etmeleri de mümkün olamamıştır. Bugünkü konuma gelmelerinin temel nedeni ise, programlarının reformistliği ve, uzlaşıcılığıdır. diyebiliriz. Çünkü, ulusal sorunda böyle bir tavır esastan onların kendi burjuvalarının ideolo-

kiyorsa, bu yolda gerekli doğru rota ve bunun gerekli olan birlik de mutlaka yaratılmalı, sonuç alma yönünde savaş geliştirilmelidir. Bu, halklarımızın tek istemi olduğu gibi, sorumluluğu yeni güçlerin de yapması gereken acil bir görevdir.

Kitlelerin Çektiği Mücadele Yüklü, Yönetimin Son Taktikleri ve Muhalefet

Devrimci mücadeleyi yürüten, örgütleyen ve yönlendiren önderlik ile halk kitleleri birbirine etle-tırnak gibi bağlıdır. Bu birlik sağlanmaksızın da hiç bir devrimci mücadeleye gelişme gösteremeyecek, devrimin varlığı dahi korunamayacaktır. Öyle ki, siyasal bir mücadelede kitleyi kim yanına çekecek ve onu savaşa kaldıracırsa, başarı da onundur. Bunu başaran güç aynı zamanda kitlelerin çıkarlarını da temsil etmek zorundadır.

Kürdistan'da geliştirilen mücadeleye olan kitle desteğini incelediğimizde, karşımıza gerçekten her yönüyle bu davayı omuzlamış bir halk potansiyeli çıkmaktadır. Bu, eskiden beri böyle olmakla birlikte, bugün daha değişik düzeyde ele almak gerekmektedir.

asıl yük yine kitlelerin omuzunda bırakılmıştır. Eğer, geçmişte olduğu gibi, bugün de bu mücadele içinde kitle desteği irdelenirse, düşmanın tüm baskılarına rağmen, olanaksızlık ve her an ölüm olduğu bir alanda her evin gönüllü bir makara (Peşmegerelerin kaldığı kamp) durumunda olduğu görülecektir. Bu fedakarlığı rızından, rahatından kısıntılarına yapar ve top atışları altında yaşayarak gösteren halkımız, düşman saldırıları karşısında kadını ve erkeğiyle silaha sarılmakta, güçlü bir direniş sergilemekte ve savaşa her an hazır olduğunu kanıtlamaktadır.

Ancak, tüm zorluklara karşın mücadeleye katılan ve destekleyen kitlelerin bu istemine karşılık G. Kürdistan hareketlerinin içinde bulundukları durum, bir zıtlık arz etmekte ve bunu gören kitlelerde de moral çöküntüsü, umutsuzluk ve sığuma ortaya çıkmaktadır. Geçmişte halk, bu güçlere güçlü destek veriyorduydu, bu söz konusu güçlerin gerçek anlamda halkın çıkarlarını temsil ettikleri anlamına gelmemektedir. Bunu çözülmemiş olan aşiret bağlarının etkisiyle yapan kitleler, geline nokta artık gerçekleri kavramış ve bugüne kadarki savaşının ise, şöyle izah etmiştir: "*Biz bu kadar yıldır sa-*

KADROYA BAZI POLİTİK UYARILAR

Proletaryanın sınıfsal kurtuluş hareketi, her ülkenin siyasal-toplumsal koşullarına göre değişik biçimler izleyerek ilerler. Sınıfların sosyal biçimlenmesinin ileri olduğu toplumlarda, salt proletarya hareketi niteliğini taşıırken, sömürge ülkelerde de ulusal kurtuluş savaşı biçiminde gelişir. Hangi biçimde olursa olsun, günümüzde toplumsal kurtuluş hareketlerine proletarya ideolojik, politik ve örgütsel olarak öncülük eder.

Proletaryanın ideolojik öncülüğü, onun kolektif gerçekleştirdiği üretim faaliyetinden ve üretim faaliyetinin de kaynağı olan emek gücünden kaynağını alır. Proletaryanın politik öncülüğü, proletaryanın sınıf savaşımında, öncü rolünü yerine getirmesi, egemen sınıflarla çelişkisi olan yaygın halk kategorilerine yaklaşımı, onlarla ittifakı, onlarla savaşımı, nihayet onlarla kaynaşmadan onları devrim yolunda yönetmeyi içerir. Proletaryanın örgütsel öncülüğü, proletarya başta olmak üzere geniş halk yığınlarını proletaryanın kolektif anlayışıyla düzenleme, eğitme ve savaşma sürüklemeyi içerir.

Bir devrimci partinin devrimci üstalığı, sınıf politikasını pratikte sürdürme ustalığıdır. Çünkü, sosyal olarak ne kadar gelişmiş olursa olsun, hiçbir ülkede proletarya tek başına devrimci savaşı götüremez. Her zaman egemenlere karşı diğer emekçi sınıf ve tabakalarla bağlaşıklık kurma, onları kazanma ustalığını gösterme, yine egemen sınıftan da olsa çeşitli burjuva kesimleri arasında ki çelişiklerden yararlanma, bir kesimi ile geçici ittifaklara girme, onları tarafsızlaştırma vb. durumundadır. En modern toplum bile, modern sınıflar yanında bir sürü ara sınıf ve tabakaya sahiptir.

Sömürge ülkelerde, proletarya partisinin mücadelesi, daha geniş sınıfsal ittifaklar içinde cereyan eder. Sömürgecilikle yaygın çelişki içinde olan geniş küçük-burjuva yığınları, ulusal burjuvazi vb. ulusal sınıflar ne kadar yetersiz gelişme içinde de olsalar, proletaryanın ulusal kurtuluş savaşında müteffikleridir. Sınıfların yetersiz gelişme içinde olduğu çoğu sömürge ülkelerde, devrimci savaş, temel emekçi sınıfların bloku şeklinde mevzenilir. Ve çok defa öncü, emekçi yığınları tek örgüt çatısı altında toplanır. Böyle olmasına rağmen, her sınıf ve her sınıf bireyi kendi sınıfsal anlayışıyla ulusal kurtuluş örgütlerini yerini alır. Toplum tarihi, sınıfların mücadele tarihi olduğuna göre, uzlaşır olsun, uzlaşmaz olsun aralarında çelişki bulunan bütün sınıflar; birbirleriyle mücadele halinde bulunurlar. Birey ve sınıf, içinde bulunduğu birlik ve savaşa sürekli olarak sınır çıkarını ön planda tutmaya çalışır. Yani Cephe şeklinde olsun, dayanışma şeklinde olsun, blok şeklinde olsun, farklı anlayışların, farklı çıkarların birarada bulunduğu bütün birliklerde bu mücadele kaçınılmazdır.

Sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelelerinde, dayanışma, ittifak ve cephele kaçınılmazdır. Ama bunlar kaynaşma değildir. Devrimci politika üstalığı, ne bu birliklerden kaçınma, ne de onlarla kaynaşmadır. Mücadelede öyle dönemler olur ki, en kararsız olanlarla, olumsuz ittifak kurmak zorunlu olabilir. 1900'lerde Rus devrimcilerinin, liberal-burjuvaziyle, 1903-12 arasında Bolşeviklerin Menşeviklerle, 1917 Ekim Devrimi sonrası Bolşeviklerin Sol Sosyalist-Devrimcilerle ittifakları, yine Çin Komünist Partisinin 1936-45 arasında Çin burjuva Partisi olan Koumintang'la,

1945 Ağustos Devrimi sonrası Vietnam İşçi Partisinin Koumintang'çı Vietnam kompradorlarıyla zorunlu ittifakı vb. örnekler verilebilir.

İttifak, ya da dayanışma belli ilkeler doğrultusunda biraraya gelmek olduğuna göre karşılıklı tavizi gerektirir. Böyle olmasına rağmen proletarya partisinin üstalığı, bu ittifakları emekçi sınıflarına kullanma üstalığıdır. Paris Komününden, Bolşevik deneyine ve günümüz devrimlerine kadar sayısız evrensel ve özgül deneyler, günümüz proletarya partilerine politik hazine olmuştur.

Sadece ittifak ve cephe birlikleri değil, parti birliklerinde de sınıf kavşası kaçınılmaz olmuştur. Proletarya partisi her ne kadar homojen bir birlik olsa, değişik sınıflardan gelme öğelerin akınına uğramaktadır. Yine proletarya partisinin yönettiği yığın örgütlerinde fazla sayıda değişik sınıfların anlayışları birarada bulunmuştur. Bir partinin olduğu kadar kadronun da politiktiki, devrimci üstalığı; onun toplumun değişik sınıfların tanımını, onların toplumsal durumunu, politik yönelimlerini ve deyim yerindeyse ruh durumunu bilmesi, onlara yaklaşım, onlarla bağ yentemlerini bilmesi ve onları mücadeleye sevk etmesinde yatar. Eğer, bu üstalık gösterilmeyorsa, ittifaklardan proleter olmayan sınıflar yararlanacaktır, aynı yetersizlik proletaryanın parti saflarında oluyorsa; disiplin gevşeyecek, örgütlenme liberalleşecek, devrimci eylem yozlaşacaktır. Bu nedenle, devrimin kadrosu, her saat, her saniye bütün yaşamında; ideolojik faaliyetini, örgütsel faaliyetini, eylemini en büyük politik seziyle yerine getirmeli, attığı her adımı proletaryanın sınıf çıkarlarını göz önünde tutarak atmalı, hiç bir toplumsal ilişkisinde sınıfsal bakış açısını yitirmemelidir.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi Kadrosu, Proletaryanın Politik Hattını Özümsmeli ve Politik Taktiklerini Kavramalıdır

Kürdistan halkı sömürgeci baskı altında, modern sosyal sınıflara çok geç kavuşmuştur. Farklı sömürgeci güçlerin toplumsal yapıları farklı olduğundan ve Türk, Fars, Arap sömürgecilerinin de modern sınıflara kavuşmaları pek de eski olmadığından, Kürdistan'da "modern" burjuva, küçük-burjuva sınıflarıyla proletaryanın oluşumu oldukça geç ve değişik süreçlerde, değişik biçimlerde olmuştur. "Modern" olması gereken Kürdistan burjuva sınıfı, daha çok sömürgecilikle ekonomik bağımlılık, siyasal kaynaşma içinde ve ulusal inkarcı biçimde oluşmuştur. Bu bakımdan geniş kesimleri gayri milli karekterde olup feodallerden dönüşme kompradorlar şeklindedir. Farklı süreçlerde ve farklı şekillerde de olsa ulusal küçük-burjuvazi, entellektüeller daha çok, sömürgecilikle Kürdistan egemen sınıflarına bağlı bir karakter taşımaktadır. Bağımlılık onun ideolojik, politik yapısına, örgüt ve eylemine en açık ve en olumsuz bir tarzda yansır.

Bu sınıflar, oluşum özelliklerinden ve evrensel sınıf karakterlerinden, çağın gerekleriyle çelişen konumlarından politik, eylemlerinde ulusal çıkarlarla yabancı çıkarların birliğini, uzlaşırlığını temsil etmişlerdir. İlk örgütlenme olanagını bulan feodaller olmuşturlar. Türk Teali Cemiyeti, Hoybun örnek-

lerinde olduğu gibi sınırlı burjuva milliyetçi örgütlenmeler olmuşa da devamlı sağlayamamışlardır. Mahabad 1946 olumlu deneyini burjuva milliyetçiliği, sosyal zemini zayıflığı, örgütlenmedeki darlığı ve aleyhine işleyen siyasal koşullar vb. nedenleriyle sürdürmemiştir. 1970'lere kadar Kürdistan'ın her parçasında olan feodal-burjuva, kısmen küçük-burjuva örgütlenmeler; sürekli olarak otonomiyi siyasal hedef seçme, ittifak anlayışı içinde Kürdistan'ı sömürgeleştiren güçler dahil olmak üzere dış güçlere, genellikle de Avrupa sosyal-demokrat çevrelerine dayanma, sosyalist ülkelerle ve ulusal kurtuluş hareketleriyle ilişkiye de aynı anlayışla yaklaşma, siyasal ittifak anlayışlarının özü olmuştur. Nitekim, salt bu bağımlılık yüzünden 1960-70 Güney Kürdistan, 1970-80 Doğu Kürdistan örneği; tarihi fırsatları kaçırmıştır ve günümüzde de aynı anlayışlardan Doğu, Güney ve Kuzey Kürdistan'daki politik-pratik koşullar değerlendirilememektedir.

1970'lerle feodalizmin yaygın olarak aşılması toplumsal gerçeği, uygun politik koşullarla ve bu 1960-70 sürecinde feodal önderlik içinde düştüğü yetersizliklerin teşhiyle birleşince; Kürdistan genelinde yaygın olarak küçük-burjuva politik eğilimlerin damgasına yolaçtı. Özellikle Türk sömürgeciliğinin elinde ki Kürdistan parçasında, bu süreç hızlı oldu. Çünkü feodalizm 1940'a kadar sürdürdüğü direnmede yenilmiş, 1940-50 arasında ortal bir sınıf haline getirilmiş, 1950-60 70 arasındaki süreçte ağırlıklı olarak kompradorluk ilişkileri içine çekilerek uşaklaştırılmıştır. 1970'lerin Türkiye, Kürdistan ve bölge politik koşulları ve yaygın sosyal zemin, küçük-burjuva örgütlenmelere geniş olanaklar yaratmıştır. Ancak oluşum özelliklerinden sömürgecilikle kesin bağlarını koparmak istememiştir. Feodal sınıf, kompradorlarla yaygın ilişki bir yerde çakar bağı içinde olmuştur. Her ne kadar Kuzey Kürdistan'da ÖY, DDK vb. küçük-burjuva örgütlenmeler, silahlı direniş karşı olmuş ve reformist yol tutmuşlarsa da, burjuva ve feodal öncüler olduğu gibi küçük-burjuvazi de önemli oranda bazı Kürdistan parçalarında silahlanmak zorunda kalmıştır.

Gerek feodal-burjuva politikalar olsun, gerekse küçük-burjuva politikalar olsun, özgüçten ziyade, dış güçlere dayanarak, taktik ilişkileri stratejik düzeye çıkararak ve boşlukları temel olarak siyasal hedeflerine ulaşmak istemektedirler. Bu, onların sınıfsal karakterinden ve oluşum özelliklerinden kaynaklanan olumsuzluklarıdır. Ve hepsi de aşiretçi etkiyi fazlasıyla temsil etmektedirler, sömürgeci etkiyi fazlasıyla hissetmektedirler. Sadece Kürt küçük-burjuva örgütleri, feodal-burjuva örgütleri değil, sömürgeci devletlerin, daha doğrusu egemen ulusların liberal burjuva çevreleri, Marksizm-Leninizm adına hareket ettiklerini iddia eden küçük-burjuva örgütlerinin yaklaşımı da aynı olmak amacıyla Kürt örgütlerine yaklaşımakta, onlarla ittifak yapıp makta, gerektiğinde destek vermektedirler.

Sonuçta ittifak anlayışında oldukça çarpık, faydacı, tehlikeli ve komplocu durumlar ortaya çıkmaktadır. Hele Kürdistan'ın aşiretçi-feodal gelenekleri, burjuvazinin sinsilik ve kurnazlığı ile birleşince; ortaya izah edilemez çirkinlikler çıkmaktadır. İttifaklar adeta birbirini bitirmek için yapılmaktadır. Hatta çoğu ülke devriminde en

güvenilmez sınıf öncüler arasında politik ittifaklar kurulur ve bu birlikler belli dönemlerin görevlerini yerine getirirken, Kürdistan'da daha yakın konumda olanlar bile bir araya gelememektedir. Ya da çok tehlikeli amaçlar için bir araya gelinmektedir. En tehlikeli düşmanlıklar, dostluk esprisi içinde yapılmaktadır. Adeta insan düşmanından ziyade dostundan çekinir duruma geliyor. Özellikle örgütlerin yapılarından dolayı düşmanın sızmaları da kaçınılmaz oluncu dostluğun acı düşmanlığı daha sinsi ve kötü sonuçlara yolaçıyor. Daha da kötüsü, bu ittifakların, daha modern düşüncelere karşı oluşturmaları, ya da köşeleri tutmuş eskiyen ve açılan sınıf temsilcilerinin gelişen sınıf temsilcilerine karşı takındıkları tavır ve entrikalarıdır. Bunun için en kutsal değerler araç yapılmakta, halkın duyguları suistimal edilmekte, enternasyonalist değerler araç yapılmaktadır. TKP'nin Peşeng'i oluşturmaları, İKP'nin KUKSE'i oluşturmaları, sosyal-demokrasinin ÖY'ü ileri sürmesi, yine İKP'nin aynı yöntemlerle Soran ve Behdinan alanındaki olumlu çıkış yapan küçük örgütleri "himayeleri" altına alması, Güney Kürdistan'daki burjuva-feodal yapıların açılan toplumsal zeminlerine rağmen diğer Kürdistan parçalarında benzer örgütler yaratma çabaları vb. faaliyetleri ne anlama gelir. Özellikle gelişen proleter eğilime karşı ise, burjuva ve küçük-burjuva örgütlerin engellemeleri daha sinsi ve çok yönlü olmaktadır. Sonuç olarak diyebiliriz ki, Kürdistan'da oluşturulan birliklerin çoğunluğu, tarafların birbirini bitirmeleri ve yok etmeleri içindir.

1970'lerin ortalarında ideolojik örgütlenme sürecine giren, 1978'de politikleşen, 1978-80 tarihsel pratiğini sunan, 1980-82 bunalmını aşan ve 1984 Ağustos Direnişi Atılımına varan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önder gücü, Kürdistan toplumsal yapısının biçimlendirdiği, bütün bu karmaşık politik yapıları tanıma, geçmişlerini bilme, ittifak anlayışlarındaki sekte ve komplocu karakterleri bilme, ama bunlara rağmen onlarla yürümesini bilmek, onların ortaya çıkardığı engelleri aşmak zorundadır.

Özellikle mücadelenin verdiği aşama ve mevcut politik koşullar ittifakları daha kaçınılmaz kılmaktadır. Devrim tarihi, bir yerde ittifaklar tarihidir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin temel siyasal aracı; ulusal kurtuluş cephesidir. Cephenin stratejik müteffikleri işçiler, köylüler, devrimci-yurtsever aydınlar bloku etrafında geniş yurtsaver küçük-burjuva kesimleri ve bunlara uygun düşen politik örgütlerdir. Diğer Kürdistan parçalarıyla olsun, Türkiye ve bölge devrimleriyle olsun, devrimin stratejik müteffikleri, emekçilerin çıkarını dile getiren, devrimi hedefleyen, proleter öncülüklü, devrim ve demokrasi güçleridir.

PKK, çok genç bir güc olmasına, oldukça olumsuzlukları olan bir toplumsal zeminin ürünü olmasına, uluslararası alanda denysiz olmasına, ve Kürdistan reformist güçlerinin dış destekli engellemelerine rağmen, halkımız açısından son derece önemli gelişmeler sağlamıştır. 1978-84 arasında ulusal alanda sağladığı başarılar ve Kürdistan emekçi sınıfları arasında nüfus etmesi yanında, bölge ve uluslararası alanda da dayanışma ve ittifak anlayışında ciddi başarılar sağlamıştır.

Kürdistan UKM'nin öncü gücü, proletarya partisi olduğuna, Kürdistan devrimi gibi bölgenin en

önemli fakat en zor devrimlerinden birini omuzladığını, unuttanman karşındakı zorluklara hazırlanma ve onları en verimli politik çabalarla aşmak zorundadır. Çünkü, halkımızın kurtuluş davasının doğal müteffikleri fazla olmasına rağmen, bölgenin politik koşullarından ve soruna yaklaşımlarındaki yetersizliklerinden; bu doğal müteffikler yeterli ilgiyi gösterememektedirler. Bölge ve hakim ulus şoven ve reformist güçleri, Kürdistan'daki sınıf ve ittifakçı güçleri olan Kürt burjuva ve küçük-burjuva güçlerine her türlü desteği vererek, proleter öncülüklü KUKM'nin gelişmesini önlemek istemektedirler. 1979 "UDG" olayı ve Partimize saldırısı kısa da olsa bu çerçevede yorumlanabilir. Gerek Kürt hakim sınıflarından ve küçük-burjuva milliyetçi örgütlenmelerden kaynaklanan bu engellemeler, ve hakim ulus şoven, reformist güçlerinden kaynaklanan bu engellemeler, sınıf ve ulus çelişkisinin derinleştiği günümüzde hadsafıya ulaşmış, ideolojik, politik saldırısı aşmış, en çirkin şekillere bürünerek fiili saldırılara dönüşme eğilimine varmıştır. Hezil katliamın, Mehmet KARASUNGUR yoldaşın şehit edilmesi ve günümüzde cereyan eden bir sürü provakasyon eylemine kadar olanlar söylenenleri doğrulamaktadır.

Partimiz ve kadrolar bu gerçeği hiç unutmadan, direnişi geliştirme, mücadeleyi her türlü saldırıdan korumak ve saldırıları püs-kürtmek zorundadır.

Partimiz, Kürdistan toplumsal yapısından kaynaklanan olumsuzlukları, politik güçlerin sınıfsal konumunu gözardı etmeden, proletaryanın evrensel deneylerini, özgül koşullarla birleştirerek, direniş içinde olan güçlere taktik ve stratejik ittifaklar içine girmek, onları direniş yolunda ilerletmek, ulusal kurtuluşun çıkarlarına tabi kılmak zorundadır. Ancak, Kürdistanlı güçlerin ittifak ve dayanışma mantıkları ve pratikleri ortadadır. Her ittifak, "belli amaçlar için dayanışma" dir gerçeğine bile uymamaktadır. Oluşturulan ittifaklar, ulusal kurtuluşun ziyade başka güçlerin hizmetine koşmaktadır. Buna rağmen ittifak ve dayanışmalar kaçınılmazdır. Bu nedenle bu güçlerin sınıfsal konumları, geçmişleri ve pratik davranışları çok iyi bilinmek zorundadır. Her güç, geçici de olsa beraber yürüdüğü gücün karakterini sınıfsal konumları, geçmişleri ve zorundadır. Her ittifak belli koşullar içinde geçerlidir, koşullar değiştiği zaman, ittifak koşulları değişebilir gibi, taraflardan biri koşulları değiştirebilir. Hele Kürdistan'da bu iş, kanlı-bıçaklı olmaktadır ve bunun örnekleri çok çok fazladır. Kısa soluklu ve kısa amaçlar için kullanılan bu dayanışmaların, bu karakterleri hiç unutulmadan Partimiz ve kadroların, düşünmek, değerlendirmelere varmak ve tedbir geliştirmek zorunluluğu vardır. Partimiz, şimdiye değin yaptığı gibi, bundan böyle de aynı politik başarıyı göstererek ilerleyecektir.

Politik güçlere karşı takınılacak bu kısa politik yaklaşımlar yanında, örgütlü olmayan sınıfsal eğilimlere karşı da benzeri, hatta daha üste politik yaklaşımlar gösterilmelidir. Devrimci faaliyetlerimiz kitleselleşmiştir. Kitleler, yoğun baskı ve sömürü altında yığınsal olarak ulusal kurtuluş mücadelesine eğilim duymaktadır. Halilule, devrimci çalışma, parti örgütlerini örme yanında, cephe çalışmalarını da kapsamaktadır. Parti örgütlerimiz cephe faaliyetinin örgütleyicisi olmaları gerçeği yanında, cephe faaliyeti

içinde kendini örgütleyecektir. Aji-
tasyon-propagandanadan, örgütsel-
askeri faaliyete kadar, çalışma-
mızın güncel içeriği böyledir. Dev-
rimci çalışmamızın bu merkezi
noktası sürekli gözönünde tutulma-
lıdır. Kitlelerin içinde bulunduğu
ekonomik, kültürel, siyasal duru-
mu, güncel işçilerini, yani top-
lumsal durum ve yönelimlerini,
tarihsini bilmek; buna göre po-
litik yaklaşım tespit etmek; kitleleri
etkilemenin, onları mücadeleye
çekmenin ve örgütlemenin zorunlu
koşuludur. Sadece yoksul köylüler,
işçiler, aydınlar değil, orta köylü-
lükten, esnaf, öğretmen, taşıyıcı
kadar olan küçük-burjuvaziden,
orta-burjuvalara, asiretiçi öğelere
kadar; toplumun çok değişik kesim-
lerine yaklaşımda o sınıfın ve sınıf
bireyinin sınıfsal konumu, tarihi
güncel durumu, genel ve yerel özel-
liklerini, davranış ve yönelimlerini
bilmek, buna uygun politik yak-
laşımlar seçmek ve her durumda
ulusal kurtuluşun çıkarlarını onlara
egemen kılmak, onları ulusal kurtu-
luş direnişine çekmek açısından
zorunludur. Ne kadar ustaca bu
görevleri yerine getirirsek o düzey-
de düşman güçlere de yaklaşımda
ve yönelimde de aynı politiklik ge-
rektiler. Hangi güç düşmandır,
hangi güç tarafsızlaştırılabilir,
hangi güç hangi dönemde yönel-
mek gerekir, hangi gücün yaklaşımı
sahtedir vb. bütün bunlar, doğru
politik belirlenmeler ve yaklaşımla
tespit edilebilir.

Sayılan öğelerden çok, parti
bünyesinde örgütleme politik uyum-
luk ve yaklaşımı sahip olmak gerek-
mektedir. Çünkü, parti bütün ge-
leşmelerin örgütleyicisi ve yürütü-
cüsüdür. Devrimci ilerlemenin mo-
torudur. Haliyle düşman ve diğer
sınıfların politik öncülerinin temel
hedefi parti olacaktır. Yalnız bunlar-
dan gelebilecek tehlikelere karşı
değil, Kürdistan toplumsal zeminin
olumsuzluklarının partiyi etkileme-
lerini önlemek açısından da gereki-
lidir. Zayıf bir toplumsal gelişme
geçiren Kürdistan toplumu, ideal
sosyal sınıflarına kavuşmamıştır.
Bu ideal olmama, nicelik açısından
değil, bilgi, deney, politiklik ve
eylem, yani nitelik açısından sözkö-
nusudur. Sömürgecilik ve Kürdis-
tan hakim sınıflarının tahribatının
ürünü olan Kürdistan toplumsal
yapısının gereklilikleri, birey, sınıf
öncülerini üzerinde etkisini ağırlıklı
olarak hissettirecektir. Aynı za-
manda düşman ve proletarya dışı
politik akımlar, bu zayıflıkları, ulu-
sal kurtuluş mücadelesi ve öncüsü
örgütü kemirmek için araç olarak
kullanacaklardır. 1978-80 sonrası
dönemdeki politik-pratik mücadele
bu durumun sayısız örnekleriyle
doludur. Yakın tarihte 1980-82
arası dönemde cezaevlerinde boy
veren ihanetler ve 1982-84 arası
dönemde çoğu alanda parti içinde
geliştirilmek istenen provakator,
tasfiyeciler anlayışların araçları, top-
lumsal zeminin olumsuzlukları ol-
muştur. Eğer, bu çaba ezilmesine
rağmen, belli tahribatlar yapılmışsa,
en önemli neden olarak, bu gerçeğin
yeteri kadar bilincinde olmayan,
daha doğrusu parti içi politikliği
yeteri kadar temsil edemeyen kadro-
ların apolitikliği olmuştur.

Bütün ilişkilerine ideolojik-po-
litik biçim vermek, örgütsel gizliliğe
her koşul altında uymak, parti dis-
iplinini her an uygulamak, örgütün
çıkarlarından taviz vermemek, parti-
ye karşı açık olmak, adeta bir
istihbaratçı, bir bekçi gibi parti
çıkarlarının savunucusu olmak, ve
parti aleyhtarı faaliyetlerin izleyi-
cisi olmak, ve disiplini deneyen
edici bilinci düşman faaliyetine
zemin hazırlayan liberalizm, hantal-
lık, kuşkuculuk, kapalılık, sohbetçi-
lik vb. yetersizliklere yaşam olanağı

tanımamak zorundadır. Aksi du-
rumda; düşman faaliyeti, geri top-
lumsal alışkanlıkların disiplinize-
rindeki tezyiki, mücadelenin zor-
luklarıyla birleşince çok ciddi du-
rumlar ortaya çıkar.

Gerçek böyle olmasına rağmen
pratikte örgüt ve mücadelemiz
açısından hiçte küçümsemeyecek
ciddi olumsuz sonuçlar ortaya çı-
karan yetersizlikler içinde olun-
maktadır.

Politik Güçlerle İlişkiler Sorununda

İttifaklar; belli ilkeler doğrul-
tusunda ortaya çıkan siyasal ve
pratik güçbirlikleridir. Belli dönem-
ler için kurulurlar. İttifak ya da güç-
birliği içinde olmak, mücadeleyi bu
güçler açısından ideolojik düzeyde
tutmak, ittifakın siyasal hedeflerini
gözetlemek demektir. Bazen öyle
anlar olur ki, ittifaklar istenmediği
halde zorunlu olur, çok taviz verilir.
Bu tamamiye koşulların belirlendiği
bir durumdur. Fakat her koşulda
proletarya ile ulusal kurtuluşun
hayatı çıkarları ön planda tutul-
malı, ne şekilde olursa olsun, Kürdis-
tan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi
mutlaka karlı çıkmalıdır. Pro-
letarya partisinin anlayışı böyle
olması yanında diğer güçler de
kendini sınıfsal çıkarlarını bağnazca
savunur ve her yolla üstün gelmeye
çalışır. Karşılıklı çıkarlar uyduğu
ölçüde beraber yürünür. Ancak bu
baraberlik döneminde gün gün,
sanayi sanye, alan alan mücadele
içinde olunur. İdeolojik, politik,
maddi, moral, teknik vb. her türlü
olanak kullanılarak taraflar bir-
birine üstün gelmeye çalışır. Bun-
lar, ittifakların belki de pek de-
ğinilmeye cesaret edilmeyen yan-
larıdır. 1980 sonrası süreçte çoğu
Kürt milliyetçi küçük-burjuva ör-
gütü, "balıklama" daldıkları uy-
duruk, aslında kölelik bağı olan
sözde "enternasyonalist" ya da
"ulusal" ittifaklar sonucu bölündü-
ler ve başka güçlerin uyuduları du-
ruma geldiler. Ancak Kuzey Kürdis-
tan'lı küçük-burjuva örgütlerin
bu duruma gelmeleri deneyisizlik-
lerinden, ya da karşı tarafın kurma-
zından değil, bu örgütlerin sınıfsal
oluşumlarından ve mevcut politik
yönelimlerinden kaynaklanmakta-
dır.

Partimiz, genç olmasına ve az
olanaklara sahip olmasına rağmen,
geçmişte ve günümüzde devrime
hizmet eden ittifak ve dayanışma-
lara girmiştir. 1982 başlarında
kurulan FKBCD platformu, böyle
bir ittifaktır. Tasfiyeciliğin egemen
yön yapmaktaki istendiği bir dönem-
de, sorumlu devrimciliğin egemen
yön yapıldığı bir hamledir. Sadece
Partimiz açısından değil, Türkiye
sol güçleri açısından da toparlan-
manın ve gelişmenin zemini ol-
muştur. TKEP ve Dev-İşçi gibi
reformculuğa yatan güçler, her ne
kadar bu platformu daha değişik
amaçlar için kullanmaya çalışmış,
özünden sapırmak istemişlerse de,
FKBCD'nin dönemin görevini önem-
li ölçüde yerine getirmesini önle-
yemeyişleridir.

Partimizin günümüzde de bütün
ya da parça parça girdiği taktik
ilişki ve dayanışmalar bulunmaktadır.
Bu ilişkilerin mücadelemize
küçümsemeyecek katkılar yapı-
tıcı sonuçlarıyla bilinmektedir.
Ancak biz kadrolar açısından yeteri
kadar kavranamayan bu dayanış-
maların rolünü oynayabileceği ko-
şulların yeteri kadar görülebilmesi
ve bu dayanışmaları daha verimli
kılmanın yollarını bulmak için daha
fazla çabamızın sarfedilmemesidir.
Çok nazik olan ve gün gün devam
ettirilerek zorunda olan "dostluk-
lar" kadroların çok uyanık, politik,

temel çıkarlarda katı, yaklaşımda
esnek ve yapıcı çabalarıyla daha
verimli kılınabilir. Asgari bir sınıf
bilinci bile gerçeği görmeye yete-
cektir. Fakat yeterli duyarlılığı gös-
termiyoruz. Bazı arkadaşlarımız
sorumu, sanki kaynaşacak güçler
gibi yaklaşıyor, ve her türlü
siyasal gerçeği dışlayacak saflık-
la yaklaşıyorlar. Beraberlik hep
devam edeceğimiz gibi yaklaşıyor-
lar, bulunulan alanlarda hep kalına-
bileceğimiz gibi rahat davranıyor-
lar, aynı örgütümüz gibi proletarya-
nın disiplinini zedeleyor, örgütün
çıkarlarından taviz veriyorlar. Kendi
örgütlerimizin gibi isteklerde bu-
lunuyorlar. Karşı tarafın yaklaşımlarında
yanlış olduğuna saf oluyor-
lar. En dar dayanışmanın bile kor-
kunc bir sınıf mücadelesinin aracı
olduğunu unutuyorlar. Politik po-
zisyonun değişmesiyle karşı tarafın
tavırları değişince "olmaz" diye
bağırıyorlar, ya da yorum getire-
miyorlar. Ya da özellikle parti
mücadelemizin son atılımı sağla-
dığı avantajlı durumu değerlen-
dirip, dayanışma ilişkilerini lehimize
daha ilerletmiyorlar, ya da pratik
yaratılan gelişmeler, yeterli
politik duyarlılık ve ustalık gösteril-
mediğinden yeni dayanışmalara,
yeni ilişkilere ya da varolanların
güçlendirilmesine dönüştürüle-
miyor. Sonuçta hantallaşılıyor, darla-
ma meydana geliyor, pratik gelişme
ile politik-örgütsel darlık arasın-
daki mesafe korkunc düzeylere
varıyor. Kalınmaması gereken
alanlarda kalınıyor, alınması ge-
reken önemler alınmıyor, tehlike
gelip çatınca çaresiz kalınıyor.

Halkbici, parti çizgisi yön gös-
tericidir, uyarıcıdır. Parti ilişkileri
güçlendirici ve hizmet ettiricidir.
Yeterli kadro; uyanıklık, cesaret,
maharet ve girişkenliği ile çizginin
pratik uygulayıcısı olsun. Politik
darlık diyebileceğimiz sayılan ye-
tersizliklerde politik-pratik deneyin
azlığı önemli bir faktörde olsa, asıl
eksiklik çizgisi çözümlemeye,
bilince çıkarmaya ya da sorunu
teoriye kavrayıp pratiğe aktarmada
gerekten duyarlılığı göstermemekten
kaynaklanmaktadır. Politik bir
kadro; sanye sanye politik olan
kadrolardır, her ilişkiden proletaryayı
nasıl karlı çıkaracağını düşünen ve
bunun cesur politik adımlarını atan,
güçleri, tarihlerini, davranışlarını
sınıfsal olarak değerlendiren, buna
göre ilişki geliştiren, olumlu olum-
suz bir davranışın sınıfsal kayna-
ğını bulan ve buna göre tavir ge-
liştiren kadrodur.

Küçük-Burjuva "Milliyetçi" Gruplara Karşı Tavir Konusunda;

1980, 12 Eylül darbesiyle bu
güçler, siyasal planda oldukça
olumsuz konuma düşmüşlerdir. Si-
yasal yönelimlerinin çıkmazı, pra-
tikte sundukları olumsuzluklarla
birleşince oldukça daraldılar. Parti-
mizin yoğun ittifak çabalarına ra-
ğmen, Partimize ve ulusal kurtuluş
direnişine saldırıların artan bir
hızla devam ettikleri. Küçük-burjuva
uzlaşıcılığı ve ihanetinin teşhir edil-
mesi zorunluluktadır. Partimiz, bunu
yaptı. Onlar, saldırılarına devam
ettiler. "Yaşam" için, oportünist-
şoven güçlerin sekişyonları, piony-
ları haline geldiler. Onlardan da
aldıkları destekle, Partimize karşı
geliştirilen provakasyon ve tasfiyeciler
faaliyetleri olanca güçleriyle des-
teklediler. Ancak bu durum onları,
-tabanları dahil- kitlelerden so-
yutladı. Direniş mücadelesi yoğun-
laştıkça ve faşist burjuvazinin
kızması arttıkça, onlar, dış des-
teklerini vastasıyla direniş düş-
manlığını hadsafıyla ulaştırdılar.
Öyle ki 1979'dan daha tehlikeli
çabalar içine girmektedirler. Bir

yardan CHP'nin 1970'ler progra-
mından daha geri bir burjuva
kuyrucuk programla oluşturulan
sözde "Sol Birlik" ittifakına ya-
pılarak Türk şoven-opportünist güç-
lerinin ve bu yolla Türk ulusal
liberal-burjuvazisinin kuyruculu-
ğuna oynayarak ve bu kuyruculu-
ktan destek umarak, durdurma-
dıkları direniş mücadelesini
1979 benzeri tehlikeli saldırılarla
durdurmak istemektedirler. Kürdis-
tan halkına karşı yapılmış düşü-
nülen bu korkunc cinayetin han-
zırlıklarını açıkça yapmaktadırlar.
Pratik tavırları, ilişkileri, yayınla-
dıkları polis dosyaları, destekle-
dikleri kompolar bunu açıkça gös-
termektedir. Onların bu düşman-
lığı, Kürdistan gerçeğinden kopan
küçük-burjuvazinin en soysuz kesim-
inin sınıf çıkarlarının sonucudur.

Bu tehlikeli gidişlerine direniş
geliştirmekle darbe vurulmaktadır.
Bir yerde bu denli saldırganlaşma-
ların nedeni, direnişin bu denli
boyatlanmasıdır. Kitlelerin reform-
izmi tanımlan ve direniş destekle-
meleri, bu güçleri telaşa boğ-
maktadır. Bu nedenle en tehlikeli
oyunlar içinde olmaktadır.

Yapılması gereken ortadadır;
ulusal ve uluslararası alanda; halk
güçleri ve dost güçler nezdinde bu
güçleri ve tehlikeli yönelimleri
teşhir edilmelidir. İçine girdikleri
tehlikeli ilişkilerden dolayı uyanıl-
malıdır. Tabanların durum
kavratılarak, bunlar kazanılmalı ve
tavanları iyice yalnız bırakılmalıdır.
Ayrıca tehlikeli oyunları bilinen
bağlantılarıyla ve bütün yönleriyle
açığa çıkarılmalıdır. Halkımız
karşı hazırlandan, halk saflarında
ayrılık yaratmayı ve Partimizi dar-
belemeyi amaçlayan, bu tehlikeli
yönelimlere karşı aldığımız önle-
mileri sıkılaştırarak, halk saflarında
kaynaklarını kurutmamız.

Bunlar bilinen gerçeklerdir.
Önemli oranda teşhir ve tecrit ol-
muştur. Avrupa emperyalist güç-
lerinin verdiği destekler, yuduruk
"Sol Birlik"ler bu gerçeği değiştir-
mez. Avantajlı durumumuz değ-
lendirip, bunların soysuzluğunu
halk kitlelerine iyice kavratıp, halk
saflarında yaşam olanağı bırakma-
lıydık. Halkımız, şimdiden şurda
-burda polislin, Avrupa'da em-
peryalist burjuvazinin, Ortado-
ğu'da revizyonist güçlerin uşağı
olan bu sefilleri affetmeyecektir.

Bazı alanlarda teşhir ve ön-
lemde yetersiz kalmaktayız. Teh-
likeyi yeteri kadar görmeye, ge-
leşmeleri yeteri politiklikle izleye-
meye, ya da küçümsemeye, diğer
yardan önem almada duyarsızlık
ve hantallık örnekleri ciddi sonuç-
lara yolaçmaktadır. Halkımızda
polis dosyası hazırlayanların rahat-
lıkla yeni dönemde çoğu yoldaşımı-
zın komposunda yer alabileceği,
yer aldığı unutulmamalıdır. Bun-
ların bir kısmı gün işiğine çık-
maktadır.

Bu konudaki duyarsızlık deney
yetersizliğine de indirgenemez. Bil-
gi yetersizliğine de indirgenemez.
Fazla politik olmayı da gerek-
tirmeyiz. Çünkü küçük-burjuva uzlaş-
ıcılığının tarihi ve güncel taviri bi-
linmektedir. Tehlike günceldir. O
halde şu ya da bu şekilde gösteri-
lecek duyarsızlık, apolitiklik ve ted-
birsizlik doğrudan kast karakteri
taşır.

Yine de tarihlerini iyi bilmek,
oluşum ve gelişim koşullarıyla,
değişik siyasal koşullarda tavır-
larını kavramak, bunun yanında
parti politik anlayışını ve taktik yak-
laşımlarını özümsemek, buna göre
pratik geliştirmek, tabanlarıyla
uyumlu bir ilişki kurmak ve bu
soysuz politik kümelere karşı
sistemli bir ideolojik, politik
mücadele vermek ve pratik önem
geliştirmek zorunludur.

Halk Güçleriyle İlişki sorununda

Halkın çok değişik sınıf ve taba-
kalarından oluştuğu, her sınıf ve
tabakanın da çok değişik eğilimlere,
tepkilere vb. farklı davranışlara
sahip olduğu bilinen şeylerdir. Birey
ise bu değişiklikleri yaşamında en
fazlasıyla gösterir. Buna rağmen
yükseltilen yönelimlerde sınıfsal eğil-
im ve tavir her zaman belirgindir.
Yani bir sınıf ve tabakanın uzun
sürelili yanılgılı bir yönelim içinde
olacağı sözkonusu olamaz. Öze-
likle içinde bulunduğumuz dönemin
politik gerçekleri, yığınlar daha
erken duyarlı kılmaktadır.

İkna ve eğitimin, eyleme göre
daha belirleyici olduğu mevcut pra-
tiğimizde, bu gerçek hareket edil-
melidir. Yığınların yoksulluğu, geri
kültürel yapıları, apolitiklikleri, ve
suskunlukları yanlış yorumlanma-
malıdır. Çünkü sınıfsal bilinç, mo-
dern bir gelişmenin ürünü de olsa,
üretimde bağlantılı olup, biraz da iç
güdüselidir. Eğer, sınıfsal gerçekler
unutulmaz, sınıfların Kürdistan
somutlanmış içinde bulundukları
politik koşulları gözardı edilmese,
ve buna göre politik yaklaşım,
ajitasyon-propaganda, örgütlenme
yöntemleri bulunursa sonuca gidi-
lebilir.

Orta sınıflardan proletaryanın
öncü sınıflarında yer alabilece-
cek, oldukça yararlı olabilecek,
cesur ve inançlı bireyler çıkabilir ve
mücadele geliştikçe bunların sayı-
ları artar. Ancak aynı cesaret sınıf-
tan beklenemez. Aynı şekilde yok-
sul kesimden oldukça duyarsız, za-
rarlı, muhbir, mülk vb. gibi düşman
olan insanlar çıkabilir, ve bunların
sayısı bugün hiçte az değildir, fakat
aynı olumsuzluk, yoksul sınıfların
tümünden beklenemez.

İşte, sınıflara ve bireylerine yak-
laşırken, onları örgütlemeye çalışırken
bu sınıfsal bakış açısından
kesinlikle ayrılmamak gerekir. De-
nebilir ki bu bilinen ve işin "abc'si
olan gerçekler. Evet, ama birçok bu
noktada hata yapılmaktadır. Hare-
ketimizin temel işçiler ve köylülerdir.
Onlara dayandığımız süreç, geli-
şebilecek, bütün zorlukları aşabi-
leceğiz. Aksi durumda temel güçsüz
olacak, yapı taşları yanlış seçilecek
ve bina yanlış örülecektir.

Pratikte bilinen bu yalın gerçek-
le çok defa çelişmektedir. Kişiler
yaklaşmada sınıfsal bakış açısını
yitiriyoruz. Sadece dostluk ya da
cephe esprisi içinde yer alabilecek
unsurlara aşırı güvenilmekte ve veril-
mesi gereken örgütsel görevler
verilmeyiz. Durumlar biraz de-
ğişince sözkonusu unsur, sınıf çıkar-
ının gerektiği şekilde hareket et-
mekte ve bizimle çelişmektedir. O
zaman "ihanete uğradık" şeklinde
yakınmalara başlıyoruz. Hayır, orta-
da bir ihanet değil, sınıfsal çıkarlarla
göre hareket vardır. Sorun, ne
zaman, nasıl ve ne kadar beraber
yürüyeceğimizi kestirmemizdir.
Örneğin, bir alandaki tüccarlar,
ajanlar ve karakollara yoğun çeliş-
ki içindedir, devrimcilerin bu ajan
ve karakollara yönelmesini iste-
mekte ve desteklemektedir. Ancak
mücadele daha da gelişince klasik
düzenleri bozulmakta, zarar etmek-
tedir. Kendi çıkarlarını ulusun
çıkarına bu aşamada tabi kılma-
ma, bu nedenle mücadelenin
gelişmesine karşı durmaktadırlar.
Bu, onların sınıfsal konumlarının
sonucudur. Aralardan bazılarının
çok olumlu ya da çok olumsuz olu-
şları, sınıf konumlarının yolaçtığı
eğilimlerini değiştirmez. Basit bir
örnek değişik bir tarzda bütün top-
lum kesimlerine ve bireylerine uy-
gulanabilir.

Bir aşiret ve kabile reisini ala-
lım. Toplumsal olarak aşılımıştır.
Ama ekonomik olarak sömürgeci-

likle bütünleşmemiştir. Bu nedenle sınırlı yurtsever konumları olabilmektedir. Şu ya da bu oranda mücadele destek olabilmektedir. Ancak hiçbir zaman otortite edilecek siyasal bir otortite değildiler. Sınıf çıkarı sözkonusu olduğunda tavırları değiştirilebilmektedir. İstikrarlı olmayan bu geçici "dostlarla" hangi koşullarda, ne kadar dostluk yapılabileceği mutlaka kestirilebilmektedir. Tek başına sömürgecilğe ya da devrimci gelişmeye tavır alıp sürdürülecek, aşiretçi yapılar kalmamıştır denilebilir. Devrimci ustalık, onların bu konumu bilinenek, onlarla dostluk ve düşmanlığın nerede başlayıp bitebileceğini kestirerek, bunlardan yararlanma ustalığıdır. Pratik bu gerçeği çok ispatladı. Buna rağmen bu güçleri ya çok abartma ya da çok küçük görme ve bundan kaynaklanan yanlış yaklaşımla yararlanamama hatalarına çok defa düşülmüştür. Fakat daha kötüsü, yaşanan deneylere rağmen, hatalardan ders çıkarılmaması, bir öncü dersi davranılmaması, adeta bu zorunlu ilişkilerden, diğer sınıf bireylerinin yararlanmasındır.

Benzer hatalı yaklaşım, devrimci çalışmanın kaynağı olan yoksul köylülük vb. sınıflara ve bireylere karşı yapılmaktadır. Sınıfsal eğilim içgüdüsel olması onu bilinçli bir hareket düzeyine ulaştırmasına yetmez. Koyu bir ekonomik, kültürel ve politik gerilik içinde olan köylülük, deney kazandırmadan, bilinçlendirilmeden modern bir örgütlenmenin gereklerini yerine getiremez. Yoğun eğitim ve deney, insanların, düşmanın yoğun baskıları altında örgütsel yetenek kazandırabilir. Örgütlemeye ustalık; herkeş yeteneğine göre bir iş verme ve yaptığı işi önemini kavratmaktan geçer. Fakat, formasyonumuza rağmen, bu ustalıkı göstermekte oldukça yetersiz kalıyoruz. Pratik gelişme ile örgütsel sağlamlılık arasında uçurum vardır. Elimizde bol sayıda insan olmasına rağmen, bunları evirip çeviremiyoruz. Güçlerinin üstünde yük altına alma, gizli kalmalarına, legal kalmalarına yeteri kadar duyarlılık göstermeme, ilişki kurduktan sonra eğitilmeme, ya da deyim yerindeyse posasını çıkarana kadar sıkma, çok sayıda görülen, önemli sayıda kadro ve birimde neredeyse egemen olan dar ve duyarsız çalışmadır. Sonuçta ya insan örgütleyemiyoruz ya da erkenden düşmanın baskılarına maruz bırakıyoruz ve yakalanma, gereken politik direnişi sergileyememe vb. kötü sonuçlar ortaya çıkıyor. Bilhassa şehir kitlelerine karşı bu hatalı yaklaşım daha fazla oluyor. Ya da daha nazik olan şehir çalışmasında bu hatalı yaklaşım daha ciddi sonuçlar veriyor. İnsanların legal kalmasını anlamı ya da yığınların bu konumda kalmak istemelerinin önemini kavrayamıyoruz.

Daha çok örgütsel yetenekle ilgili görünen bu konu, doğrudan politik bilinç ve politik ustalıkla ilgilidir. Çünkü, proletaryayı öncüdürumuna getirmek; onun toplumun bütün sınıf ve tabakalarına karşı yaklaşımını bilmek, bunu uygun yöntemlerle yerine getirmek, toplumu her kesiminin özelliklerini bütün yönleriyle bilmek ve bu kesimleri örgütleyebilmenin inat ve ustalığı göstermektedir. Yoksa öncü sözü boşta kalır.

Sorunu teoride kavramak yetmemektedir. Derin bir politik kavrayış gereklidir. Ama içine düşülen yetersizlikler; bu politik kavrayışa sahip olmaktan çok, düşünmeden, taşınmadan, plansız, sonuçları düşünmeden ve sonuçları değerlendirilmeden dar ve duyarsız çalışmadan kaynaklanmaktadır.

Halk Saflarındaki Düşman Güçlere Karşı Tavrı

Devrimci çalışmadaki en önemli noktalarından biri halk saflarındaki düşman güçleri, yurtsever güçlerden ayırtarak ve bunlara karşı tavır örgütlemeye sorunudur. Her ne kadar toplum içinde bulunduğu ekonomik, siyasal baskı, ekonomik, kültürel siyasal gerilik ve ilişkiler dolayısıyla düşman, toplumun bütün kesimlerinden; çevresine, sınıfına, halkına yabancılaşmış düşman unsurlar bulabiliyorsa da esas olarak düşmanla işbirlikçilik belli sınıfsal temele dayanmaktadır. Bunlara karşı tavır ve yönelim sözkonusu olmadan önce, bunları tanımayı sağlayacak güçlü bir sınıfsal analiz ve yaklaşıma sahip olmamız gerekir.

İstisnasız bütün feodal-kompradorlar şu ya da bu ölçüde düşmanla yoğun işbirliği içindedirler. Halka ve devrimci mücadeleye karşı büyük suç işlemektedirler. Bunlara karşı pratik tavrı fazla sorun yoktur. Pratik politika ve tavır geliştirme tamamen örgütsel güç ve yönelme cesaretine bağlı bir olaydır. Ara sınıflardan ve yoksul kesimlerden de düşmanla işbirliğine girip halka ve devrime karşı suç işleyenler az değildir. Bunlardan önemli bir kesimi; halk saflarındaki ilişkilerin özgül nedenlerinden, yoksulluktan, siyasal gerilik vb. gibi nedenlerden devrime karşı bir konuma geçirilmez. Mucadelenin gelişmesi, devrimci otortitenin uygun sergilenmesi, eğitim ve ikna vb. yollarla yaptıkları işten caydırılabilirler. Ancak düşman bunlara epey olanak tanıdığından ve konumlarında epey suç işleyip, lekelendiklerinden kolay kolay yaptıkları işten vazgeçememektedirler. Devrimci otortitenin gelişmesi karşısında biçimsel pişmanlık pozlarına giriyorlar.

Devrimci politika, bütün bunların güçlü tahlini ve pratik çözümünü gerektirir. Hangisi iflah olmaz, hangisi tarafsızlaştırılabilir, hangisi kazanılabilir, hangisi safdışı edilmelidir, örgütsel gücümüz, kitlelerin istek ve desteği ne ölçüdedir, bütün bunların pratik tahlini gerektirir.

Bu da bilinen gerçektir. Ama aldığımız darbelerin çoğu, bu gerçeğin gereklerini yerine getiremediğimizdendir. Örneğin bir feodal düşünelim. Köylülük üzerinde otortider, büyük sömürü gerçekleştirmektedir. Halk saflarında ayrıklara yol açmaktadır, kısmen kompradorlaşmıştır. Sömürgecilekle önemli oranda suç birliğine girmiştir. Şehir pazarına da sızmıştır. Derken devrimci otortite gelişiyor ve bu feodal sıkıştırıyor, otortisesini sarsıyor, korkutuyor. Feodal bunun üzerine devrimcilere destek haberleri yolluyor, destek vaadediyor ve hatta halktan aldıklarının milyonda birini geri veriyor. Devrimci, bu tutum karşısında gevşiyor, ikna oluyor ve geriliyor. Ama feodal diğer yandan düşmanla en sinsi oyunları tezgahlıyor. Sınıfsal bakış açısını yitiren devrimci, çok geçmeden aç darbeleri veriyor. Sağlığımızın kurbanı oluyoruz ve bu nedenle büyük kayıplara yol açıyoruz. Bir feodal-komprador neden düşmanla işbirliğinden vazgeçsin? Korkundan mı, hayır, her sınıf kendi çıkarı için dövişür ve ölümü göze alır. Halkın sırtından milyonlar kazanan ve düşmanla beraber her türlü günahı işleyen bir feodal-komprador, bir ajan, keskinlikle bu konumunda vazgeçmez. Buna göre bunlara karşı güncel pratik politika ve tavır geliştirmek gerekir. Sözkonusu gerçeği unuttuğumuz an, saf davranmadığımız an darbe yememiz kaçınılmaz oluyor.

Diğer ajanlar da benzer konum-

dadırlar. Evet, önemli bir kesiminin devrimci otortite karşısında sindikleri, hatta vazgeçtikleri doğrudur. Tarafsızlaştırılmaları bile belli dönemler için mucadelenin çıkarınadır. Fakat önemli bir kesiminin de kafaları gitse bile vazgeçmeyecekleri ve işledikleri suçlar ortada, zavallılaştırma durumları karşısında politik saflıkla duygusal tavır gösteriyoruz, sonuçta darbe yapıyoruz. Şunu da unutmuyoruz; bir ajan yaptıklarından dolayı utanç duyabilir ve vazgeçmek isteyebilir, ama hiçbir zaman düşman, ajanını rahat bırakmaz.

Aynı şekilde, toplumun olumsuzluklarını, insanların geri yapısını ve düşmanın birey üzerindeki tahribatını bildirmiş halde, çoğu kez pratikte bunun ne anlama geldiğini kavrayamıyoruz. Düşmanın çok yönlü baskısına maruz kalan birey çoğu kez çaresizlikten düşman konumuna gelebilir. Bunu unuttuğumuzdan ve pratik önlem almadığımızdan darbe yapıyoruz.

Ajan yapı, sömürgecilik, kurumsallaşmanın ve günlük uygulamaların "doğal" bir uzantısıdır. Meşur görülmesi de bu yöyledir. Ajan yapıya karşı mücadele sömürgecilik karşı mücadeledir. Sorun, sınıfsal olarak bu olayı tahli etme, onlara yaklaşım ve tavır tespit etmedir. Hangi dönemde, hangi sınıfsal güçler bu konumdadır. Mucadelenin gelişmesi ve siyasal koşullardaki değişimler sonucu düşmanla işbirlikçiliği bütüne ya da azalma olabilecektir. 1979 UGD örneğinde olduğu gibi, mucadelenin kıstığı dönemlerde küçük-burjuvazinin elit tabakasının sözcüleri de düşmanla işbirliğine yönelebileceklerdir. Fakat her durumda da düşmanla işbirlikçilik yapan bu kesimler nüfusun çak az bir kesimini kapsayacaklardır.

Günlük pratikte hata yapmama için özellikle içinde bulunduğumuz oldukça kritik mücadele döneminde halk düşmanlarına karşı duyarlı olmak, soruna sınıfsal yaklaşmak, en küçük pratik olsa bile güçlü bir sınıfsal analiz ve yaklaşıma dayandırmak, planlı çalışmadan ayrılmamak ve teorik tahli ile planlamayı mutlaka pratiğe aktarmak ve pratiğe aktarıldıktan da aynı duyarlılığı göstermemiz gerekir.

Devrimcilerin Birbirleriyle İlişkileri Konusunda

Devrimcilerin arasındaki bağ, ulus ve sınıf bağıdır. Ezilen bir halkın kurtuluşu ve onu nihai amacına, özgür, sömürsüz bir dünyaya kavuşturmak için bir araya gelen inançlı insanların homojen, yani iradi ve pratik birliğidir. Her devrimci politik bir varlık, devrimciler arasındaki ilişkiler ise politik ilişkilerdir. Ancak bu doğrudan da pratik anlamını çoğu kez yitiriyoruz.

Öncüyi yığından ayıran onun bilinci, onun cesareti, onun inancı ve örgütlülüğüdür. Her devrimci temsil ettiği amacı, bilinç, davranış, ilişkileri ve fedakarlığıyla temsil etmelidir. Her devrimci, her yol-
daşını bu anlamıyla tanımalı, ona göre değer vermeli, ona göre, yetersizliklerinin üstüne gitmeli, nerede esnek nerede katı davranacağını buna göre kestirmelidir. Her zaman her koşulda örgüt ve halkın çıkarını gözünde tutmalıdır. Çünkü kişiyi devrimci içerik veren bu kavramdır.

İllegal örgütleniyoruz, ülkemizin koşullarının ve düşmanın niteliğinin sonucu olarak ordu düzeniyle örgütleniyor, savaş düzeniyle mücadele ediyoruz. Her türlü çaba, ikna, eğitim, eylem ve fedakarlığı kullanarak, toplumun her türlü geriliğine katlanarak, düşmanın hergünkü imha edici zoruna ve yine her türlü olanaksızlığa katlanarak, her-

gün çok değerli yoldaşlarımızı yitirerek örgütlenmeyi ve mücadeleyi geliştiriyoruz. Bu durumun, halk dahil, devrimcileri de etkilememesi düşünülemez. Ancak, halk çalışması ürünsüz bırakmamakta, her türlü zorluk ve fedakarlığa katlanarak devrimcileri desteklemekte ve devrimci mücadelede yer almaktadır.

Kan, inanç ve büyük çabalar uğruna elde edilen değerlerin korunması, örgütsel ilişkilerin, kanalların, malzemelerin ve örgütlenmelerin insanların gizliliğinin korunması son derece önemli, önemli olduğu kadar da hayatı bir sorundur. Ama, çok önemli hatalar yapıyoruz. Adeta kendi kendimizi darbeler vuruyoruz. Çok geri olanaklarla en değerli ürünler yapıyoruz, ama en olmaz amatörliklerle bir yönde değerlerimizi yıkıyoruz. İçinde olduğumuz, planlamasına katıldığımız, kararlarını verdiğimiz mucadelenin pratik anlamı ile gelişen durumları giriyoruz. Düşmanla yoğun bir savaş yürüttüğümüz halde, pratikte düşmanın gücünü, çalışma tarzını ve yöntemlerini gözardı ediyoruz, sonuçta darbe yedigimizde ya darbenin nereden geldiğini çıkarılamıyoruz, ya da alınan tedbirler sonuç vermiyor.

Kırda örgütleniyoruz. Bundan aşırı güvene kaplıyoruz. İlişkilerimizi olağanüstü deşifre ediyoruz. İyi günlerin hep sürekli olacağını sanıyoruz. Karşılayamadığımız saldırılarla karşılaştığımızda ilişkilerimizi ortada kalıyor ve darbe yitiriyorlar.

Cephe faaliyeti yürütüyoruz. Saflarımıza deneyiz, az bilinçle çok sayıda insan katılıyor. Zorunlu olarak yakalanmalar oluyor. Yakalanmaların önemli bir kesimi de yaralı olarak düşmana esir düşme şeklinde oluyor. Yine safları şu ya da bu şekilde terk etme vb. dönemlik örnekleri ortaya çıkmaktadır. Düşman akıllamaz işkencelerle çoğu kez bunları çözüyor. Elde ettiği bilgileri son kırıntısına kadar kullanıyor. Bundan dolayı düşmanı suçlayamayız. O, yapması gerekeni yapıyor. Ama biz, duyarsızlığımız ve amatörliğümüzle, ulu-orta konuşmaların, ilişkileri deşifre etmenin, malzemelerimizin yerini deşifre etmenin ve anında önem alma duyarlılığını gösterememenin bedelini çok ağır ödüyoruz. Son darbeleri başka türlü yorumlamanın olağanlığı yoktur.

Üslanmede çok hantal davranıyoruz, düşman darbe vurmaya kadar etkin önlem almıyoruz. Gizliyi ihlal ediyoruz. Ajan, muhbir faaliyetini küçümseyiyor. Düşmanın hemen hemen istediği her yerden ajan, muhbir bulmada pek zorluk çekmediğini gözardı ediyoruz. Siyasal varlık olarak yılların eğitim ve deneyinin ürünü olan bir devrimcinin halk ve parti için taşıdığı değeri unutmuyoruz. Bir devrimci gerektiği yerde ölür, bu onun görevidir. Ama olmaz bir şekilde kayıpların parti ve halk için açtığı yaraları unutmuyor, bu nedenle olmaz hatalar sonucu darbe yapıyoruz.

Çalışma tarzında içine düştüğümüz bu duyarsızlık ve yetersizliklerin en önemli nedeni, politik bilinç, deney ve önlemlerdeki yetersizliklerdir. İlgili organlar ve toplantılar düşman, hiçbir devrimci düşür bir devrimciyle günlük konuşmalarında gizli örgütsel sorunları konuşamaz ve bu tür konuşmalar göz yumamaz. Ama ilişkilerimizde gizliliği olmayan siyasal-örgütsel sorunların tartışıp, bundan ileri görüşlere varacağımıza, halen bu tür ileri-geri parti disiplini ve devrimci kazanımları zedeleyici liberal, sohbetçi konuşmalar içinde oluyoruz. Böylece gizli örgütsel bilgiler, rastgele ortada dolaşıyor, iki yolda yaratılan değerler, bir günde

heba ediliyor, tekrar aynı yapıyı inşa etmek oldukça zorlaşıyor.

Devrimin kadrosu, disiplinli, bütün yaşamında politik, örgütün çıkarlarını sürekli ön planda tutan, örgüt saflarında gelişen ve gelişebilecek yıkıcı, bozucu ve kaçkını eğilimleri politik olarak değerlendirilen ve onlara tavır alan kadrodur. Artık doğrudan düşman bunlara sahip çıkmaktadır, "ihaneti mükaflatlandırma" yasaları çıkarmaktadır. Düşmanın son olarak nisbeten üzerimize isabetli gelişinin ve darbelerinin önemli nedenlerini, ihanetlerin yolaçtığı tahribatın, etrafa yaydıkları bilgilerin ve düşmanla bütünleşerek yürüttükleri karşı faaliyetin önemli rolü vardır. Bunlara karşı, yeterli uyanıklıkta olmama, önem almada yetersiz kalma vb. eksiklikler içinde oluyoruz. Bizim bu yetersizliklerimiz karşın, onlar daha aceleci davranıyorlar, sınıf savaşımının gereklerini yerine getiriyorlar. İster doğrudan sömürgecilere sığınan olsun, ister diğer örgütlere sığınan olsun, devrimden kaçan insanların kesin konumu budur. Bizlerin şu ya da bu oranda halkla mücadelede yetersizlikleri göstermemiz disiplini zedeleyici davranışlara ilgisiz davranmamız, komple devrimci tavır sergileyemediğimizden, yaklaşımlarımızdan yararlanılan tehlikeli anlayışlar üzerinde durmamamız, hatta onların oyunlarına gelmemiz, bu arada örgüte rapor etmeyi hiç düşünmediğimizden ciddi disiplin ihalleriyle ve örgüt sorunlarıyla karşılaşıyoruz. Hem bu insanlar bozgunculuklarında yetersizliklerimizden yararlanıyorlar, hem de biz örgüte karşı sorumlu duruma düşüyoruz. Bunca deneye ve bilinç birikimine rağmen mucadelenin her kadrosu; oldukça duyarlı olmalıdır, faaliyetlerinde oldukça hesaplı olmalıdır. Proletaryanın disiplin anlayışını özümsemelidir. Kimsenin yetersizlikleriyle faaliyetleri zedelemesine göz yumamalıdır. Kadronun kadroluğu, dar dönemlerde, örgütün kendisine ihtiyacı olduğu dönemlerde belli olur. Koşulların biraz olumsuz gitmesiyle tökezlemeye başlayan, olumsuz ortak olmaya başlayan, örgüte karşı açık olma yerine yavaş yavaş kapalılaşan geçen insan, devrimin kadrosu değildir. Böyle insanlar, parti ve halkın davasıyla bütünleşemeyenlerdir, inancılarında zayıflıklar vardır.

Sadece sayılan konularda değil, yeni insanları eğitmede, bunlara örnek olma vb. konularda da politik duyarsızlık vb. nedenlerden dengersiz ilişki içinde oluyoruz. Bir an için düşünün, halkımızın durumunu ve devrimi, devrimci mücadeleyi tercih etmenin soylu anlamını unutmuyoruz. Birbirimize en büyük değeri verip birbirimizin kafalarını devrimci tarza onaracağımıza, devrimin artan görevleri üstüne her geçen gün kendimizi daha yenileyerek çıkacağımıza, politika, değerlendirme, araştırmalık ve ataklıkta hantal kalıyoruz.

Daha da çoğaltabileceğimiz ve çoğumuzda şu ya da bu oranda varolup devam eden yetersizlikler, boyutlanan mucadelenin sorunlarını göğüslemeye oldukça zorluklar yaratmaktadır. Varolan deney ve potansiyelle, çok daha etkin olabileceken, halkımızın kurtuluş mücadelesini mutlak iletmelektir durumdayken, darlık ve yetersizlik direnerek, affedilmez bir durumu izlemekte.

Hepimiz, hergün içinde bulunduğumuz yetersizlikleri aşmak mecburiyetindeyiz. Çaba safedilirse hiçte güç değildir. Parti, politik tezleri daha iyi özümsemelidir. Bunların pratik anlamı iyice irdelenmelidir. Geçirilen deneyler iyi incelenmelidir, bunlardan sonuçlar çıkarılmalıdır.

Ortadoğu Yeni Dengeye Doğru

Baştarafı Syf: 15'te

Tİ'nin dayatmak istediği gelişmelerin bu dönemde de sürdürülmek istenmesi eskiden olduğu gibi, bu gün de çözümsüzlüğü daha fazla derinleştirmekten öte bir sonuç veremeyecektir. Bu nedenle de bu politikada ısrar edilmemesi gerekmektedir.

O halde, tüm partilere, güçlere, grup ve yurtsever kişilere hangi görevler düşmektedir? Her şeyden önce yetersiz ve yanlış olduğu kadar, tehlikeli de olan yaklaşımlardan vazgeçilmeli ve her zaman daha fazla olumlu gelişmeler için şartların olgun olduğu bu aşamada; dengeye doğru giderken somut bir durum değerlendirmesi yaparak; tüm Kürdistan genelinde birliğin sağlanmasının biricik aracı olan Ulusal Kongrenin gerçekleştirilmesi doğrultusunda teorik ve pratik düzeyde faaliyetlerini yoğunlaştırmalıdır.

PKK, bu konuda her zaman olduğu gibi bundan sonra da payına düşeni yapacaktır. Başta Küzey Kürdistan olmak üzere iç örgütlenmesini derinleştirirken, silahlı direniş mücadelesini de yoğunlaştıracaktır. 15 Ağustos saldırı ve direniş ruhuyla hiçbir zaman karışına çıkılamaz, savaşmaya cesaret edilemez denilen faşist Türk ordusuna karşı inanılmaz darbeler vurarak, birçok gelişmeyi yaratabilmiştir. 1 yıla yakındır yoğun bir biçimde yapılan bu savaşımı, ERNK'nin ilanıyla birlikte taçlandırarak PKK, böylece kitleselleşmenin de, somut adımlarını atmıştır. Bu aşamadan sonra faaliyetlerini daha da pekiştirerek sürdüreceği olan PKK, özellikle de taktik meselelerden kaynaklanan eksikliklerini aşarak,

Küzey Kürdistan'da ERNK'nin ilanı ve Bahar Atılımı ile daha da yoğunlaştırdığı ve sürekliliğini yitirmeyen direniş eylemlerini güçlü kılacaktır. Bu temelde Ulusal Kongre esprisi çerçevesinde diğer parçalarla sağlıklı ilişkiler içine girilirken, coğrafyamıza, yoğun nüfus ve beşeri gücümüze dayanarak, direnişin güçlendirilmesi için de gereken ustalığı gösterebilecektir. Yine bu adımlara ek olarak, başta Türkiye halkının anti-faşist güçleri olmak üzere bölgenin tüm ilerici-demokratik güçleri ulusal Kurtuluş, proletarya hareketleriyle sosyalist ülkelerle, dış desteğini güçlüceyle abartmadan, esas olarak halkın özgücüne dayanarak, ilişkiler ve vitafıkları en iyi biçimde işleyecek ve tüm bunları da modern bir ulusal kurtuluş mücadelesinin temeli haline getirerek, bağımsızlık ve özgürlük savaşını zaferle taçlandırabileceklerdir.

Başta Mehmet KARASUNGUR olmak üzere, 1982 Haziran'ında Güney Lübnan'da, yine 1985 Nisan'ında Güney Kürdistan'da yitirdiğimiz Partimizin değerli önder ve militanları, kanlarını engin yurtseverlik ve derin enternasyonalizm ruhuyla mücadeleye katık ederek, ulusal kurtuluş savaşımızın önündeki tehlike ve olumsuzlukları da göstermişlerdir. İşte biz, bu gerçeklerin ışığında yükümlendiğimiz tarihi görevlerimizi bu yoldaşlarımızın anılarına da bağlı kalarak gerçekleştireceğiz. Partimiz PKK, daha ortaya çıkışında, kuruluşunun tarihi gerekçelerini izah ederken gerek komünist hareket içinde ortaya çıkan revizyonist-reformist kılıklara ve gerekse de küçük-bur-

juva reformculuğu içinde gelişen uzlaşmacılığa karşı olsun; yine bunların her ikisinin ortak özelliği olan sosyal-sövenizme karşı da yurtseverliği ve enternasyonalizmin bayrağını yükselterek tarihi bir adım attığını belirtmiştir. Atılan pratik adım ve gelişmeler, Partimizin daha o dönem yaptığı bu belirlemesinin doğruluğunu defalarca kanıtlamıştır.

Bugün, bölgede kuruluşlarının 60. yıldönümlerini kutlayan klasik komünist partilerinin, revizyonist-reformist yönetici kılığının nasıl olumsuz bir konuma girdiği somut pratikleriyle görülmektedir. Yine, küçük-burjuva devrimciliğinin Arafat şahsında nasıl bir uzlaşmaya gittiği ve teslimiyete yönelidği açık olarak görülmektedir. Her iki yönünün de halkların mücadelesine ciddi zararlar verdiği mevcut girişim ve yönelimlerinden açıkça ortaya çıkmaktadır.

Böylesi bir ortamda, bölgede yeni dengeye doğru yönelirken, Kürdistan'ın bu gelişmede giderek belirginleşen ve belirleyici bir rolde ortaya çıkan konumunu da en güçlü bir biçimde yükselttiği URM'de canlandırarak PKK, yurtseverliği ve devrimci enternasyonalizme daha fazla sarılarak güçlenecektir. Yurtseverlik ve enternasyonalizm temeline kanlarını ulusal kurtuluş savaşına katık eden şehitlerimizin anılarının gereklerinin de ancak bu çerçevede yerine getirileceği açıktır. İşte PKK, şehitlerimizin anılarına bağlı kalmayı bir borç olarak görecektir ve onların anılarının gereklerini mutlaka yerine getirecektir; bölgede bir dengeye doğru giderken kendisinden beklenen görevlerini gerçekleştirecek ve Bağımsız bir Kürdistan yaratma hedefine ulaşmasını bilecektir.

Kürdistan'da PKK önderliğinde faşist Türk sömürgeciliğine karşı yükseltilen ulusal kurtuluş savaşı, ERNK (Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi) ve HRK (Kürdistan Kurtuluş Birliği)'nin kuruluşuyla ulusal-siyasi ve askeri kuvvetlerine kavuşmuş ve her gün Türk devletine önemli darbeler vurarak gelişmektedir. Bu gerçekliği, faşist rejimin başı Evren'den hükümet yetkililerine kadar birçok temsilci de itiraf etme durumuna kaldı. Yükselen Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz, Türk devletinin önemli oranda ordu gücünü -bugün hâlâ Kürdistan'da iki ordu, özel hava ve kara komando birlikleri konuşlandırılmış durumda- uğraştırmakta ve bu konuşuyla, Türk faşizminin, bölge halklarına ve Yunanistan'a yönelik tehditlerinde daha da pervasızca davranmada önemli oranda alıkoymaktadır. Bu ise, Yunanistan ve diğer bölge halklarının daha ileri dönüşümlerinde önemli avantajlar yaratmaktadır. Bu mücadeleden her ileri adımı Yunanistan ve diğer bölge halklarına gericiğe karşı direnişinde yeni mevziler kazandıracaktır.

Mevcut gelişmeler, Kürdistan ve Yunan halklarının Türk faşist devlete karşı mücadeleye ortaklığını ve kardeşliğini kaçınılmaz kılma ve sorunu güççelleştirmektedir. Kürdistan halkı sömürgeci faşist barbarlığa karşı geliştirdiği direniş mücadelesiyle kendi görevlerini yerine getirmektedir. Aynı şekilde, Yunan halkının da üzerine düşen sorumluluklarını yerine getirerek terhis rolünü oynayacağına inanıyoruz.

Dersim'de Devrimci İntikam...

Baştarafı Syf: 11'de

direniş eylemlerimiz bu gerçeğin bir kez daha en güçlü bir tarzda tesliminden başka bir şey değildir. Sömürgeciler, "bitireceğiz, bir daha dirilemezler, hele Dersim'de buna cesaret edemezler, bu kadar Kemalizm, kışla kültürünü boşa mı geliştirdik" dediği bir ortamda konulan bu eylemler, engeller ne olursa olsun, tümünün dayatılan devrimci-direniş aşılabilceğini göstermiştir. Yine sosyal-söven ve inkarcılıkla benzerlerine taş çıkartan ve neredeyse kendisini yalnız Dersim alanıyla sınırlayan "Partizan"ın yürüttüğü tüm demogojide de güçlü bir cevap vermiştir. Kitlelere, "Apoculan desteklemeyin, onlar buraya girerse karakol basacaklar, o zaman Türk devleti yeni bir 38 yararır" diyen "Partizan" grubu, kendilerinin sömürgecilerle nasıl da aynı konuma düştüğünü görmelidir. İ. KAYPAKKAYA, av tüfekleriyle bile savaşmak isterken, O'nun içinde yürüdüğünü iddia eden bu grubun başını çekerek inkarı yönetim, halkı direnişten vazgeçirmeye çalışıyor.

Mayıs direniş eylemleri ile tüm

bu oyunları bir kez daha boşa çıkaran PKK direnişçi ruhu daha da geliştirilerek; kışla kültürü ile ufku karartılan gençliğin ufkunu aydınlatarak halkı devrime seferber edebilecek, bunu başardığı oranda da güçlü mevziler kazanacaktır. Bunun bir yakıştırmaya olmadığı; savaş gerçekliğimizin bir gereği olduğu açıktır.

O halde, yıllardır geliştirilen kışla kültürüne karşı her zamankinden daha fazla devrimci intikam eylemlerimizi yükseltelim! Yüzlerce şehidimizin çağlarını yerine getirmek, analarımızın, bacılarımızın feryatlarını dindirmek için, intikam... İntikam herşeye rağmen yine intikam şiarlarıyla, hertürden teslimiyetin, ihanetin üzerine yürüyerek, devrimci-direniş mücadelesine destek olalım! PKK-ERNK-HRK üçlüsünün yaygın olarak geliştirdiği bağımsızlık ve özgürlük savaşında yerimizi alalım! Desteğini ve gücünüzü kendisinde birleştiren PKK, her türlü demogoj, ihanet ve yeniden 38 yaratılacak yaygaralarını boşa çıkaracak güç, olanağa sahiptir.

***Devrimci İntikam Eylemlerimiz Sürecektir ve Hertürden İhanet-Teslimiyet Kahredilecektir!
*Yaşasın Halkımızın Şanlı Önderi PKK!**

WEŞANÊN SERXWEBÜN (Serxwebün Yayınları)

Türkçe

1. Politik Rapor 10.-DM
2. Faşizme Karşı Mücadelede Birleşik Cephe Üzerine 4.-DM
3. Toplu Yazılar -Mazlum DOĞAN- 15.-DM
4. Mazlum Yoldaşın Anısı Yolumuzu Aydınlatan Sürekli Bir Meşaledir (Bitti) 4.-DM
5. 12 Eylül Faşist Cuntası Birinci Yılı doldururken (Bitti) 3.-DM
6. PKK 4. Yılına Yaşiyor 2.-DM
7. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Problemi ve Çözüm yolu -Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi-Program Taslağı- 10.-DM
8. Kürdistan'da Zor'un Rolü (Ulusal Kurtuluş Siyaseti-Ulusal Kurtuluş Savaşı) 13.-DM
9. PKK Programı (İngilizce) 3.-DM
10. Kuruluşunun 5. Yılına Girenken PKK Daha Güçlü ve Daha Savaşkan 4.-DM
11. Ortadoğu Bölgesel Savaşın Eşiğinde mi? 3.-DM
12. Mehmet KARASUNGUR Yoldaşın Anısına 3.-DM
13. Kürdistan'da İç Çatışmalar ve Proletaryanın Çözümleyici Rolü 4.-DM
14. Günümüz Kürdistan'da Türk Ordusunun Rolü 4.-DM
15. Örgütlenme Üzerine 12.-DM
16. Devrimcilerdeki "Kafa Karışıklığı" mı, Yoksa Bir Küçük-Burjuva Reformistinin İlah Olmazlığı mı? 4.-DM
17. 12 Eylül Faşist Rejimi Dördüncü Yılına Girenken Genel Durum Sorunlar ve Görevlerimiz 5.-DM
18. Faşizme ve Ulusal Baskı Sistemine Karşı Ortak Mücadele Sorunları 3.-DM
19. Devrimci Mücadelede Küçük-Burjuvazi ve Küçük-Burjuvazinin Kürdistan'daki Rolü Üzerine 8.-DM
20. PKK II. Kongresine Sunulan PKK-MK Çalışma Raporu 5.-DM
21. Parti Gerçekliğini Yüzyönlüyle Kavrayalım ve Uygulayalım 3.-DM
22. Direnme Yaşamak (İkinci Baskı) 4.-DM
23. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi Program Taslağı 4.-DM
24. Kürdistan Devriminin Yolu (İkinci Baskı) 5.-DM
25. Partiye Karşın Kürdistan (Kuruluş Bildirgesi) 2.-DM
26. Kürdistan'da Kişilik Sorunu Devrimci Militanın Özellikleri ve Parti Yaşamı 12.-DM
27. Kürdistan Halkının Direniş Mücadelesi Diyarbakır Zindanı -Av. H. YILDIRIM- (Çıkıyor) 15.-DM
28. PKK Direniş Şehitleri Albümü 60.-DM

Yunanistan'da Erken Seçim...

Baştarafı Syf: 16'da

tokadını yemiş ise de tam bir tehlike olmaktan çıkmış değildir. Hala devletin ordu, bürokrasi ve polis gibi önemli kurumlarında faşist mihraklar önemli oranda güçlerini korumaktalar. ABD emperyalizmi ise, devlet içindeki bu güçlere dayanarak, halkın demokrasi arzusunu boğup yeniden iç savaşlara kadar varabilecek tehlikeli manevralara yönelebilecektir. Çıkarları önemli oranda sarsılmaya başladığı noktada Kıbrıs örneğinde görüldüğü gibi Türk devletini, Yunanistan üzerine saldırtmaktan çekinmeyecektir.

Yunanistan halkı tüm bu ağır sorunları çözebilme gücünde değil midir? Hemen belirtmek gerekir ki, geçmiş direniş mücadelesi de dikkate alındığında, bugün her zamankinden daha fazla bu sorunların üstesinden gelmeye muktedir. Ve güçlü çözüm yolları da vardır. Bir kez emperyalist-kapitalist sistemin ekonomik ve askeri paketleri içinde kalarak bu sorunları çözmek mümkün değildir. Zira sorunların kaynağı orasıdır. İkincisi halkın verdiği desteğe güven teminde demokratikleşme önündeki tüm gerici kurumları ve faşist artıkları temizlemek gerekir. Bu konuda halka güven esas alınmalıdır. Uzlaşma yolları arandığında gerici güçlenerek ve halk da verdiği desteği geri çekecektir. Eğer zamanla yanlışlarsa ileriliklik ve demokrasi güçleri kaybedecektir.

Dişta ise başta Kürdistan olmak

üzere tüm ezilen halkların ulusal kurtuluş mücadeleleriyle aktif bir ilişkisi yönelik destek sunulmalıdır. Bu konuda Yunanistan halkı tarihsel geleneğini çağdaş ölçülerle daha da anlamlılaştırarak sürdürmelidir. Böyle hareket etmek, başta Yunanistan halkı olmak üzere, tüm bölge halklarının çıkarına olacaktır. Yukarıda değindiğimiz gibi, halklarla dayanışma ve kendi bağımsızlığı onurundan taviz veremeyeceği gibi soylu gerçeği ona çok şey kazandırmıştır. Aynı saldırgan gücün zarar gören diğer halklarla dayanışması ve bu konudaki tavizsiz mücadelesi onu güçlendirmiştir. Bugün Yunanistan ve diğer komşu halkların çıkarları faşist TC ve ABD emperyalizmi tarafından tehdit altındadır. Bu güce karşı ise en aktif ve kararlı mücadeleyi sömürgeci olan Kürdistan vermektedir. Kürdistan halkının yükselen mücadelesinden faşist Türk rejimi sıkışmaktadır. Bu rejimin ayakta kalması için ABD tarafından güçlü askeri destekle donatılmaktadır. Ve bununla Yunanistan rejimi açıkça tehdit edilmektedir. Bu konuda bir başka yabancı yoruncu, "Reagan yönetimi, Türkiye'ye daha çok yardım etmek istemektedir. Eğer Papandreu, anti-Amerikan tutumunda ısrar ederse bu, kolaylıkla gerçekleştirilecektir." ABD, Yunanistan halkını boyun bükmeye zorlamaktadır. Bu saldırgan yabancı dayatmaya karşı, en kararlı tutum buna karşı mücadele eden güçlerle dayanışmadır. Bugün

ABONE FİŞİ

Yazışma Adresi
SERXWEBÜN Verlag und Handels-GmbH
Postfach 10 16 83, 5000 Köln 1

Adı:
Soyadı:
Adresi:

6 Aylık

Almanya İçt DM 15.00

Almanya Dışt DM 18.00

12 Aylık

Almanya İçt DM 30.00

Almanya Dışt DM 36.00

Abone para hesabı açılmalıdır
SERXWEBÜN Verlag und Handels-GmbH
Deutsche Bank Köln
Konto Nr: 10 50 046
BLZ: 370 700 60

Not: Bu fiş doldurularak ödeme Makbuzu ile birlikte yazışma adresine postalanmalıdır.

IV-HRK Basın Bürosundan Kamuoyuna:

YURTSEVER KÜRDİSTAN HALKI

Ulusal Kurtuluş Cephesi'nde Birleşelim
Faşist Türk Sömürgeciliğine Karşı Cesaretle Savaşalım

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bugün hızlı ve önemli bir gelişme evresini yaşıyor. Gerçek devrimci örgütlerine kavuşmuş olan Kürdistan halkı bugün daha kararlı, cesaretlî ve umutlu savaşıyor. Hergün artan sayıda insanın katılımıyla büyüyen bu savaş, giderek kitlelerin topyekûn katıldığı bir savaş haline alıyor. Faşist-sömürgecilerin her türlü oyunları ve vahşi baskıları bu savaşı engelleyemiyor, zayıflatamıyor. PKK önderliğinde on yıldan beri sürdürülen halkımızın bu varolma ve kurtuluş savaşı, geçtiğimiz aylarda ilan edilen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi ile yeni bir aşamaya ulaşmış bulunuyor. Böylece halkımız tarihi direniş kararını vermiş oluyor. Ve halkımız bugün ulusal kurtuluş için topyekûn ayağa kalkıyor.

Halkımızın kurtuluş savaşının gerçek yürütücüsü olan Kurtuluş Birliğimiz, devrimci eylemleriyle halk kitlelerini Ulusal Kurtuluş Cephesi saflarında örgütlenmeye ve bu onurlu mücadelede birleşmeye çağırıyor. Bu amaçla geçtiğimiz aylarda şu eylemleri gerçekleştirmiş bulunuyor:

1- Diyarbakır'ın Lice ilçesinde Kurtuluş Kuvvetleri ile faşist ordu güçleri arasında meydana gelen bir çarpışmada 1 üstegmen ile 2 asker öldürülmüş, bir çok asker de yaralanmıştır.

2- 7 Şubat 1985 günü Şırvan'ın Maden Köyünde ihbar edilen bir grubumuz faşist ordu güçleri tarafından kuşatıldı. İki gün süren çarpışmada sekiz asker öldürüldü ve çok sayıda asker de yaralandı. Yoğun düşman kuvvetine ve "teslim olun" çağrılarına karşı kahramanca direnen savaşçılarımızdan Kemal, Hogir, ve Ali yoldaşlar şehit düşerken üç savaşımcımız da yaralı olarak esir düştü.

3- Nusaybin'de Nuri Akad isimli ajan-muhbir kuvvetlerimiz tarafından ölüme cezalandırıldı.

4- Midyat'ın Çelik Köyünde Hacı İhsan ve A. Halim Çiçek adındaki ajan-muhbirlerin evleri bombalandı. Bunlar, en son olarak iki savaşımcıyı faşist ordu birliklerine ihbar etmişlerdi.

5- Midyat'ın Kerboran nahiyesinde Tevfik Vural adındaki ajana Kurtuluş Kuvvetleri tarafından pusu kuruldu. Olayda ajan-muhbir ağır yaralanırken yanında bulunan iki kişiye öldü. Ayrıca özel arabası tahrip edildi.

6- 24 Şubat 1985 günü Çukurca'nın Biyadere Köyünde ajan-muhbir Abdurrahman Erdal Kurtuluş Kuvvetleri tarafından ölüme cezalandırıldı. Bu kişi, faşist-milis güçleri örgütlemeye çalışıyordu, on kişiyi ve biri havan olmak üzere halkın çok sayıdaki silahını ihbar ederek yakalatmıştı.

7- Mart ayı içinde Eruh'un Zıvına Sıkaka Köyü çevresinde faşist-sömürgeci ordu güçlerine pusu kuruldu. Olayda iki asker öldürüldü, bir çok asker de yaralandı.

8- Yine mart ayı içinde Eruh'un Merg Köyünde İbrahim ve Xatune isimli ajan-muhbirler ölüme cezalandırıldı.

9- 23 Şubat 1985 günü Gürpınar'ın Çarçe Köyünde ajan-muhbir Nasrettin Kurtuluş Kuvvetleri tarafından vuruldu.

10- Cizre'nin Bazifté Köyünde ajan-muhbirler muhtar, imam ve Şex Murat Kurtuluş Kuvvetleri tarafından öldürüldü.

11- 5 Mart 1985 günü Midyat'ın Kerboran nahiyesinde Kurtuluş Kuvvetleri ile faşist-sömürgeci güçler arasında meydana gelen çarpışmada bir assubay öldürüldü ve çok sayıda asker de yaralandı. Olayda yiğit bir savaşımcımız şehit düştü.

12- 9 Mart 1985 Sason-Kulp arasındaki mıntıkada ihbar edilen Şehit Edip Solmaz Birliğinden bir savaşımcı grubumuz faşist ordu güçlerine kuşatmaya alındı. Düşmanın

bütün çağlarını ateşle yanıtlayan kahraman savaşçılarımız saatler süren bir direniş sergiledi. Çarpışmada 1 subay, 2 assubay ile ihbarcı kişi öldürüldü. Ayrıca çok sayıda asker de öldürüldü ve yaralandı. Bazı haber ajansları 25 askerin öldüğünü ve bir o kadarının da yaralandığını duyurdular. Olayda, son ana kadar kahramanca savaşan biri kadın sekiz devrimci ve yurtsever de şehit düştü.

Şirvan'da Şehit Düşen Ali, Kemal ve Hogir Yoldaşlar

13- 21 Mart 1985 gecesi, Çukurca yöresinde Deştan karakoluna, Şehit Sait Grubu tarafından bir saldırı yapıldı. Eylemde 2 asker öldürüldü, biri milis olmak üzere ona yakın asker de yaralandı.

14- 24 Mart 1985 günü Çukurca'nın Kinyanış Köyünde ihbarcı Ahmede Gale ölüme cezalandırıldı.

15- 17 Mart 1985 günü Şırnak mıntıkasında devrimci kuvvetlerle faşist ordu güçleri arasında bir çarpışma oldu. Saatlerce süren çarpışmada bir çok asker öldürüldü ve yaralandı. Olayda bir savaşımcımız şehit olurken altı savaşımcımız da yaralı olarak esir düştü.

16- 3 Nisan 1985 günü, Şırnak yolu üzerinde Şehit Çetin Akkurt Grubu tarafından pusu kuruldu. Pusuya düşen bir düşman aracı tahrip edildi. Araçta bulunan ilçe kaymakamı yaralanırken, ilçede görevli bir üstegmen, bir polis, bir doktor, bir hemşire ile aracın şoförü de öldürüldü. Yörede faşist-sömürgeci güçlerin üssü görevini gören Şırnak ilçesinin bu yöneticileri, bütün vahşi operasyonların planlayıcılarıydılar. Eylemde, 1 adet G-3 piyade tüfeği, 1 adet MP-5 otomatik tabanca, 2 adet ondörtlül tabanca ile bu silahlara ait çok sayıda mermi kamulaştırıldı.

17- 12 Nisan 1985 günü, Çukurca-Hakkari yolu üzerinde Şehit Sait Grubu tarafından pusu kuruldu. Pusuya düşen bir düşman panzeri tahrip edildi. Panzerde bulunan 2 asker öldürüldü, 1 assubay ile 2 asker de ağır yaralandı.

18- 13 Nisan 1985 günü, Pervari'nin Kosyan Köyünde ajan-muhbir Gurgin ölüme cezalandırıldı.

19- 16 Nisan 1985 günü, Pervari'nin Omyanus Köyünde ajan-muhbirler Abdullah, Ahmet ve Meryem adındaki kişilere karşı eylem düzenlendi. Bunlardan ikisi öldü, biri de yaralandı. Bu üç kişi Omyanus Köyünde bir çok kişiyi ihbar ederek sömürgeci güçlere yakalatmışlardı.

20- 20 Nisan 1985 günü, Hakkari'nin Maryanus Köyünde ajan-muhbir Abdulkerim Kurt ölüme cezalandırıldı. Bu kişi yörenin en büyük ajanıydı. Faşist-sömürgeci güçlerle operasyonlara katılıyordu, yörede 13 kişiyi ve 70'e yakın silahı ihbar ederek yakalatmış, 40 kişiyi de ihbar ederek aranın duruma düşürmüştü.

21- 23 Nisan 1985 günü, Karlova mıntıkasında devrimci kuvvetlerle faşist-sömürgeci güçler arasında saatlerce süren

çarpışma meydana geldi. Olayda çok sayıda asker öldürüldü ve yaralandı. Kahraman savaşçılarımızdan Sinan ve Süleyman yoldaşlar şehit olurken bir savaşımcımız da yaralı olarak esir düştü.

22- 1-2 Mayıs 1985 günlerinde Mutki ilçesi mıntıkasında devrimci kuvvetlerle faşist-sömürgeci güçler arasında bir dizi çarpışma oldu. Olayda 2 assubay, 2 onbaşı ve 1'er öldürüldü, çok sayıda asker de yara-

landı. Olayda üç kahraman savaşımcımız şehit düştü.

23- 2 Mayıs 1985 günü, Çukurca mıntıkasında Kurtuluş Kuvvetleri ile faşist-sömürgeci güçler arasında çarpışma oldu. Olayda biri asteğmen 4 asker öldürüldü ve 5 asker de yaralandı. Çarpışmada bir savaşımcımız hafif olarak yaralandı.

24- Mayıs ayı içinde Siirt'in dağlık alanında bir operasyon birliğine Kurtuluş Kuvvetleri tarafından saldırı düzenlendi. Olayda 1 asteğmen ile 2 asker öldürülürken çok sayıda asker de yaralandı.

25- Geçen süre içinde Kürdistan'ın her tarafında onlarca köyde geniş propaganda toplantıları yapıldı, bildiriler dağıtıldı, afişler asıldı...

Devrimci savaşımcı kesintisiz olarak sürüyor ve önümüzdeki aylarda daha büyük eylemlerle sürecektir.

Yurtsever Halkımız!

Bugün açlık ve yoksulluk içinde, vahşi baskı altında yaşıyoruz. Faşist-sömürgeci ordunun yarıdan çoğu ülkemize aktarılmış, Kürdistan bir savaş alanı haline getirilmiştir. Hergün bir alanda silahlı çarpışma oluyor. Düşmanın vahşi operasyonları devam ediyor. İnsanlarımız katlediliyor, işkenceden geçiriliyor, sorgusuz sualsiz tutuklanıyor. İhbarcı, uşak olmaya, faşist-sömürgeci düşmana hizmet etmeye zorlanıyor. Bunun için yasalar çıkarılıyor, silah dağıtılıyor, para verileceği vaadediliyor. Bunlarla insanlarımızın kendi kendilerini öldürmeleri isteniyor. Faşist-sömürgeci düşman gözü dönmüşçesine her tarafa saldırıyor. Emperyalist efendilerinden daha çok destek almaya, uşak bir ajan-milis çete örgütlemeye çalışıyor. Yalan haberler yayıyor, asılsız propaganda yapıyor. Devrimci kuvvetlerden yediği darbeleri kitlelerden gizliyor, sansür uyguluyor. Buna karşı asılsız, uydurma haberler yayarak kendi güçlülüğünü böylece göstermeye çalışıyor. Faşist ordunun başı Kürdistan'ı adeta köy köy dolaşıp savaşı bizzat yönetirken, kukla hükümetin bakanı her türlü tedbiri alıp olayları bertaraf ettik-

lerini söylüyor. Bütün bunlardaki amaçları açıktır. Bunlarla içine düştükleri yenilgiyi ve acı gizlemeye çalışıyorlar. Bizlerin maneviyatını bozmak, mücadele azmimizi zayıflatmak istiyorlar. Yurtsever güçleri pasifize etmek, mücadeleden alıkoymak, böylece mücadele güçlerini azaltarak Ulusal Kurtuluş Mücadelemizi boğmak istiyorlar.

Yukarıda sıraladığımız olaylar bile gerçeğin ne olduğunu açıkça gösteriyor. Eğer düşman yalandan ve uşak takımından medet umacak hale gelmişse, bu durum onun nasıl bir acı içinde olduğunu gösterir. Eğer bugün bütün gücünü ortaya koyarak bir savaşa girmişse, bu durum Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin hızla geliştiğini gösterir. Kürdistan'ın her tarafında yükselen bir devrimci mücadele gerçekliği vardır. Bu mücadele, bugün hızlı bir gelişme dönemini yaşamaktadır. Yüzlerce insanımız silahlanmış faşist-sömürgeci düşmana karşı kahramanca savaşmaktadır. Ulusal Kurtuluş Cephesi ilan edilmiş, tüm halkımızın düşmana karşı savaşılabilesinin ortamı yaratılmıştır. Tarihimizi kendi ellerimizle yapma, bağımsız ve özgür geleceğimizi ellerimizle yaratma dönemine başlamıştır. İçinde yaşadığımız dönem böyle tarihi ve şanlı gelişmelerin ortaya çıkacağı bir dönemdir. Bu durum on yıl süren çetin bir mücadele ile hazırlanmış, bugün sonuçlar alınmaya başlanacak bir aşamaya ulaşmıştır.

Belli ki olumlu sonuçlar kendiliğinden ortaya çıkmayacak, düşmana karşı yürütülen çetin bir mücadele ile kazanılacaktır. Tüm halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinde gücünü birleştirmesi ve düşmana karşı yiğitçe savaşması kesin sonucu belirleyecektir. Faşist-sömürgeci düşmanın tüm oyunlarını bozacak ve onu nihai yenilgiye götürecek tek kuvvet budur. Eğer kendi kuvvetimizi ortaya koyarsak şanlı zaferler bizim olacaktır.

O halde, genç-ihyari, kadın-erkek Kürdistan'ın tüm onurlu ve yurtsever insanları! Bağımsız ve Özgür geleceğimizi kendi ellerimizle yaratmak için gücümüzü Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde birleştirelim! Ulusal Kurtuluş Cephesi saflarında örgütlenelim ve birleşelim! Kurtuluş Kuvvetlerine katılalım ve faşist-sömürgeci düşmana karşı topyekûn, silahlı, baltayla, kazmayla, neyimiz varsa onunla savaşalım!

Tüm devrimci ve yurtseverler, bilinci mücadele yürüten tüm insanlar! Yaşadığımız mücadele döneminin özelliklerini doğru kavrayalım! Dönem, kitle mücadelesi dönemidir, halk kitlelerinin silahlı başkaldırısı dönemidir. Ulusal kurtuluş mücadelesi içinde yaşadığımız dönemin, bu dönem içinde de yaşadığımız ayların belirgin yeri vardır. O halde, devrimci görevlerimizi doğru kavrayalım ve tam olarak yerine getirelim! Çalışma tarzımızı yaşadığımız dönemin özelliklerine uygun olarak geliştirelim! En geniş kitleleri ulusal kurtuluş görevlerine bağlı olarak Ulusal Kurtuluş Cephesi saflarında örgütleyelim, yönetelim ve aktif mücadeleye seferber edelim! Her tarafa silahlı kurtuluş birliklerini örgütleyelim ve büyütelim! Devrimci savaşı silahlı ve silahsız kitle mücadelesiyle ustaca birleştirelim! En geniş kitlelerin silahlı başkaldırısını örgütleyelim ve yönetelim! Faşist-sömürgeci düşmana karşı devrimci mücadeleyi yükseltelim ve kararlılıkla savaşalım!

"Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği ve Yerli Ajanları!
"Yaşasın Halkımızın Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi!
"Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi!
"Yaşasın PKK!

15 Mayıs 1985
Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK)
Basın Bürosu

Impressum

V.I.S.d.P
A. Çobanoğlu
Achencher Str. 514-520
5000 KÖLN 41

Yazışma Adresi

SERXWEBÜN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank KÖLN
A. Çobanoğlu
Konto Nr: 10 50 046
BLZ: 370 700 60

Danimarka 6.50 dkr.
Avusturya 15.00 s.
İngiltere 0.50 £
Hollanda 2.50 ffl.
Belçika 50.00 bfr.

Norveç 5.00 nkr.
Fransa 5.00 ff.
İsviçre 2.00 sfr.
İsveç 5.00 skr.